

**LECTIUNILE
ȘCOLII DE SABAT**

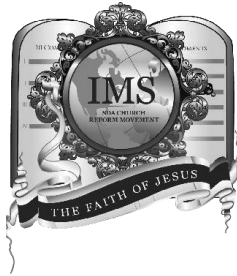
Semestrul I, 2023

Primul Trimestru 2023

„Duhul confruntat cu pofta cărnii”

Al Doilea Trimestru 2023

**Lumea antediluviană și
sănătatea modernă**

Editate de Conferința Generală a
Societății Misionare Internaționale a
Advențiștilor de Ziua a Șaptea, Mișcarea de Reformațiune

625 West Avenue
Cedartown, GA 30125 USA

Telefon (+1) 770-748 0077
Fax (+1) 770-748 0095
E-mail: imssdarmgc@yahoo.com
Internet: sda1844.org

Lecțiunile Școlii de Sabat
PRIMUL SEMESTRU 2023

Primul Trimestru 2023

Duhul confruntat cu pofta cărnii

Autor: Ruben Martinez Belmontes

Revizuire: Orlando Florez Moreno și Idel Suarez, Jr.

Al Doilea Trimestru 2023

Lumea antediluviană și sănătatea modernă

Autor: Idel Suarez, Jr., asistat de Ruben Correa

Revizuire: Orlando Florez, Ruben Marty

Revizuirea și editarea cuprinsului:

Departamentul Ministerial al Conferinței Generale

Notă: Toate notele folosite din scrierile E. G. White fac referință la paginația standardizată din limba engleză.

Traducere, editare și tehnoredactare:

Departamentul de Publicații al Conferinței Generale și Departamentul Editorial al Câmpului Misionar Român pentru versiunea în limba română. Versiunea Bibliei folosită este Dumitru Cornilescu revizuită ortografic.

CUPRINS

Lecțiunile Școlii de Sabat - Primul Trimestru 2023

Introducere.....	4
1. Duhul confruntat cu pofta cărnii.....	7
2. Dragostea confruntată cu pasiunea.....	13
3. Bucuria confruntată cu tristețe.....	17
4. Pacea confruntată cu furia.....	21
5. Răbdarea confruntată cu nerăbdare.....	26
6. Bunătatea confruntată cu indiferența.....	30
7. Generozitatea confruntată cu lăcomia.....	35
8. Credința confruntată cu necredința.....	40
Raport misionar de la Sanatoriul Carlos Kozel din Peru.....	45
9. Blândețea confruntată cu mândria.....	48
10. Cumpătarea confruntată cu desfrâul.....	53
11. Hărnicia confruntată cu lenevia.....	58
12. Devotamentul confruntat cu deșertăciunea lumescă..	63

Lecțiunile Școlii de Sabat - Al Doilea Trimestru 2023

Introducere.....	70
1. Adam și vegetarianismul.....	73
2. Eva și îmbrăcămintea evlavioasă.....	78
3. Dumnezeu și odihna de Sabat.....	84
4. Cain și orașele corupte.....	92
5. Abel și ascultarea.....	98
Raportul misionar din Uganda.....	104
6. Set și Rugăciunea vindecătoare.....	107
7. Lameh și imoralitatea.....	113
8. Enoh și exercițiul fizic.....	118
9. Iabal și consumul de carne.....	123
10. Iubal și muzica nelegiuită.....	129
11. Tubal-Cain și idoli moderni.....	135
12. Uriașii și sănătatea mintală.....	141
13. Noe și beția.....	147
Raportul misionar din Malawi.....	153
Devoțional.....	155
Apusul soarelui în România.....	211

INTRODUCERE

Viața Creștină este o luptă constantă între natura spirituală și cea carnală a ființei umane. Aceste două părți nu pot fi în pace. Căci firea pământească pofteste împotriva Duhului, și Duhul, împotriva firii pământești, care lucrează pentru a transforma caracterul păcătosului pocăit. Dorințele cărnii sunt în mod natural rele, în timp ce dorințele Duhului sunt sfinte. În lupta care este comună tuturor, natura spirituală a omului trebuie să o biruie pe cea carnală dacă acesta vrea să intre pe porțile de mărgăritar ale veșniciei.

Apostolul Pavel scria: „Zic dar: umblați cârmuiți de Duhul și nu împliniți poftele firii pământești. Căci firea pământească pofteste împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii pământești; și acestea se împotrivesc una alteia, ca să nu puteți face ce vreți." Galateni 5:16,17.

Acest conflict este văzut în viața oamenilor din Biblie, atât bărbați, cât și femei. În acest trimestru al *Lecțiunilor de Școală de Sabat*, vom trece în revistă viețile unor protagoniști și antagoniști din Scripturi. Vom vedea că unii au biruit, în timp ce alții au fost învinși pe măsură ce au cedat tendințelor lor moștenite și cultivate spre păcat. În fiecare inimă este lupta dintre cele două puteri opuse.

„Istoria adevărului a fost întotdeauna înregistrarea luptei între bine și rău". –*Faptele Apostolilor*, p. 84.

„În fiecare inimă există nu numai putere intelectuală, ci și spirituală, o percepție a ceea ce este drept, o dorință de bine. Însă împotriva acestor principii se luptă o putere opusă. Rezultatul luării din pomul cunoștinței binelui și răului se manifestă în experiența fiecărui om. În firea sa există o înclinație către rău, o putere căreia, dacă nu primește ajutor, nu i se poate împotrivi." –*Educație*, p. 29.

De-a lungul veacurilor, secretul biruinței biruitorilor a fost unirea lor cu Isus Hristos, pe măsură ce s-au supus influenței Duhului și harului Său Mântuitor. Dacă dorim să avem același succes, trebuie să ne naștem din nou și să avem în noi Duhul lui Hristos, supunându-ne harului Său, care lucrează în noi după bunul Său plac. Atunci vom fi fiii și fiicele lui Dumnezeu – biruitori ai răului și promotori ai binelui în casele, locurile de muncă, bisericile și comunitățile noastre.

Prin urmare, este esențial să studiem cum să tratăm răul prin singura putere care îl poate birui în orice situație, timp și loc.

„Pentru a putea ține piept acestei forțe, pentru a atinge acel ideal pe care în adâncul sufletului său îl acceptă ca fiind singurul vrednic de atins, el nu poate găsi ajutor decât într-o singură putere. Această putere este Hristos. Cooperarea cu această putere este cea mai mare nevoie a omului. De ce să nu fie această cooperare cel mai înalt țel în toate eforturile educaționale?” –*Educație*, p. 29.

Apostolul Pavel ne învață că o astfel de victorie este posibilă numai prin Duhul lui Dumnezeu și prin faptul că se împotrivesc cu fermitate dorințelor carnale ale sufletului. Atunci, copiii ai lui Dumnezeu fiind, vom trăi cu Hristos veșnic.

„Așadar, fraților, noi nu mai datorăm nimic firii pământești, ca să trăim după îndemnul ei. Dacă trăiți după îndemnul ei, veți muri, dar, dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi. Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fiii ai lui Dumnezeu.” Romani 8:12-14.

Există un mare pericol în respingerea chemării lui Dumnezeu de a ne schimba gândurile, atitudinile, cuvintele, acțiunile și obiceiurile. Serva Domnului relatează cum, unii auzind solia de a se abține de la mâncăruri nesănătoase și de la practicile lumești, s-au opus poruncii lui Dumnezeu și și-au încheiat viața în răzvrătire. Ea povestește conflictul dintre convingerea adevărului și dorința înnăscută de auto-satisfacție. Continuând în nehotărâre, astfel de oameni au eșuat și au ridicat un zid de despărțire între ei și cei care doreau să fie curățați de orice murdărie a cărnii și a spiritului. Și nu numai atât! Ei au acționat contrar adevărului prezent și s-au răzvrătit.

„Mărturiile date împotriva îngăduințelor vătămătoare, cum ar fi ceaiul, cafeaua și tutunul — de prizat și de fumat — au iritat o anumită categorie, pentru că acestea aveau să le distrugă idoli. O vreme, mulți au fost nehotărâți dacă să sacrifice complet aceste lucruri nocive sau să respingă mărturia clară ce fusese dată și să cedeze pretențiilor zgomotoase ale apetitului. Ei au ocupat o poziție nehotărâtă. Există un conflict între convingerile lor legate de adevăr și satisfacerea plăcerilor proprii. Starea lor de nehotărâre i-a făcut slabi și, în cazul multora, apetitul a câștigat controlul. Percepția lucrurilor sacre a fost pervertită prin folosirea acestor otrăvuri lente; și au decis, în cele din urmă, indiferent de consecințe, să nu-și tăgăduiască eul. Această hotărâre înfricoșătoare a ridicat dintr-o dată un zid despărțitor între ei și aceia care se curățeau, așa cum poruncise

Dumnezeu, de orice întinare a cărnii și a duhului și care își duceau sfințirea până la capăt, în frică de Domnul. Mărturiile directe stăteau în calea lor și le-au produs o mare tulburare; și-au găsit ușurarea luptând împotriva lor și străduindu-se să-i facă pe alții și pe ei înșiși să creadă că nu erau adevărate. Au spus că poporul era în regulă, dar că necazul fusese cauzat de mărturiile muștrătoare. Iar când cei răzvrățiți își arborează steagul, toți nemulțumiții se strâng în jurul acestuia și toți cei bolnavi spiritual, cei șchiopi și cei orbi își unesc influența pentru a răspândi și semăna discordia.” –*Dieta și hrană*, 428

Să fim umili și dispuși a fi muștrați de Duhul lui Dumnezeu și de Cuvântul Său Sfânt, astfel încât să putem atinge scopul inițial al lui Dumnezeu pentru noi – să fim chemați, aleși și credincioși prin Isus Hristos. Deși bătălia este dură, așa cum se vede în relatările biblice, victoria este sigură în Hristos.

„Lupta dintre bine și rău nu este mai puțin feroce decât a fost în zilele Mântuitorului. Cărarea spre cer nu e mai netedă acum decât era atunci. Toate păcatele noastre trebuie să fie înlăturate. Orice plăcere îngăduită, care împiedică progresul nostru spiritual, trebuie eliminată. Ochiul și mâna dreaptă trebuie sacrificate, dacă ne îndeamnă să păcătuim. Suntem dispuși să renunțăm la propria noastră înțelepciune și să primim Împărăția cerului asemeni unui prunc? Suntem dispuși să ne despărțim de îndreptățirea prin noi înșine? Suntem noi dispuși să sacrificăm aprobarea oamenilor? Prețul vieții veșnice are o valoare infinită. Suntem dispuși să spunem “bun-venit” ajutorului dat de Duhul Sfânt și să cooperăm cu el depunând mai departe eforturi și făcând sacrificii proporțional cu valoarea obiectului ce reprezintă câștigul pe care-l putem obține — viața veșnică?” –(*Review and Herald*, 10 februarie 1903) *Solii pentru tineret*, p. 56.

-Frații și surorile din Conferința Generală

Colecta Specială a Școlii de Sabat va fi pentru va fi pentru INSULELE SOLOMON

Dumnezeu să binecuvânteze darul tău generos dat Împărăției Lui!

1.

Sabatul din 7 Ianuarie 2023

DUHUL CONFRUNTAT CU POFTA CĂRNII

*„Roda Duhului, dimpotrivă, este:
dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea,
facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor.
Împotriva acestor lucruri nu este lege.” Galateni 5:22,23.*

Roda Duhului

1. Ce rod al Duhului a fost găsit în viața lui Abel? În schimb, ce rod al cărnii a fost remarcabil în viața fiului întâi născut al lui Adam și Eva? Geneza 4:1,2; Iuda 1:11; Proverbe 8:13.

.....

.....

„Cain și Abel, fiii lui Adam, aveau caractere foarte diferite. Abel se temea de Dumnezeu. Cain nutrea sentimente de răzvrătire și murmura împotriva lui Dumnezeu din cauza blestemului pronunțat împotriva lui Adam și din cauză că și pământul era blestemat datorită păcatului lui.” –*Istoria mântuirii, p. 52.*

2. Care a fost diferența dintre jertfele lui Cain și Abel? Ce au dezvăluit aceste jertfe? Geneza 4:3,4; Proverbe 12:1,2.

.....

.....

„Fără vărsare de sânge nu putea fi iertare de păcat; iar ei trebuia să-și demonstreze credința în sângele lui Hristos ca fiind ispășirea făgăduită, aducând ca dar de jertfă pe întâii născuți ai turmelor lor. În afară de aceasta, mai trebuia să fie aduse înaintea Domnului, ca dar de mulțumire, primele roade ale pământului.” –*Patriarhi și profeți, p. 71.*

„Cain și-a adus darul Domnului cu murmur și necredință în inimă cu privire la Jertfa promisă. El nu era dispus să urmeze cu strictete planul de ascultare, să-și procure un miel și să-l ofere împreună cu roadele pământului. A luat numai din roade și nu a ținut seama de cerința lui Dumnezeu. Domnul îi făcuse cunoscut lui Adam că fără vărsare de sânge nu poate exista iertare a păcatului. Cain nu a fost meticolos, să aducă măcar cele mai bune roade. Abel și-a avertizat fratele să nu vină înaintea Domnului fără o jertfă de sânge. Cain, fiind cel mai mare, n-a vrut să-l asculte pe fratele lui. I-a disprețuit sfatul și și-a adus jertfa cu îndoială și murmur în ceea ce privește necesitatea ceremoniei. Iar Dumnezeu nu i-a acceptat-o. Abel a adus din întâii născuți ai turmei și din grăsime, după cum poruncise Dumnezeu; cu deplină încredere în Mesia care avea să vină, și cu venerație smerită, și-a oferit jertfa.” –*Istoria mântuirii*, PP. 52, 53.

3. De ce nu acceptă Dumnezeu ascultarea parțială? Ce s-a întâmplat cu Cain când a văzut că jertfa lui Abel a fost acceptată în timp ce a lui nu? *Geneza 4:4,5; Filipeni 2:14,15; Iacov 2:10.*

.....

.....

„Dumnezeu i-a respectat darul. O lumină a fulgerat din cer și a consumat jertfa lui Abel. Cain nu vede nici o manifestare ca dovadă a acceptării jertfei lui. Se mânie pe Domnul și pe fratele lui. Dumnezeu binevoiește să-i trimită un înger pentru a sta de vorbă cu el.” –*Istoria mântuirii*, p. 53.

„Cain se înfățișă înaintea lui Dumnezeu având în inima sa nemulțumire și necredință cu privire la jertfa făgăduită și la nevoia de a aduce jertfe ca daruri. Darul său nu dovedea pocăință față de păcat. El gândea, așa cum mulți gândesc astăzi, că ar fi o dovadă de slăbiciune a urma exact planul rânduit de Dumnezeu, de a se încrede în totul pentru mântuire în ispășirea Mântuitorului făgăduit. El a ales calea încrederii în sine. El avea să se înfățișeze în virtutea propriilor sale merite. El nu a adus mielul și nu a unit sângele mielului cu darul său, ci a adus roadele sale, produsele muncii sale. El a adus darul său ca o favoare pe care o făcea lui Dumnezeu, prin care nădăjduia să-și asigure binecuvântarea divină. Cain a ascultat prin faptul că a zidit un altar, a ascultat să aducă o jertfă; dar el a dat pe față numai o

ascultare parțială. Partea esențială, recunoașterea nevoii unui Mântuitor, a fost trecută cu vederea... Dar în loc să-și recunoască păcatul, Cain a continuat să se plângă de nedreptatea lui Dumnezeu și să nutrească gelozie și ură față de Abel. Plin de mânie, el i-a adus reproșuri fratelui său și a căutat să-l atragă într-o ceartă cu privire la felul în care Se poartă Dumnezeu cu ei. Cu umilință, dar fără teamă și hotărât, Abel a apărat dreptatea și bunătatea lui Dumnezeu.” – *Patriarhi și profeți, PP. 72, 74.*

Caractere contrastante

4. Care a fost părerea lui Cain despre această situație? Împotriva cui și-a revărsat mânia și cât de departe a ajuns cu aceasta?
Geneza 4:6-8; 1 Ioan 3:12.

.....

.....

„Însă chiar și după ce a fost astfel instruit cu exactitate, Cain nu s-a pocăit. În loc să se condamne și să se deteste pe sine pentru necredința lui, el încă se plânge de nedreptatea și de părtinirea lui Dumnezeu. În gelozia și ura lui, devine dușmanul lui Abel și-l ocărăște. Abel îi arată cu blândețe fratelui său greșelile și faptul că răul este în el. Cain, însă, își urăște fratele din momentul în care Dumnezeu Își manifestă dovezile acceptării față de acesta. Abel caută să-i potolească mânia vorbindu-i despre mila arătată de Dumnezeu față de părinții lor, prin faptul că le-a salvat viața când ar fi putut să aducă pe dată moartea asupra lor. El îi spune lui Cain că Dumnezeu îi iubește, altfel nu L-ar fi dat pe Fiul Lui, sfânt și nevinovat, să sufere mânia pe care merita s-o sufere omul pentru neascultarea lui.” – *Istoria mântuirii, p. 53.*

„Clasa închinătorilor care urmează pilda lui Cain cuprinde cea mai mare parte a lumii, deoarece aproape toate religiile false s-au bazat pe același principiu, și anume că omul se poate sprijini pe propriile sale eforturi spre a fi mântuit. Unii susțin că neamul omenesc nu are nevoie de mântuire, ci de progres, că omul poate să se înnobleze, să se înalțe și să se renască de la sine. După cum Cain a socotit că poate obține favoarea divină printr-un dar căruia îi lipsea sângele jertfei, tot astfel și aceștia așteaptă să înalțe neamul omenesc până la înălțimea standardului divin fără să aibă nevoie de ispășire... Uciderea lui Abel

a fost primul exemplu de vrăjmășia despre care Dumnezeu spusese că va exista între șarpe și sămânța femeii — între Satana și supușii săi și Hristos și urmașii Lui. Prin păcatul omului, Satana a câștigat stăpânirea asupra neamului omenesc, dar Hristos avea să-l facă în stare să lepede jugul lui. Ori de câte ori, prin credința în Mielul lui Dumnezeu, un suflet renunță să mai slujească păcatului, mânia lui Satana se aprinde. Viața cea sfântă a lui Abel era o mărturie împotriva susținerilor lui Satana că este cu neputință ca omul să țină Legea lui Dumnezeu.” –*Patriarhi și profeți, PP. 73, 77.*

5. Ce înseamnă a fi păzitorii fraților noștri? Ce exemplu nobil a dat Abel tuturor generațiilor viitoare? Geneza 4:9,10; Evrei 11:4.

.....

.....

„Frați și surori în credință, se naște în inimile voastre întrebarea: „Sunt eu păzitorul fratelui meu? Dacă pretindeți că sunteți copii ai lui Dumnezeu, sunteți păzitorul fratelui vostru. Domnul consideră Biserica responsabilă pentru sufletele celor pentru care ar fi putut fi mijlocul de mântuire”. –*Historical Sketches of the Foreign Missions of the Seventh-day Adventists, p. 291*

Din nou Domnul i-a vorbit lui Cain: “Ce ai făcut? Glasul sângelui fratelui tău strigă din pământ la Mine”. (Versetul 10.) Dumnezeu i-a dat lui Cain prilejul să-și mărturisească păcatul. El avusese timp să se gândească. Cunoștea grozăvia faptei pe care o săvârșise și a minciunii pe care o rostise pentru a o ascunde; dar el era tot revoltat și sentința nu a mai fost amânată.” –*Patriarhi și profeți, p. 77.*

6. De ce nu l-a distrus Dumnezeu imediat pe Cain? Cum a considerat Cain decizia lui Dumnezeu? Geneza 4:11-16; Proverbe 8:13.

.....

.....

„Glasul divin care fusese auzit chemând și muștrând rosti cuvintele îngrozitoare: “Acum blestemat ești tu, izgonit din ogorul acesta, care și-a deschis gura ca să primească din mâna ta sângele fratelui tău. Când vei lucra pământul, să nu-ți mai dea bogăția lui. Pribeag și fugar să fii pe pământ.

„Cu toate că, datorită crimei sale, Cain merita condamnarea la moarte, Creatorul milostiv i-a cruțat viața și i-a mai dat ocazia să se pocăiască. Dar Cain a trăit numai pentru a-și împietri inima, pentru a încuraja răzvrătirea împotriva autorității divine și pentru a ajunge căpetenia unui șir de păcătoși îndrăzneți și decăzuți. Acest singur apostat, stăpânit și condus de Satana, a ajuns un ispititor al altora; iar pilda și influența lui și-au exercitat influența lor demoralizatoare, până când pământul a devenit atât de corupt și plin de violență, încât se impunea nimicirea lui.

„Cruțând viața primului ucigaș, Dumnezeu a dat întregului univers o lecție în legătură cu marea luptă. Istoria întunecată a vieții lui Cain și a urmașilor săi a fost o ilustrare a ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă i s-ar fi îngăduit păcătosului să trăiască veșnic și să aducă la îndeplinire revolta lui împotriva lui Dumnezeu. Îndelunga răbdare a lui Dumnezeu nu a avut alt rezultat decât acela că păcătoșii au devenit mai îndrăzneți și mai sfidători în nelegiuirea lor.” –*Patriarhi și profeți*, PP. 77, 78.

7. În prezent, cine și ce îi determină pe oameni să facă răul împotriva copiilor lui Dumnezeu? Apocalipsa 12:11,9; Romani 7:5.

.....

.....

„La fel, în toate veacurile, cei răi i-au urât pe cei care erau mai buni ca ei. Viața de ascultare și de credință neșovăielnică a lui Abel era o continuă muștrare pentru Cain... Cu cât este mai strălucitoare lumina cerească, reflectată de caracterul servilor credincioși ai lui Dumnezeu, cu atât mai clar se văd păcatele celor netemători de Dumnezeu și cu atât mai hotărâte vor fi străduințele lor de a-i nimici pe aceia care le tulbură pacea.” –*Patriarhi și profeți*, p. 74.

„Când Cain, împins de duhul cel rău, a văzut că nu îl poate stăpâni pe Abel, s-a înfuriat așa de tare, încât i-a luat viața. Și, ori de câte ori se va afla cineva care va sta pentru apărarea dreptății Legii lui Dumnezeu, același spirit se va da pe față împotriva lui. Este același spirit care în decursul tuturor veacurilor a înălțat rugurile și a aprins focul pentru a-i nimici pe ucenicii lui Hristos. Dar cruzimile îngrămadite asupra urmașilor lui Isus sunt insuflete de Satana și de oastea lui, deoarece aceștia nu-i pot constrânge să li se supună.

Aceasta este furia unui vrăjmaș înfrânt. Fiecare martir al lui Isus a murit ca biruitor. Profetul spune: “Ei l-au biruit (pe ‘balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit diavolul și Satana’), prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor, și nu și-au iubit viața chiar până la moarte”. (Apocalipsa 12:11,9.)” –*Patriarhi și profeți*, p. 77.

Pentru studiu suplimentar

„Dumnezeu ne invită să venim la El cu povara vinovăției noastre și cu durerile inimii noastre. Păcatul ne umple de frică de Dumnezeu. Când am păcătuit, încercăm să ne ascundem de El. Dar oricare ar fi păcatul nostru, Dumnezeu ne invită să venim la El prin Isus Hristos. Numai prin aducerea păcatelor la Dumnezeu putem fi eliberați de ele. Cain, la mustrarea lui Dumnezeu, și-a recunoscut vinovăția în uciderea lui Abel, dar a fugit de Dumnezeu, ca și cum astfel ar fi putut scăpa de păcatul său. Dacă ar fi fugit la Dumnezeu cu povara vinovăției sale, ar fi fost iertat. Fiul risipitor, dându-și seama de vina și nenorocirea sa, a spus: 'Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu.' Luca 15:18. El și-a mărturisit păcatul și a fost dus înapoi la inima tatălui său.” –*That I May Know Him*, p. 260.

* * *

DRAGOSTEA CONFRUNTATĂ CU PASIUNEA

„Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate, dragostea nu pizmuiește, dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie,” 1 Corinteni 13:4,5.

„Dragostea ... nu este nerezonabilă; nu este oarbă. Ea este pură și sfântă. Pasiunea inimii firești este cu totul altceva. Însă pasiunea firii pământești este cu totul diferită. În timp ce dragostea adevărată Îl are în vedere pe Dumnezeu, în toate planurile Sale, și este în armonie desăvârșită cu Duhul lui Dumnezeu, pasiunea este încăpățânată la culme, nesăbuită, lipsită de rațiune, fără frâu și face din obiectul alegerii sale un idol.” –*Căminul Adventist*, p. 50.

Dragostea este total diferită de pasiune

1. Ce gânduri a avut Amnon cu privire la sora lui Tamar? Cât de neînțelept se comportă pasiunea? 2 Samuel 13:1,2; 1 Cronici 3:1,9; Cântarea Cântărilor 2:5; 5:8.

.....

.....

„Există totuși atât de puțină dragoste adevărată, autentică, devotată, curată. Acest prețios articol este foarte rar. Pasiunea este numită dragoste”. –*Căminul Adventist*, p. 50.

„Acea dragoste care nu are altă temelie decât satisfacerea simțurilor va fi încăpățânată, oarbă și de nestăpânit. Cinstea, adevărul și orice trăsătură nobilă a minții, toate vor fi aduse sub stăpânirea pasiunilor. Persoana care este legată în lanțurile acestei pasiuni oarbe este prea adesea surdă la vocea rațiunii și a conștiinței; nici un argument sau rugămintă stăruitoare nu o poate determina să vadă nebunia acestei curse.” –*Căminul Adventist*, p. 51.

2. Ce sfat oribil i-a dat un "prieten" lui Amnon? Când este foarte neînțelept să urmezi sfatul prietenilor? 2 Samuel 13:3-5; 1 Corinteni 15:33; Psalmul 1:1.

.....

.....

„Marele nostru adversar are agenți care vânează în mod constant orice ocazie de a distruge sufletele, așa cum un leu își vânează prada. Evită-i, tinere; căci, în timp ce par a fi prietenii tăi, te vor duce cu viclenie pe căi și practici rele. Ei te linguesc cu buzele, te ajută și te conduc, dar pașii lor duc spre iad. Dacă le ascuți sfatul, acesta poate fi punctul de cotitură în viața ta.” –*Colporteur Ministry*, p. 52.

„Satana îi ispitește pe copii să fie rezervați față de părinții lor și să-și aleagă drept confidenți prieteni de aceeași vârstă cu ei, lipsiți de experiență; însă unii ca aceștia nu îi pot ajuta, ci le vor da sfaturi rele.” – *IT*, p. 391.

3. Prin perfidia lui Amnon, ce s-a întâmplat în casa fiului întâi născut al lui David? 2 Samuel 13:6-10; Romani 12:9.

.....

.....

„Părinții dorm și nu știu că Satana și-a înfipt steagul diabolic chiar în casele lor. Am fost îndemnată să întreb: ce va deveni tineretul în acest veac corupt? Repet, părinții sunt adormiți. Copiii sunt înnebuniți de un sentimentalism bolnav și adevărul nu are putere să corecteze răul. Ce se poate face pentru a înfrunta valul răului? Părinții pot face mult dacă vor.” –*Îndrumarea Copilului*, p. 455.

4. Ce acțiune reprobabilă a comis Amnon cel rău împotriva surorii sale? Ce poruncește legea lui Moise într-un astfel de caz? Geneza 34:7; Deuteronomul 22:28,29; Levitic 18:9.

.....

.....

„Cei care fac din îngăduirea apetitului și a pasiunii prioritatea lor, nu sunt niciodată oameni buni sau cu adevărat de valoare. Oricât de sus i-ar plasa standardele lumii, după evaluarea lui Dumnezeu, ei se află la un nivel inferior, niște oameni josnici și corupți. Cerul a ordonat ca semnul depravării lor să fie scris pe chipul lor. Gândurile lor sunt pământești, lumești. Cuvintele lor arată nivelul scăzut al minții lor. Și-au umplut inima cu josnicie și aproape au șters chipul lui Dumnezeu din ea. Vocea rațiunii este înecată, iar judecata le este pervertită. O, întreaga natură a omului este denaturată de îngăduința față de senzualitate! Când voința este predată lui Satana, până la ce

adâncime a viciului și nebuniei va decădea omul! Degeaba apelează adevărul la intelect, dacă inima se opune principiilor pure, adevărate.” –(*Signs of the Times*, December 1, 1881) *Solii pentru Tineret*, p. 66.

Ura

5. Cum s-a schimbat dragostea pe care Amnon pretindea că o are pentru sora sa? Ce au indicat hainele și acțiunile ei? 2 Samuel 13:15-19; Efeseni 5:27.

.....

.....

„Adevărata iubire este un principiu înalt și sfânt, cu totul diferită în caracter de acea dragoste care este trezită prin impuls și care se stinge deodată când este aspru pusă la încercare.” –*Căminul Adventist*, 50.

6. Ce simțăminte avea Absalom despre fratele său când a auzit ce i s-a făcut surorii sale? Dar regele David? Cum a răspuns la teribila rană a fiicei sale? 2 Samuel 13:20-22.

.....

.....

„David a îngăduit ca josnica nelegiuire a lui Amnon, întâiul născut, să treacă nepedepsită și nemustrată. Legea cerea pedeapsa cu moartea pentru adulter, iar nelegiuirea perversă a lui Amnon făcea vinovăția lui de două ori mai mare. Dar David, simțindu-se vinovat de propriul său păcat, nu l-a adus pe vinovat înaintea justiției.” – *Patriarhi și profeți*, p. 727.

7. Cum s-a răzbunat Absalom pe fratele său? Când ia Dumnezeu anumite lucruri în propriile Sale mâini? 2 Samuel 13:23,26,27,32,33; Proverbe 15:3; Ecclesiastul 12:14.

.....

.....

„Timp de doi ani, Absalom, protectorul natural al sorei sale atât de mult înjosite, și-a ascuns planul de răzbunare, dar numai pentru ca la sfârșit să dea o lovitură mai sigură. La o petrecere a fiilor

împăratului, Amnon, vinovat de incest, beat fiind, a fost ucis la porunca fratelui lui...

„David și-a neglijat datoria de a pedepsi crima lui Amnon și, din cauza purtării necredincioase a împăratului, care era în același timp și tată, și de asemenea din cauza lipsei de pocăință din partea fiului, Domnul a îngăduit ca evenimentele să meargă pe drumul lor firesc și nu l-a împiedicat pe Absalom. Dacă părinții sau conducătorii își neglijează datoria de a pedepsi nelegiuirea, Dumnezeu Însuși preia cazul. Puterea înfrânătoare este îndepărtată în oarecare măsură de la uneltele răului, așa încât apare un șir de împrejurări care pedepsesc păcatul prin păcat. Urmările rele ale nedreptei îngăduințe din partea lui David față de Amnon nu se sfârșiseră, deoarece de aici a început înstrăinarea lui Absalom de tatăl său.” –*Patriarhi și profeți*, 727,728.

Pentru studiu suplimentar

„De închipuiri și de sentimentalismul bolnăvicios trebuie să te ferești ca și când ar fi lepră. Mulți tineri și tinere din aceste vremuri nu cunosc virtutea; de aceea e mare nevoie de precauție.... Aceia care au un caracter virtuos, deși s-ar putea să nu aibă anumite calități care sunt de dorit, pot fi de o reală valoare morală.” –*Căminul Adventist*, p. 51.

* * *

BUCURIA CONFRUNTATĂ CU TRISTEȚE

„Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăși zic: Bucurați-vă!”
Filipeni 4:4.

„Dacă Isus nu ar fi murit ca jertfă în locul nostru și nu ar fi înviat din nou, nu am fi cunoscut niciodată pacea, nu am fi simțit niciodată bucuria, ci doar am fi experimentat ororile întunericii și mizeria disperării. Astfel, numai lauda și recunoștința ar trebui să fie limbajul inimilor noastre. Toată viața noastră am fost părtași la binefacerile Sale cerești, beneficiari ai binecuvântărilor ispășirii Sale neprețuite. Prin urmare, este imposibil ca noi să concepem starea căzută și neajutorată ... din care Hristos ne-a ridicat.” —*In Heavenly Places, 36*

O mare durere

1. Cine era Ana? În ce situație era familia ei? 1 Samuel 1:1-3.

.....

„Elcana, un levit din muntele lui Efraim, era un bărbat cu stare și cu influență, care Îl iubea pe Dumnezeu și se temea de El. Ana, soția lui, era o femeie plină de evlavie, blândă și modestă. Caracterul ei se remarcă printr-o profundă seriozitate și o credință sinceră.

„Binecuvântarea căutată cu atâta râvnă de toți evreii era reținută de la această pereche temătoare de Dumnezeu: în casa lor nu se auzea glas vesel de copil, iar dorința de a-și perpetua numele l-a făcut pe soț — așa cum se întâmplase cu mulți alții — să încheie o a doua căsătorie. Dar pasul acesta, care fusese făcut din lipsă de credință, nu a adus fericire. S-au adăugat la familie băieți și fete; dar bucuria și frumusețea sfintei rânduieli divine a fost întinată, iar pacea familiei nimicită. Penina, noua soție, era geloasă și mărginită și se purta cu îngâmfare și neobrăzare. Pentru Ana părea că pierise orice nădejde, iar viața i se arăta ca o povară; cu toate acestea, ea suporta încercarea cu blândețe și fără să murmure.

„Elcana ținea cu credincioșie prescripțiile divine. Serviciul divin la Șilo mai funcționa încă, dar, din cauza dezordinii în desfășurarea

slujbei, el nu era chemat să-și facă serviciul la templu, așa cum i se cuvenea unui levit. Cu toate acestea, el se suia cu familia lui, pentru ca să ia parte la adunările rânduite, unde să se închine și să aducă jertfe.” –*Patriarhi și profeți*, p. 569.

2. Ce a făcut Elcana pentru a-și menține soția iubită fericită? Care a fost atitudinea celei de-a doua soții, Penina? 1 Samuel 1:4-8

.....

.....

„Duhul rău care blestemase casa era prezent chiar și în mijlocul festivităților sacre legate de slujirea lui Dumnezeu. După aducerea jertfelor de mulțumire, toată familia, conform obiceiului stabilit, s-a unit într-o sărbătoare solemnă, dar veselă. În aceste ocazii, Elcana i-a dat mamei copiilor săi o parte pentru ea și pentru fiecare dintre fiii și fiicele ei; și în semn de respect pentru Ana, el i-a dat o porție dublă, ceea ce însemna că afecțiunea pentru ea era aceeași ca și cum ar fi avut un fiu. Atunci, a doua soție, plină de gelozie, a revendicat întâietatea ca fiind cea favorizată de Dumnezeu și a batjocorit-o pe Ana prin faptul că nu avea copii ca dovadă a nemulțumirii Domnului. Acest lucru s-a repetat de la an la an, până când Ana nu a mai putut suporta. Incapabilă să-și ascundă durerea, a plâns fără reținere și s-a retras de la sărbătoare. Soțul ei a căutat în zadar să o mângâie: „Ana, pentru ce plângi și nu mănânci? Pentru ce ți-este întristată inima? Oare nu prețuiesc eu pentru tine mai mult decât zece fii?”” –*Patriarhi și profeți*, p. 569.

3. Unde s-a dus Ana să se roage? Ce a jurat solemn Domnului? 1 Samuel 1:9-11.

.....

.....

„Ana nu a rostit nici o mustrare. Ea a lăsat asupra Domnului povara pe care nu o putea împărți cu nici un prieten de pe pământ. Se rugă stăruitor ca El să îndepărteze de la ea ocară și să-i acorde darul scump de a avea un fiu pe care să-l îngrijească și să-l crească pentru El. Ea făcu și un vot solemn, că îl va consacra chiar de la naștere pe fiul ei lui Dumnezeu, dacă i se va asculta cererea. Ana se apropiase

de intrarea cortului întrunirii și, în amărăciunea sufletului ei, “se ruga și plângea.” –*Patriarhi și profeți*, p. 570.

4. Cum a judecat-o greșit preotul pe femeia care își revărsa sufletul către Domnul? Ce a răspuns Ana la mustrarea preotului? 1 Samuel 1:12-16.

.....

.....

„Totuși, în tăcere ea comunica cu Dumnezeu fără a rosti vreun cuvânt. În timpurile acelea rele, rareori se vedea o astfel de rugăciune. Petrecerile nesfinte și chiar bețiile nu erau ceva neobișnuit, chiar la sfintele sărbători; și, când a văzut-o pe Ana, marele preot Eli și-a închipuit că era beată de vin. Crezând că i se cuvine să-i dea o mustrare binemeritată, strigă la ea cu asprime: “Până când vei fi beată? Du-te de te trezește!”

„Îndurerată și speriată, Ana a răspuns cu blândețe: ‘Nu, domnul meu, eu sunt o femeie care suferă în inima ei și n-am băut nici vin, nici băutură amețitoare, ci îmi vărsam sufletul înaintea Domnului. Să nu ieși pe roaba ta drept o femeie stricată, căci numai prea multa mea durere și supărarea m-au făcut să vorbesc până acum.’” –*Patriarhi și profeți*, p. 570.

Bucurie

5. Ce arată că preotul și-a schimbat părerea despre această femeie evlavioasă? Care e semnificația numelui pe care Ana i l-a dat copilului ei? 1 Samuel 1:17-21.

.....

.....

„Marele preot a fost adânc impresionat, căci era un om al lui Dumnezeu, și, în loc de mustrare, a rostit o binecuvântare: “Du-te în pace, și Dumnezeul lui Israel să asculte rugăciunea pe care I-ai făcut-o”.

Rugăciunea Anei a fost ascultată; ea a primit darul pe care-l ceruse cu atâta ardoare. Privind la copil, ea l-a numit Samuel, “căci de la Domnul l-am cerut”. Îndată ce copilul a fost destul de mare pentru a fi despărțit de mama lui, ea și-a împlinit juruința. Își iubea copilul cu tot devotamentul inimii de mamă; privind la puterile lui ce creșteau

și ascultându-i vorbirea copilărească, iubirea ei îl învăluia tot mai mult în fiecare zi. Era unicul ei fiu, darul deosebit al Cerului; dar ea îl primise ca pe o comoară consacrată lui Dumnezeu și nu voia să oprească ce era al Dătătorului.” –*Patriarhi și profeți*, p. 570.

6. Ce decizie a luat cu privire la copilul ei? Cum trebuie tratate promisiunile făcute Domnului? 1 Samuel 1:22-28; Eclesiastul 5:5,6.

.....

.....

„Ana a mers din nou cu soțul ei la Șilo și i-a adus preotului, în Numele lui Dumnezeu, darul ei scump, zicând: „... Pentru copilul acesta mă rugam, și Domnul a ascultat rugăciunea pe care I-o făceam. De aceea vreau să-l dau Domnului; toată viața lui să fie dat Domnului”. Eli a fost adânc mișcat de credința și evlavia acestei femei din Israel. El însuși era un tată prea îngăduitor și s-a simțit umilit și osândit când a văzut jertfa cea mare a acestei mame care se despărțea de unicul ei fiu pentru a-l consacra în slujba lui Dumnezeu.” –*Patriarhi și profeți*, p. 571.

7. Care a fost motivul rugăciunii Anei? Cât de departe în timp s-au extins laudele ei? 1 Samuel 2:1-10.

.....

.....

„Cuvintele Anei erau profetice și vorbeau atât despre David, care trebuia să domnească peste Israel ca împărat, cât și despre Mesia, Unsul Domnului. Imnul acesta amintea mai întâi despre o femeie neobrăzată și certăreată, trecea apoi la înfrângerea vrăjmașilor lui Dumnezeu, pentru ca apoi „să arate biruința finală a poporului celor mântuiți.” –*Patriarhi și profeți*, p. 572.

Pentru studiu suplimentar

„Ana a mers din nou cu soțul ei la Șilo și i-a adus preotului, în Numele lui Dumnezeu, darul ei scump, zicând: „... Pentru copilul acesta mă rugam, și Domnul a ascultat rugăciunea pe care I-o făceam. De aceea vreau să-l dau Domnului; toată viața lui să fie dat Domnului”. Eli a fost adânc mișcat de credința și evlavia acestei

femei din Israel. El însuși era un tată prea îngăduitor și s-a simțit umilit și osândit când a văzut jertfa cea mare a acestei mame care se despărțea de unicul ei fiu pentru a-l consacra în slujba lui Dumnezeu. A trebuit să se acuze pe sine însuși din pricina iubirii sale egoiste și, în umilință și devoțiune, s-a plecat înaintea Domnului și s-a rugat. Inima mamei era plină de bucurie și laudă și ea dorea să-și reverse recunoștința față de Dumnezeu.” –*Patriarhi și profeți*, p. 571.

* * *

4

Sabatul din 28 Ianuarie 2023

PACEA CONFRUNTATĂ CU FURIA

„*Vă las pacea , vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte.*” Ioan 14:27.

„Pacea pe care Hristos o numește pacea Sa și pe care a lăsat-o ucenicilor săi nu este o pace care împiedică toate disensiunile; ci este o pace care se dă și de care se bucură în mijlocul disensiunilor. Pacea pe care o are apărătorul credincios al cauzei lui Hristos este conștiința că el face voia lui Dumnezeu și reflectă slava Sa în fapte bune. Este mai degrabă o pace internă decât o pace externă. Afară sunt războaie și lupte prin împotrivirea dușmanilor declarați și răceala și suspiciunea chiar a celor care pretind că sunt prieteni.” –*The Upward Look*, p. 220.

Furie

1. Ce relatează Biblia cu privire la Abigail și soțului ei Nabal?
1 Samuel 25:2,3.

.....
.....

2. Cu ce cerere și-a trimis David oamenii la omul bogat pe care îl ajutaseră? *1 Samuel 25:4-8; Matei 7:7; Psalmul 107:5.*

.....
.....

„Era pe timpul tunsului oilor, un timp de ospitalitate. David și oamenii lui erau în mare nevoie de hrană și, potrivit cu obiceiurile timpului, fiul lui Isai a trimis zece tineri la Nabal să-i ureze de bine în numele comandantului lor și să-i spună astfel în continuare: “Să trăiești în pace și pacea să fie în casa ta și cu tot ce este al tău. Și acum am auzit că tunzi oile. Păștorii tăi au fost cu noi; nu i-am ocărât și nu li s-a luat nimic în timpul cât au fost cu noi la Carmel. (Aici nu este vorba de muntele Carmel, ci de o localitate în ținutul lui Iuda, în apropiere de cetatea Maon.) Întreabă pe slujitorii tăi, și-ți vor spune. Să capete deci trecere tinerii aceștia înaintea ta, fiindcă venim într-o zi de bucurie. Dă dar, te rog, robilor tăi și fiului tău David, ce te lasă inima.” –*Patriarhi și profeți*, p. 664.

3. Ce a spus Nabal despre beneficiile oferite lucrătorilor săi de David și de oamenii săi? Cum a reacționat David la refuzul și răspunsul răstit al bărbatului? 1 Samuel 25:10,11,13; Proverbe 29:11; Efeseni 4:31.

.....

.....

„David și oamenii lui fuseseră ca un zid de apărare pentru turmele lui Nabal, și acum acest om înstărit era rugat să dea ceva din belșugul lui, pentru a acoperi lipsurile acelor care-i făcuseră servicii atât de însemnate. David și oamenii lui ar fi putut să-și ia singuri din turmă și cirezi ce ar fi vrut, dar n-au făcut lucrul acesta. S-au purtat în mod onorabil. Cu toate acestea, bunătatea lor față de Nabal a fost zadarnică. Răspunsul pe care i l-a trimis lui David îl caracteriza: “Cine este David, și cine este fiul lui Isai? Astăzi sunt mulți slujitori care fug de la stăpâni. Și să-mi iau eu pâinea, apa și vitele mele pe care le-am tăiat pentru tunzătorii mei și să le dau unor oameni care sunt de nu știu unde?”

„Când tinerii s-au întors cu mâinile goale și i-au povestit lucrurile acestea, David s-a umplut de indignare. El le-a poruncit oamenilor săi să se pregătească de luptă; căci era hotărât să-l pedepsească pe omul care-i refuzase ceea ce pe bună dreptate i se cuvenea și care la nedreptate adăuga și batjocura. Hotărârea aceasta neajudecată era mai mult în conformitate cu caracterul lui Saul decât cu al lui David; dar

fiul lui Isai mai avea de învățat lecții de răbdare în școala suferinței.”
–*Patriarhi și profeți*, p. 665.

Pace

4. Ce a făcut soția lui Nabal când a auzit despre modul crud în care soțul ei a răspuns la cererea lui David? 1 Samuel 25:14-20.

.....
.....

„După ce Nabal i-a trimis de la el pe tinerii lui David, unul dintre slujitori a dat fuga la Abigail, soția lui Nabal, și i-a povestit ce se întâmplase.” –*Patriarhi și profeți*, p. 665.

„Abigail a văzut că trebuia făcut ceva pentru a evita rezultatul greșelii lui Nabal și că trebuie să-și asume responsabilitatea de a acționa imediat fără sfatul soțului ei. Ea știa că ar fi fost inutil să vorbească cu el, pentru că el i-ar fi primit propunerea numai cu asprime și dispreț. El îi va aminti că el era stăpânul casei sale, că ea era soția lui și, prin urmare, în supunere față de el și trebuie să facă așa cum hotărăște el. Fără consimțământul lui, ea a luat acele rezerve care a crezut că vor împăca cel mai bine mânia lui David, pentru că știa că el era hotărât să se răzbune pentru insulta primită.... Acțiunea lui Abigail în această chestiune a fost una pe care Dumnezeu a aprobat-o, iar circumstanța a dezvăluit în ea un spirit și un caracter nobil.” –*Conflict and Courage*, p. 168.

5. Cum s-a prezentat ea înaintea lui David cel jignit? Cum ar trebui să acționăm atunci când ne confruntăm cu conflicte similare? 1 Samuel 25:21-31; Proverbe 15:1.

.....
.....

„Abigail i se adresă lui David cu tot respectul cu care s-ar fi adresat unui împărat încoronat. Nabal strigase batjocoritor: “Cine este David?” Dar Abigail îl numea: “Domnul meu”. Prin cuvinte blânde a căutat să liniștească sentimentele lui iritate și a pledat pe lângă el în favoarea soțului ei. Fără multe vorbe sau mândrie, ci plină de înțelepciune și iubire față de Dumnezeu, Abigail a dovedit puterea devotamentului ei față de familie, lămurindu-l pe David că purtarea neprietenoasă a soțului ei nu era o ofensă intenționată adusă

persoanei lui, ci mai mult o simplă izbucnire a nefericitei sale naturi egoiste.

“Acum, domnul meu, viu este Domnul, și viu este sufletul tău, că Domnul te-a oprit să verși sânge și să te ajuți cu mâna ta. Vrăjmașii tăi, cei ce vor răul domnului meu, să fie ca Nabal!” Abigail nu-și însușea planul prin care căuta să-l abată pe David de la intențiile sale, ci a atribuit cinstea și onoarea lui Dumnezeu. Apoi, le-a oferit oamenilor lui David proviziile bogate ca jertfă de împăcare, stăruind mereu, ca și cum ea însăși ar fi fost aceea care ar fi stârnit atât de mult mânia comandantului.” –*Patriarhi și profeți*, p. 666.

6. Cum a primit David sfatul ei? Cum se numesc oamenii care acționează asemenea acestei femei înțelepte? 1 Samuel 25:32-35; Matei 5:9.

.....

.....

„Cuvintele acestea nu puteau veni decât de pe buzele cuiva care le primise din înțelepciunea venită de sus. Evlavia Abigailei se arăta, ca și parfumul unei flori, cu totul inconștient, pe trăsăturile feței ei, în cuvintele și în purtarea ei. Duhul Fiului lui Dumnezeu sălășluia în inima ei. Vorbirea ei dreașă cu har, plină de amabilitate și pace, răspânda o influență cerească. David a fost cuprins de sentimente mai bune și s-a cutremurat, gândindu-se la urmările pe care le-ar fi putut avea planurile lui nehibzuite. ‘Ferice de cei împăciuitori căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu!’ (Matei 5:9.) O, de ar fi cât mai mulți ca femeia aceasta israelită, care a domolit sentimentele iritate, a evitat porniri nehibzuite și, prin cuvinte liniștite și potrivite, a împiedicat săvârșirea unor mari rele.

„Abigail a fost un înțelept dojenitor și sfătuitor. Izbucnirea de mânie a lui David a fost nimicită de puterea influenței și raționamentului ei. El a fost convins că nu procedase cu înțelepciune și că își pierduse stăpânirea de sine. A primit mustrarea cu inima umilită, după cum propriile-i cuvinte mărturiseau: ‘Lovească-mă cel neprihănit, căci pedeapsa lui este ca untdelemnul turnat pe capul meu’. (Psalmii 141:5.) El a mulțumit și a rostit binecuvântări pentru că ea l-a sfătuit după dreptate. Sunt mulți care, atunci când sunt muștrați, consideră ca vrednic de laudă faptul că primesc mustrarea

fără să se supere; dar cât de puțini sunt aceia care primesc muștrarea cu inimă recunoscătoare și îi binecuvântează pe aceia care caută să-i ferească de purtări rele!” –*Patriarhi și profeți*, p. 667.

Rezultatul Final

7. Care a fost sfârșitul lui Nabal cel nervos și laș? Ce provoacă otrava alcoolului? *1 Samuel 25:36-38; Proverbe 23:29,30.*

.....

.....

„Când s-a întors acasă, Abigail l-a găsit pe Nabal și pe oaspeții lui în bucuria unei mari petreceri care-i adusese într-o stare de beție. Doar a doua zi i-a povestit soțului ei ce se întâmplase cu prilejul întâlnirii ei cu David. Nabal avea o inimă lașă; și, atunci când și-a dat seama cât de aproape îl adusese nebunia lui de moarte, arăta ca lovit de paralizie. De teamă că David tot va căuta să-și satisfacă setea de răzbunare, a fost apucat de groază și a căzut într-o stare de inconștiență. După zece zile a murit. Viața pe care i-o dăduse Domnul fusese numai un blestem pentru lume. În mijlocul veseliei și semeției sale, Dumnezeu îi spusese ca și bogatului din pildă: ‘Chiar în noaptea aceasta ți se va cere sufletul înapoi.’ (Luca 12:20.)” –*Patriarhi și profeți*, p. 667.

Pentru studiu suplimentar

„Nimeni nu poate micșora influența noastră așa cum o putem micșora noi înșine, prin satisfacerea unui temperament necontrolabil. Un om iritabil din fire nu cunoaște fericirea adevărată și rareori este mulțumit. El speră mereu să obțină o poziție mai favorabilă sau să schimbe în așa fel mediul înconjurător, încât să aibă pace și liniște sufletească. Viața lui pare să fie împovărată de necazuri și cruci grele, când, dacă și-ar fi stăpânit temperamentul și și-ar fi înfrânat limba, multe dintre aceste supărări puteau fi evitate. “Un răspuns blând” este cel care “potolește mânia.” Niciodată răzbunarea n-a cucerit pe vrăjmaș. Un temperament bine reglat exercită o influență bună peste tot în jur, dar “omul care nu este stăpân pe sine este ca o cetate surpată și fără ziduri.” –(4T, pp. 367, 368 [1879]) *Minte, caracter și personalitate*, vol. 2, p. 520.

* * *

RĂBDAREA CONFRUNTATĂ CU NERĂBDARE

„*Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare...*” (Galateni 5:22).

„Trebuie să avem iubire și legată de aceasta sunt bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea. Vedem neliniștea lumii, nemulțumirea ei. Oamenii vor ceva ce nu au. Ei doresc ceva emoționant sau amuzant. Dar pentru creștin există bucurie, există pace, există îndelungă răbdare, bunătate, umilință, îngăduință și răbdare; și la aceste lucruri dorim să deschidem ușa inimii noastre, prețuind harurile cerești ale Duhului lui Dumnezeu”. —*În Locuri Cerești*, p 244

Răbdarea lui David

1. Ce a făcut David după ce a fost uns de profetul Samuel? Ce efect a avut cunoașterea faptului că într-o zi va fi regele lui Israel asupra activităților sale zilnice? 1 Samuel 16:11-13.

.....

.....

„Samuel nu-i descoperise nici măcar familiei lui Isai însărcinarea sa, iar ceremonia ungerii lui David se săvârșise în taină. Ea era pentru tânăr un semn al înaltei chemări care-l aștepta, pentru ca, în mijlocul întâmplărilor și primejdiilor anilor viitori, această cunoaștere să-l inspire să rămână credincios planului lui Dumnezeu ce urma să fie adus la îndeplinire prin viața sa.

„Marea onoare acordată nu l-a făcut pe David să fie mândru. În pofida înaltei situații la care era chemat, își continuă liniștit ocupația și așteptă în pace până când planurile lui Dumnezeu urmau să se realizeze la timpul lor și în felul rânduit de El. La fel de umil și modest ca înainte de ungere, păstorașul se întoarse la colinele lui, păscând și păzind turmele la fel de blând ca și mai înainte.” — *Patriarhi și profeți*, p. 641.

2. Cu toate că Saul a vrut să-l omoare pe David, știind că tânărul va fi următorul rege în Israel, totuși ce l-a împiedicat să-și îndeplinească planul rău? 1 Samuel 24:4-6.

.....

.....

„Într-o peșteră singuratică, fiul lui Isai și oamenii lui așteptau călăuzire dumnezeiască pentru a ști ce au de făcut. În timp ce Saul înainta prin munți, s-a retras și a intrat singur chiar în peștera în care se ascunsese David cu oamenii lui. Văzând lucrul acesta, oamenii lui David stăruiau să-l omoare pe Saul. Împăratul era acum în puterea lor, iar ei considerau că Dumnezeu Însuși îl dăduse pe dușman în mâinile lor, pentru a-l omorî. David era ispitit să privească lucrurile din acest punct de vedere; dar glasul conștiinței s-a trezit în el și a zis: ‘Nu te atinge de unsul Domnului.’ Oamenii lui David nu erau mulțumiți să-l lase în pace pe Saul și i-au amintit comandantului lor cuvintele lui Dumnezeu: ‘Dau pe vrăjmașul tău în mâinile tale; fă-i ce-ți va plăcea.’ David s-a ridicat și a tăiat încet colțul hainei lui Saul. Dar conștiința l-a chinuit după aceea chiar și pentru că stricase haina împăratului.

„Saul s-a sculat după aceea și a ieșit din peșteră ca să-și continue cercetările când, spre surprinderea sa, un glas îi ajunsese la ureche, zicând: ‘Împărate, domnul meu!’ Se întoarse să vadă cine-l chema și iată că era fiul lui Isai, omul pe care de atâta timp dorea să-l aibă în puterea sa pentru a-l omorî. David se aplecă înaintea lui, recunoscându-l drept comandant al său. Apoi i se adresă lui Saul cu următoarele cuvinte: ‘David îți vrea răul? Vezi acum cu ochii tăi că Domnul te dăduse astăzi în mâinile mele, în peșteră. Oamenii mei mă îndemneau să te omor; dar te-am cruțat și am zis: “Nu voi pune mâna pe Domnul meu căci este unsul Domnului.” Uite, părintele meu, uite colțul hainei tale în mâna mea. Fiindcă ți-am tăiat colțul hainei și nu te-am ucis, să știi și să vezi că în purtarea mea nu este nici o răutate, nici răzvrătire și că n-am păcătuit împotriva ta. Totuși tu îmi întinzi curse ca să-mi iei viața.’” –*Patriarhi și Profeți*, pp. 661, 662.

3. Ce s-a întâmplat în deșertul Zif câteva luni mai târziu? Ce a făcut David? 1 Samuel 26:7-15.

.....

.....

„Faptul că David îi cruțase pentru a doua oară viața, a făcut o impresie și mai profundă asupra inimii lui Saul și l-a determinat la o mărturisire și mai umilă a greșelilor sale. Era uimit și umilit de o astfel de manifestare de bunăvoință. La despărțirea lui de David, Saul a strigat: “Fii binecuvântat, fiul meu David! Tu vei face lucruri mari și vei birui!” Dar fiul lui Isai nu avea nici o nădejde că împăratul va rămâne mult timp în această stare de spirit.” –*Patriarhi și profeți*, p. 671.

4. După moartea regelui Saul, la ce trib și-a limitat David domnia? 2 Samuel 2:1-4.

.....

.....

„David și tovarășii lui s-au pregătit îndată să asculte de îndrumările primite de la Dumnezeu. Cei șase sute de oameni înarmați, împreună cu soțiile și copiii lor, turmele și cirezile lor, au pornit curând către Hebron. Când caravana a intrat în cetate, bărbații lui Iuda se pregăteau să-l salute pe David ca viitor împărat al lui Israel. Îndată s-au luat măsuri pentru încoronarea lui. “Au uns acolo pe David ca împărat peste casa lui Iuda”. Dar nu s-a făcut nici un efort pentru a impune cu forța autoritatea lui asupra celorlalte seminții.” –*Patriarhi și profeți*, p. 697.

5. David a fost în cele din urmă încoronat rege al întregului Israel. Calculați câți ani trecuseră de când Samuel l-a uns pentru prima dată pe David ca rege. Cum a avut David răbdare în acea perioadă de timp? 2 Samuel 5:3-5; 1 Cronici 11:1-3.

.....

.....

„După moartea lui Iș-Boșet, dorința unanimă a conducătorilor lui Israel a fost ca David să fie împărat peste toate semințiile. În felul acesta, prin providența divină, s-a deschis calea ca el să vină la tron. El nu avea de mulțumit ambiții personale, deoarece nu căutase onoarea la care ajunsese...

„David a fost îmbrăcat cu haina împărătească. Uleiul sfânt a fost turnat pe fruntea lui de către marele preot, deoarece ungera din partea lui Samuel fusese profetică, arătând spre aceea care urma să

aibă loc la consacrarea împăratului. Timpul venise și, printr-un ritual solemn, David a fost consacrat în slujba de locțiitor al lui Dumnezeu. Sceptrul i-a fost pus în mână. Legământul dreptei lui domnii a fost scris, iar poporul a depus jurământul de credință. Coroana a fost așezată pe fruntea lui, act cu care ceremonia solemnă se termina. Israel avea un împărat rânduit de Dumnezeu. Acela care așteptase cu răbdare ca Domnul să lucreze vedea acum împlinită făgăduința lui Dumnezeu. “David ajungea tot mai mare, și Domnul, Dumnezeuul oștirilor, era cu el.” (2 Samuel 5:10.) –*Patriarhi și profeți*, p. 701.

Nerăbdarea regelui Saul

6. Ce l-a determinat spiritul neliniștit și impulsiv al regelui Saul să facă atunci când trebuia să aștepte ca profetul Samuel să vină și să aducă jertfa? 1 Samuel 13:7-12.

.....

.....

„Cu o nerăbdare mereu crescândă, Saul aștepta sosirea lui Samuel și a pus pe seama lipsei dintre ei a profetului confuzia, descurajarea și dezertarea oștirii sale. Timpul hotărât a sosit, dar omul lui Dumnezeu nu a venit îndată. Providența lui Dumnezeu îl reținuse pe servul Său. Duhul neliniștit și nestăpânit al lui Saul n-a mai reușit să se înfrâneze. Văzând că trebuie făcut ceva, și pentru a aduce la tăcere temerile poporului, s-a hotărât să convoace o adunare pentru serviciul divin și să ceară ajutor prin jertfă. Dumnezeu dăduse îndrumări și numai aceia care fuseseră consacrați pentru această slujbă aveau voie să aducă jertfe înaintea Lui. Dar Saul porunci: “Aduceți-mi arderea de tot și jertfele de mulțumire”; și, așa cum se găsea, îmbrăcat cu platoșa și uneltele de război, se înfățișă înaintea altarului și aduse jertfa înaintea lui Dumnezeu.” –*Patriarhi și profeți*, p. 618.

O caracteristică care salvează vieți

7. Ce trăsătură de caracter este extrem de importantă în mântuirea omului? Cum vezi acest lucru în propria ta viață? Apocalipsa 14:1; Evrei 10:35,36.

.....

.....

„Mi s-a arătat răsplata sfinților: moștenirea nemuritoare. Apoi mi s-a arătat cât de mult a îndurat poporul lui Dumnezeu de dragul

adevărului și că va socoti cerul destul de ieftin. Ei socoteau că suferințele din timpul prezent nu erau vrednice să fie comparate cu slava care trebuia să fie descoperită în ei. Poporul lui Dumnezeu în aceste zile din urmă va fi încercat. Dar în curând va veni ultima lor încercare și atunci vor primi darul vieții veșnice.” –*Maranata*, p. 52.

„Când păcătoșii sunt convertiți, Dumnezeu este mărit înaintea stăpânilor și puterilor cerului și pământului. Acești convertiți sunt o privesc pentru lume, îngeri și oameni. Voi sunteți martorii Mei, zice Dumnezeu. Privind la Mine, sunteți transformați în caracter. Prin manifestarea îngăduinței și a iubirii asemenea lui Hristos trebuie să descoperiți această transformare.” –*Reflectând pe Hristos*, p. 198.

* * *

6

Sabatul din 11 Februarie 2023

BUNĂTATEA CONFRUNTATĂ CU INDIFERENȚA

„O, cât de mare este bunătatea Ta, pe care o păstrezi pentru cei ce se tem de Tine și pe care o arăți celor ce se încred în Tine, în fața fiilor oamenilor!” Psalmul 31:19.

„Legea bunătății să fie pe buzele tale și untdelemnul harului în inima ta. Acest lucru va aduce rezultate minunate. Vei fi tandru, milos, politicos. Ai nevoie de toate aceste haruri. Duhul Sfânt trebuie să fie primit și adus în caracterul tău; atunci va fi ca un foc Sfânt, dând tămâie care se va ridica la Dumnezeu, nu de pe buze care condamnă, ci ca un vindecător al sufletelor oamenilor. Chipul tău va descoperi chipul divin.... Privind la caracterul lui Hristos, veți deveni schimbați asemenea Lui. Numai harul lui Hristos vă poate schimba inima și atunci veți reflecta chipul Domnului Isus. Dumnezeu ne cheamă să fim ca El – curați, sfinți și neîntinați. Trebuie să purtăm chipul divin.” –*Our Father Cares*, p. 224.

Adevărata bunătate

1. Ce poruncă aveau israeliții cu privire la cei în nevoie? Ce obligație morală aveau față de săraci? *Deuteronomul 15:10,11; Proverbe 3:27; 19:17.*

.....

.....

„Religia îl aduce pe om în relație personală cu Dumnezeu, dar nu exclusiv; căci principiile cerului trebuie trăite, pentru ca ele să ajute și să binecuvânteze omenirea. Un adevărat copil al lui Dumnezeu îl va iubi din toată inima și pe aproapele său ca pe sine însuși. El va avea un interes pentru semenii săi. Adevărata religie este lucrarea harului asupra inimii, care face ca viața să curgă în fapte bune, ca o fântână alimentată din izvoare vii. Religia nu constă doar în meditație și rugăciune. Lumina creștinului este arătată în fapte bune și astfel este recunoscută de alții. Religia nu trebuie să fie despărțită de viața de afaceri. Ea trebuie să pătrundă și să sfințească angajamentele și afacerile sale. Dacă un om este într-adevăr conectat cu Dumnezeu și cu cerul, Duhul care locuiește în cer va influența toate cuvintele și acțiunile sale. El îl va slăvi pe Dumnezeu în lucrările sale și îi va conduce pe alții să-L onoreze.” –*Our Father Cares*, p. 35.

2. Ce a făcut un samaritean când a văzut un om rănit? De ce relația dintre evrei și samariteni era atât de controversată? *Luca 10:33,34.*

.....

.....

„Un samaritean, fiind în călătorie, ajunge la locul în care era suferindul și, când l-a văzut, i s-a făcut milă de el. Nu s-a mai întreat dacă străinul era iudeu sau dintre neamuri. Dacă cel căzut era iudeu, samariteanul știa bine că, dacă situația ar fi fost inversă, omul l-ar fi scuipat în față și ar fi trecut disprețuitor pe alături. Dar el n-a ezitat din cauza aceasta. Nu s-a gândit nici la faptul că el însuși putea să fie în primejdie, dacă întârzia în locul acela. Îi era de ajuns că avea în față o ființă omenească aflată în nevoie și suferință. Și-a scos haina, ca să-l acopere. Uleiul și vinul luate pentru propria călătorie le-a folosit ca să aline suferința și să întărească pe cel rănit. L-a așezat apoi pe asinul lui și a pornit încet, cu pas domol, așa încât străinul să

nu fie mișcat și să sufere mai mult. L-a dus la un han și a avut toată noaptea grijă de el, supraveghindu-l cu multă atenție.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 503.

3. Ce dispoziții suplimentare a dat acest om extraordinar? Luca 10:35.

.....

.....

„Dimineța, întrucât străinul se mai întremase, samariteanul s-a hotărât să meargă mai departe, pe drumul său. Dar, înainte de a face lucrul acesta, l-a dat în grija hangiului, a plătit totul și a mai lăsat și o sumă de rezervă pentru străin; și, nefiind mulțumit numai cu atât, a luat măsuri și pentru alte nevoi, spunând gazdei: “Ai grijă de el și orice vei mai cheltui, îți voi da înapoi la întoarcere.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 503.

„A trecut și samariteanul pe acolo, și când a văzut nevoia de ajutor a străinului, el nu a întrebat dacă-i era rudă, dacă era din țara lui sau de aceeași credință cu el; ci a trecut la treabă, să-l ajute pe cel suferind, întrucât era o lucrare ce trebuia făcută. L-a îngrijit cum a putut mai bine, l-a pus în spatele propriului său animal, l-a dus la un han și a asigurat nevoile acestuia pe cheltuiala sa... Samariteanul reprezintă categoria acelor care sunt cu adevărat ajutoare ale lui Hristos și care imită exemplul Său în facerea de bine.

„Pe aceia care au milă de cei nenorociți, de cei orbi, de ologi, de cei năpăstuiți, de văduve, de orfani și de cei nevoiași Hristos îi reprezintă ca fiind păzitori ai poruncilor, care vor avea viața veșnică... Hristos privește toate faptele de milă, bunăvoință și considerație față de cei nenorociți, cei orbi, ologi, bolnavi, față de văduvă și orfan ca fiind făcute pentru Sine; iar aceste fapte sunt păstrate în cărțile de aducere aminte ale cerului și vor fi răsplătite.” – *3T*, pp. 511, 512.

Indiferența

4. Care erau responsabilitățile și beneficiile preoților și Leviților lui Israel? Numeri 18:1-4,19,20.

.....

.....

„Făceau parte din clasa de oameni aleși în mod deosebit ca reprezentanți ai lui Dumnezeu înaintea oamenilor. Ei trebuiau să fie “îngăduitori cu cei neștiutori și rătăciți” (Evrei 5:2), ca să-i poată face pe oameni să înțeleagă marea iubire a lui Dumnezeu față de neamul omenesc. Lucrarea la care erau chemați se asemena cu lucrarea lui Hristos, pe care El o descriesese astfel: “Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită; să propovăduiesc robilor de război slobozenia și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsăți.” (Luca 4:18.) –*Hristos Lumina Lumii*, p. 499.

5. Care a fost atitudinea preotului când a trecut pe lângă omul rănit care zăcea în drum? Luca 10:31; Evrei 13:16.

.....

.....

„Preotul și levitul au fost să se închine la templu, al cărui serviciu a fost stabilit de însuși Dumnezeu. Era un privilegiu înalt și măreț să participi la acel serviciu, iar preotul și levitul gândeau că, după ce au fost onorați în felul acesta, era înjositor să slujească unui necunoscut suferind la marginea drumului. Ei au neglijat astfel ocazia deosebită pe care Dumnezeu le-a oferit-o, ca agenți ai Săi, de a binecuvânta o ființă omenească...

„Preotul și levitul nu aveau nici o scuză pentru indiferența și răceala inimii lor. Legea milei și bunătații a fost arătată clar în scrierile Vechiului Testament. Lucrarea încredințată lor era de a sluji chiar unor asemenea cazuri precum cel pe lângă care au trecut cu atâta răceală. Dacă ei ascultau de legea pe care pretindeau că o respectă, nu ar fi trecut pe lângă omul acela fără să-l ajute. Dar ei au uitat principiile legii pe care Hristos, învăluit în stâlpul de nor, le-a dat-o părinților lor în timp ce-i conducea prin pustiu....” –*Welfare Ministry*, pp. 46, 48.

6. Ce a făcut Levitul când a trecut pe lângă omul rănit? Luca 10:32; Deuteronomul 15:7,8.

.....

.....

„Levitul era din aceeași seminție ca și suferindul rănit și lovit. Când levitul trecea pe drum, tot cerul privea să vadă dacă inima îi va fi mișcată de durerea omenească. Atunci când l-a văzut pe om a fost convins de ceea ce trebuia să facă, dar pentru că nu era o datorie plăcută, dorea să nu fi trecut pe acolo și să nu-l fi văzut pe omul rănit și zdrobit, gol și murind în nevoie de ajutor de la aproapele lui. El a mers în drumul lui încercând să se convingă de faptul că aceea nu era problema lui și că nu trebuia să se necăjească cu privire la cazul acela. Având pretenția de a prezenta legea și de a fi un slujbaș al lucrurilor sfinte, el a trecut totuși înainte pe alături.” –*Welfare Ministry*, p. 47.

„Apoi s-a arătat levitul. Curios să știe ce se întâmplase, s-a oprit și a privit la cel suferind. El știa prea bine ce ar fi trebuit să facă, dar aceasta nu era o datorie plăcută... Cu toate că aceste învățături erau cunoscute preotului și levitului, ei nu le-au pus în practică în viața lor. Educați în școala bigotismului național, ei deveniseră egoiști, mărginiți și exclusiviști. Când au privit la omul rănit, n-au știut dacă este din neamul lor sau nu. Se gândeau că s-ar putea să fie samaritean și, de aceea, au trecut pe alături.” –*Hristos Lumina Lumii*, 499, 500.

Bunătate deosebită

7. Ce exemplu avem în Domnul Isus? *Evrei 4:15*.

.....
.....

„Dacă nu există vreun alt suflet în univers căruia să-i pese de tine, Domnul Dumnezeu lui Israel Te privește cu gânduri de milă, tandrețe și simpatie. El vede dorințele tale puternice când ești slab și descurajat, ... La sânul Marelui păstor ai cea mai profundă, cea mai bogată, cea mai înviorătoare simpatie. Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Nu numai că s-a luat orice prevedere ca atunci când ești încercat și ispitit să găsești ajutor, putere și har, dar și ca influența ta asupra altor minți să fie de un miros plăcut. Hristos nu numai că are cunoștința despre fiecare suflet, despre ispitele și încercările aceluia suflet, ci El cunoaște toate împrejurările care stârnesc și mânjesc duhul. Marele tău pericol este să te încrezi în tine însuși. Acest lucru nu este pentru un creștin. Hristos îți va da răbdarea Lui dacă o ceri. –*That I May Know Him*, 53

„În parabola despre samariteanul milos, Isus a prezentat tabloul Său și al misiunii Sale. Omul a fost înșelat, rănit, jefuit și ruinat de Satana și lăsat să piară, dar Mântuitorul a avut milă de starea noastră neajutorată. El a părăsit slava Sa, pentru a veni să ne mântuiască. El ne-a găsit când eram aproape de moarte și S-a ocupat de cazul nostru. Ne-a vindecat rănilile. Ne-a acoperit cu haina neprihănită. Ne-a oferit un loc de scăpare și a luat toate măsurile pentru noi, prin prețul plătit de El. A murit ca să ne răscumpere. Arătând către propriul exemplu, El zice către urmașii Săi: “Vă poruncesc aceste lucruri, ca să vă iubiți unii pe alții”. “Cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții.” (Ioan 15:17; 13:34.)” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 503.

* * *

7

Sabatul din 18 Februarie 2023

GENEROZITATEA CONFRUNTATĂ CU LĂCOMIA

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” Ioan 3:16.

„Zadarnice sunt visurile oamenilor spre progres, în zadar sunt toate silințele pentru înălțarea omenirii, atâta timp cât aceștia neglijează singura sursă a speranței și ajutorului neamului omenesc căzut în păcat.” –*Calea către Hristos*, p. 21.

Un atribut divin

1. De ce se pare că răbdarea nu era atât de necesară în vremurile apostolice? Cum se numea această etapă a Bisericii? Faptele Apostolilor 4:32-35; Apocalipsa 2:1.

.....

.....

„Raportul biblic spune: “Nu era nici unul dintre ei, care să ducă lipsă”; și, totodată, ne arată cum erau împlinite aceste nevoi. Aceia dintre credincioși care aveau bani și averi le sacrificau bucuroși pentru a face față nevoilor urgente. Vânzându-și casele sau pământurile, ei

aduceau banii și-i puneau la picioarele apostolilor și “apoi se împărțea fiecăruia după cum avea nevoie.

„Această dărnicie din partea credincioșilor era rezultatul revărsării Duhului Sfânt. Cei întorși la Evanghelie erau “o inimă și un suflet”. Un interes comun îi stăpânea pe toți și anume: succesul misiunii ce le fusese încredințată; iar lăcomia nu avea loc în viața lor. Iubirea pentru frații lor și pentru lucrarea căreia ei s-au consacrat era mai mare decât iubirea lor de bani și de averi. Faptele lor mărturiseau că ei prețuiau sufletele oamenilor ca având o valoare mai mare decât bogățiile pământești.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 70.

2. Cine a fost Barnaba și ce a făcut pentru Biserica creștină timpurie? Fapte 4:36,37.

.....

.....

„Bani, timp, influență — toate darurile pe care ei le-au primit din mâna lui Dumnezeu le vor prețui numai ca mijloace de înaintare a lucrării Evangheliei.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 71.

Înțelegere secretă în neleguire

3. Ce au făcut Anania și Safira când au văzut că oamenii care și-au vândut proprietățile și au împărțit veniturile cu cei mai nevoiași erau stimați? Ce le-a mișcat inimile? Fapte 5:1; Ecclesiastul 5:4,5; Deuteronomul 23:21.

.....

.....

„Totuși, ei au văzut că aceia care se despărteau de averile lor pentru a satisface nevoile fraților lor mai săraci se bucurau de o mai mare cinste între credincioși; și, fiindu-le rușine ca nu cumva frații lor să afle că inimile lor egoiste se împotriveau făgăduinței făcute în mod solemn în fața lui Dumnezeu, ei, în mod conștient, au hotărât să vândă moșioara și să spună că au pus în fondul de obște tot ce au dobândit din vânzarea ei, dar, în realitate, să păstreze pentru ei o mare parte din bani. În felul acesta, aveau să se asigure de cele necesare vieții din fondurile de obște și, în același timp, să câștige și stima fraților... Dar, când inima este mișcată de influența Duhului Sfânt și este făcut un vot de a da o anumită sumă, cel care a făcut votul nu

mai are nici un drept față de partea aceea pe care el a consacrat-o. Făgăduințe de felul acesta, făcute oamenilor, sunt privite ca o obligație; oare cele făcute lui Dumnezeu nu sunt mult mai obligatorii? Făgăduințele făcute în forul conștiinței sunt oare mai puțin obligatorii decât învoielile scrise dintre oameni?” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, pp. 72, 74.

„Cum a fost oare în prima Biserică creștină? Anania și Safira s-au alăturat și ei ucenicilor. Simon Magul a fost și el socotit printre credincioși. Iuda Iscarioteanul se număra printre apostoli. Răscumpărătorul nostru n-a vrut să se piardă nici un singur suflet. Experiența Sa cu Iuda este raportată cu scopul de a arăta îndelunga Lui răbdare față de firea decăzută a omului și El ne îndeamnă să ne purtăm și noi așa cum S-a purtat El.” –*Pildele Domnului Hristos*, 72.

4. Ce sentiment a avut Anania când a văzut atât de mulți bani din vânzarea proprietății? Cu ce a fost de acord soția lui? Fapte 5:2; Ecclesiastul 5:6.

.....

.....

„După aceea însă, Anania și Safira au mâhnit pe Duhul Sfânt lăsându-se stăpâniți de simțăminte de lăcomie. Ei au început să regrete făgăduința făcută și, în curând, au pierdut plăcuta influență a binecuvântării care le încălzise inimile cu dorința de a face lucruri mari pentru cauza lui Hristos. Ei au gândit că s-au cam pripit și că ar trebui să reconsidere hotărârea lor. Ei au discutat pe toate fețele această problemă și au hotărât să nu-și mai împlinească votul.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 72.

„Împreună cu alții, Anania și Safira au avut privilegiul de a auzi Evanghelia predicată de apostoli... În timp ce se aflau sub influența directă a Duhului lui Dumnezeu, ei au făcut o juruință să dea Domnului o anumită țarină, dar când n-au mai fost sub această influență cerească, impresia a fost mai puțin convingătoare și au început să se îndoiască și să se retragă de la împlinirea juruinței pe care au făcut-o... Mai întâi, a fost nutrită lăcomia, apoi, fiindu-le rușine ca frații lor să știe că sufletele lor egoiste au râvnit la ceea ce dedicaseră și făgăduiseră în mod solemn lui Dumnezeu, a fost practicată minciuna.” –*4T*, p. 463.

5. De ce nu și-a dat seama Anania că încercările sale de a-i înșela pe apostoli ar putea avea consecințe fatale? *Fapte 5:3-6; Evrei 4:12; Ieremia 17:10.*

.....

.....

„Însă Dumnezeu urăște fățarnicia și falsitatea. Anania și Safira s-au folosit de hoție în purtarea lor cu Dumnezeu; ei au mințit pe Duhul Sfânt, și pentru păcatul lor au primit o osândă imediată și groaznică. Când Anania a venit cu darul său, Petru a zis: “Anania, pentru ce ți-a umplut Satana inima ca să minți pe Duhul Sfânt, și să ascunzi o parte din prețul moșioarei? Dacă n-o vindeai, nu rămânea ea a ta? Și, după ce ai vândut-o, nu puteai să faci ce vrei cu prețul ei? Cum s-a putut naște un astfel de gând în inima ta? N-ai mințit pe oameni, ci pe Dumnezeu.”

Nici o influență nu venise asupra lui Anania ca să-l silească să-și sacrifice moșioara pentru binele obștesc. El acționase din proprie inițiativă. Dar, încercând să înșele pe ucenici, el mințise pe Cel Atotputernic.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, pp. 72, 73.

6. Care ar fi trebuit să fie răspunsul Safirei când apostolul Petru a întrebat-o despre prețul vânzării proprietății? De ce a fost pedepsită necinstea acestui cuplu atât de sever și imediat? *Fapte 5:7-11.*

.....

.....

„Înțelepciunea infinită a văzut că această manifestare însemnată a mâniei lui Dumnezeu era necesară pentru a păzi tânăra biserică ca să nu ajungă să slăbească efectul principiilor morale. Numărul membrilor ei creștea foarte repede. Biserica ar fi fost în primejdie dacă, prin creșterea rapidă a numărului celor convertiți, ar fi fost adăugați bisericii bărbați și femei care, în timp ce mărturiseau că Îi slujesc lui Dumnezeu, se închinau lui Mamona. Pedepsa aceasta dă mărturie despre faptul că oamenii nu-L pot înșela pe Dumnezeu, că El dă la iveală păcatul ascuns al inimii și că nu Se lasă batjocorit. Ea urmărea să avertizeze biserica, să-i conducă pe credincioși astfel, încât să se ferească de înșelăciune și fățarnicie și să ia seama să nu-L jefuiască pe Dumnezeu... ..acest exemplu a fost dat ca un semnal de

primejdie al urii pe care Dumnezeu o are față de tot ce este lăcomie, înșelătorie și fățarnicie. Lăcomia a fost aceea pe care Anania și Safira au nutrit-o mai întâi. Dorința de a reține pentru ei o parte din ceea ce au făgăduit Domnului i-a dus la înșelătorie și fățarnicie...

„În cazul lui Anania și Safira, păcatul înșelătoriei față de Dumnezeu a fost pedepsit imediat. Același păcat a fost deseori repetat în istoria de mai târziu a bisericii și este săvârșit de mulți în vremea noastră. Dar, deși înșelătoria poate că nu este însoțită de o manifestare vădită a dizgrației lui Dumnezeu, ea nu este mai puțin odioasă în ochii Lui acum decât a fost în vremea apostolilor. Avertizarea a fost dată; Dumnezeu Și-a manifestat în mod clar ura Sa neîmpăcată față de acest păcat; și toți aceia care se dedau la fățarnicie și lăcomie să fie siguri că își nimicesc astfel sufletul.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, pp. 73, 74, 76.

7. Cum putem imita exemplul lui Barnaba? Proverbe 11:25; 2 Corinteni 9:7.

.....

.....

„Mulți cheltuiesc banii în chip risipitor pentru satisfacții egoiste. Bărbați și femei țin seama de plăcerile lor și-și satisfac gusturile, în timp ce lui Dumnezeu Îi aduc, aproape de silă, un dar împuținat. Ei uită că, într-o zi, Dumnezeu va cere o strictă socoteală despre felul în care au fost folosite bunurile Sale și că El nu va mai accepta puținul pe care ei îl aduc în visterie, cum n-a primit nici darul lui Anania și Safira.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 75.

„Lumea nu are nici un drept ca să se îndoiască de adevărul creștinismului pentru faptul că în Biserică sunt și membrii nedemni, și nici creștinii n-ar trebui să se descurajeze din cauza acestor așa ziși frați.” –*Pildele Domnului Hristos*, p. 72.

„Cazul fiecăruia dintre noi așteaptă să fie judecat în tribunalul ceresc. Va depune mărturie împotriva noastră modul nostru de a acționa? Cazul lui Anania și al Safirei a fost dintre cele mai grave. Prin faptul că au păstrat o parte din banii obținuți pe moșioară, L-au mințit pe Duhul Sfânt. Cei care au comis păcate asemănătoare sunt vinovați în aceeași măsură.” –*Sfaturi despre Isprăvnicie*, p. 315.

* * *

CREDINȚA CONFRUNTATĂ CU NECREDINȚA

„și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.”

Evrei 11:1.

„Prin credință Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc pe care avea să-L ia ca moștenire, a ascultat și a plecat fără să știe unde se duce.” Evrei 11:8. Ascultarea necondiționată a lui Avraam este una dintre cele mai izbitoare dovezi ale credinței ce poate fi aflată în întreaga Scriptură. Pentru el, credința era “o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd”. (Evrei 11:1.) Sprijinindu-se pe făgăduința divină, fără cea mai slabă asigurare exterioară a împlinirii ei, el și-a părăsit casa și rudeniile, cum și țara lui de naștere, și a plecat fără să știe încotro, pentru a merge acolo unde îl conducea Dumnezeu. “Prin credință, a venit și s-a așezat el în țara făgăduinței, ca într-o țară care nu era a lui, și a locuit în corturi, ca și Isaac și Iacov, care erau împreună moștenitori cu el ai aceleiași făgăduințe”. (Evrei 11:9.)” –*Patriarhi și profeți, p. 126.*

Necredința lui Avram

1. Ce i-a lipsit lui Avram când a plecat în Egipt? Ce i-a cerut soției lui, Sarai, să facă? *Geneza 12:11-13.*

.....

.....

„În timpul rămânerii sale în Egipt, Avraam a dat dovadă de faptul că nu se eliberase de slăbiciunile și imperfecțiunile omenești. Ascunzând faptul că Sara era soția sa, el a dat pe față neîncredere în purtarea de grijă divină, o lipsă a acelei alese credințe și a curajului, de atâtea ori și în mod nobil exemplificate în viața lui. Sarai era foarte frumoasă și el nu se îndoia de faptul că egiptenii aceia negricioși o vor pofti pe frumoasa străină și, pentru a fi a lor, nu se vor da înapoi de a-l ucide pe soțul ei. El a considerat că nu se făcea vinovat de minciună, prezentând-o pe Sarai ca fiind sora sa, pentru că ea era fiica tatălui său, dar nu era și fiica mamei sale. Dar ascunderea legăturilor

reale dintre ei a fost o minciună. Dumnezeu nu poate aproba nici o deviere de la o strictă integritate. Datorită lipsei de credință a lui Avram, Sarai a fost pusă într-o mare primejdie.” –*Idem*, p. 130.

2. De ce a fost frumusețea soției lui Avram o problemă când au plecat în Egipt? Ce au făcut slujitorii și faraonul Egiptului când au văzut-o? Geneza 12:14,15.

.....

.....

„Împăratul Egiptului, fiind informat de frumusețea ei, a adus-o în palatul său, având de gând s-o ia de soție. Dar Dumnezeu, în mila Sa, a ocrotit-o pe Sara, trimițând judecățile Lui asupra casei imperiale. În acest fel, monarhul a aflat adevărul în această problemă și, mâniat că fusese înșelat, l-a mustrat pe Avraam și i-a înapoiat soția, spunând: “Ce mi-ai făcut?... De ce ai zis: ‘Este sora mea’ și am luat-o astfel de nevastă? Acum, iată-ți nevasta, ia-o și pleacă”. (Geneza 12:18.19).” –*Patriarhi și profeți*, p. 130.

3. Ce i-a promis Dumnezeu lui Avram într-o noapte înstelată? Geneza 12:2,3; 15:5.

.....

.....

„Lui Avraam i-a fost dată făgăduința, foarte prețioasă oamenilor din vremea aceea, și anume că va avea nenumărați urmași și că va ajunge un neam mare... La aceasta a mai fost adăugată asigurarea mai prețioasă decât orice altceva pentru moștenitorul credinței, și anume că din urmașii săi avea să vină Răscumpărătorul lumii. “Toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine”. (Versetul 3.) Și totuși, ca o primă condiție a împlinirii, trebuia să fie o punere la probă a credinței; se cerea un sacrificiu.” –*Patriarhi și profeți*, p. 125.

4. Cum a așteptat Patriarhul ca Dumnezeu să-și îndeplinească promisiunea? Ce sfat a acceptat atunci când promisiunea nu a fost îndeplinită după foarte mult timp? Geneza 16:1-4.

.....

.....

„Avraam primise, fără să mai pună la îndoială, făgăduința unui fiu, dar el n-a așteptat ca Dumnezeu să împlinească cuvântul Său, la timpul și în modul cuvenit. A fost îngăduită o amânare, pentru a pune la probă credința sa în puterea lui Dumnezeu; el însă n-a reușit să treacă cu bine încercarea. Gândind că este imposibil pentru ea să aibă un copil la vârsta ei înaintată, Sara a dat ideea — ca un plan prin care scopul divin putea fi realizat — ca una dintre roabele ei să fie luată de Avraam ca a doua soție a sa. Poligamia devenise așa de răspândită, încât încetase a mai fi privită ca păcat, deși aceasta nu însemna că ea nu mai era o violare a Legii lui Dumnezeu, ci că era fatală sfințeniei și păcii în relațiile familiale.

„Căsătoria lui Avraam cu Agar a dus la rău, nu numai pentru propriul cămin, ci și pentru generațiile viitoare. Măgulită de onoarea noii sale poziții, ca soție a lui Avraam, și nădăjduind să fie mama unei mari națiuni care să coboare din ea, Agar a devenit mândră și îndrăzneată, tratând-o cu dispreț pe stăpâna ei. O gelozie mută a tulburat pacea unui cămin fericit cândva. Obligat să asculte plângerile fiecăreia, Avraam s-a străduit zadarnic să restabilească armonia. Deși Avraam s-a căsătorit cu Agar la cererea insistentă a Sarei, acum aceasta îi reproșa ca unuia care era vinovat. Ea dorea să o izgonească pe rivala ei. Dar Avraam a refuzat să fie de acord cu dorința ei; Agar urma să fie mama fiului său, pe care îl dorea atât de mult, fiul făgăduinței. Ea era totuși roaba Sarei și el o lăsă mai departe sub porunca stăpânei ei. Spiritul irascibil al lui Agar nu putea să se mai supună asprimii pe care obrăznicia ei a provocat-o — când “Sarai s-a purtat rău cu ea, Agar a fugit de ea.” –*Patriarhi și profeți*, p. 145.

Credința lui Avram

5. Prin ce încercare a trecut Avram victorios? *Geneza 12:1.*

„N-a fost deloc ușoară încercarea prin care a trecut Avram și sacrificiul ce se cerea din partea lui nu era nicidecum dintre cele mai mici. Erau legături puternice care îl legau de țara sa, de rudeniile și familia sa. Dar el n-a ezitat să asculte chemarea. El nu avea nici o întrebare de pus în legătură cu țara făgăduinței, dacă solul era fertil și clima sănătoasă, dacă țara avea locuri plăcute și dacă îi oferea

posibilitatea să strângă avere. Dumnezeu a vorbit, și slujitorul Său trebuia să asculte; locul cel mai fericit de pe pământ pentru el era locul în care Dumnezeu voia ca el să fie.” –*Patriarhi și profeți*, p 126.

6. Mulți ani mai târziu, ce poruncă i-a dat Dumnezeu? Ne putem imagina cât de greu a fost pentru el să asculte de vocea divină?
Geneza 22:1,2.

.....

.....

„Într-o vedenie de noapte, el a fost înștiințat să meargă în ținutul Moria și acolo să-l aducă pe fiul său ca jertfă — ardere de tot — pe un munte care urma să-i fie arătat.

„La data când a primit această poruncă, Avraam atinsese vârsta de o sută douăzeci de ani. El era privit ca om bătrân chiar de către cei din generația sa. În tinerețea sa, el fusese destul de puternic ca să poată îndura greutatea și să înfrunte primejdiile, dar acum înflăcărea tinereții sale trecuse. Cineva care este în puterea bărbăției poate înfrunta cu curaj încercările și durerile ce ar face ca inima să cadă înfrântă la o vârstă mai înaintată, când picioarele înaintază tremurând spre mormânt. Dar Dumnezeu a păstrat ultima și cea mai grea încercare a Sa pentru Avraam, până când povara anilor apăsa greu asupra sa și el dorea foarte mult să se odihnească de griji și necazuri.

„El merse apoi până la Sara, care de asemenea dormea și ea. Să o trezească oare, pentru ca să-și mai îmbrățișeze o dată fiul? Să-i spună oare care era cerința lui Dumnezeu? El dorea să-și despovăreze inima față de ea și să împărtășească cu ea această teribilă responsabilitate; dar s-a reținut de teamă ca nu cumva ea să-i pună piedici. Isaac era bucuria și mândria ei. Viața ei era strâns legată de viața lui, și iubirea mamei putea să refuze sacrificiul.” –*Patriarhi și Profeți*, pp. 147, 148.

Prietenul lui Dumnezeu

7. Care a fost rezultatul acestei mari încercări? Cum a putut birui Avraam? *Geneza 22:7-14; Iacov 2:23.*

.....

.....

„Dumnezeu L-a dat pe Fiul Său pradă unei morți chinuitoare și pline de ocară. Îngerilor, care erau martori la umilirea și chinul sufletesc al Fiului lui Dumnezeu, nu li s-a îngăduit să intervină, ca în cazul lui Isaac. Nu a fost nici un glas care să strige: “Destul”. Pentru a salva neamul omenesc căzut, Împăratul slavei și-a dat viața. Ce dovadă mai puternică poate fi dată cu privire la mila și iubirea fără de margini a lui Dumnezeu? “El care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” (Romani 8:32).

„Atât Avram, cât și Sarai nu s-au încrezut în puterea lui Dumnezeu, și greșeala aceasta a fost aceea care a dus la căsătoria lui cu Agar. Dumnezeu îl chemase pe Avram să fie tatăl celor credincioși și viața sa trebuia să stea ca un exemplu de credință pentru generațiile care aveau să vină. Dar credința sa n-a fost desăvârșită. El a dat pe față neîncredere în Dumnezeu atunci când a ascuns faptul că Sarai este soția lui și, de asemenea, atunci când a luat-o pe Agar de soție. Pentru ca el să poată atinge cel mai înalt standard, Dumnezeu l-a supus la o altă încercare, cea mai grea pe care omul a fost chemat cândva s-o suporte.” –*Patriarhi și Profeți*, p. pp. 154, 147.

* * *

Vă rugăm citiți Raportul Misionar de la pagina următoare

* * *

RAPORT MISIONAR DE LA SANATORIUL CARLOS KOZEL DIN PERU

A fi citit în Sabatul din 25 februarie 2023
Colecta Specială a Școlii de Sabat va fi adunată în
Sabatul din 4 martie 2023

„Iată, îi voi da vindecare și sănătate, îi voi vindeca și le voi deschide un izvor bogat în pace și credincioșie.” Ieremia 33:6.

Dragi frați, surori și prieteni de adevăr,

Slujirea Domnului nostru Isus Hristos a fost realizată nu numai prin predarea și trăirea exemplului unei vieți sfinte, ci și prin mesaje de sănătate. Mântuitorul a început să-i vindece pe cei care sufereau de boli, arătându-le calea către o viață mai sănătoasă și mai bună. Prin urmare, o parte a misiunii noastre de astăzi este de a înființa instituții precum clinici și centre de sănătate unde solia puternică a reformei sanitare este demonstrată în practică și unde bolnavii și nevoiașii pot fi readuși la sănătate prin rugăciune și terapii de vindecare, precum și prin învățarea de a duce la îndeplinire principiile divine ale vieții sănătoase.

De când sanatoriul Elim din Germania a fost închis în 2017, Conferința Generală a căutat o ocazie de a înființa o clinică într-o locație bună. Visul nostru a fost întotdeauna să conducem slujirea sănătății, având o locație în care bolile și infirmitățile să poată fi tratate prin folosirea medicinei naturiste, în conformitate cu lumina pe care ne-a dat-o Domnul. O oportunitate excelentă a apărut în Peru, unde Uniunea cumpărase terenuri și intenționa deja să înființeze un mic centru de sănătate lângă școala misionară din Huaral, un district deluros numit "capitala agriculturii", care are un climat cald și plăcut. Peru este binecuvântat cu multe plante medicinale, legume și fructe care pot fi obținute la prețuri accesibile. În plus, Uniunea peruană are peste 6.000 de membri, precum și mulți profesioniști care sunt dispuși să contribuie în slujirea vindecării. Elevii școlii misionare pot servi, de asemenea, ca ajutoare și stagiați în această unitate.

Comitetul complet al Conferinței Generale a decis să încheie un parteneriat cu Uniunea peruană și să o ajute să finalizeze construcția modulului de hidroterapie, precum și să construiască cămine, bucătărie și sală de mese cu aproximativ 150 de locuri. A fost elaborat un plan de afaceri complet pentru înființarea acestei clinici, numit Sanatoriul Carlos Kozel. După aceea, cu ajutorul arhitectului general, fratele Edinson Smit Guerrero Martinez și fratele inginer Civil Wicleff Miller Calderon Rios, planurile au fost finalizate și construcția a început în februarie 2022. Președintele Uniunii peruane și un comitet numit în acest scop supraveghează fiecare etapă a proiectului. Conferința Generală investește din Fondul de construcții; și, dacă totul funcționează bine, se speră că Întrunirea delegaților Conferinței Generale să poată fi convocată la clinica finalizată.

Chiar dacă Conferința Generală a dedicat deja anumite fonduri pentru construirea acestei unități de sănătate, darurile dvs. sunt necesare pentru a finaliza construcția și a mobila atât dormitoarele, cât și modulul de terapie. Planul este ca mai mult de zece tipuri diferite de terapie să fie oferite de profesioniștii din domeniul medical, astfel încât trebuie asigurat mobilier, echipamente medicale și dispozitive digitale. Aceste echipamente sunt scumpe. Donațiile dvs., atât mari, cât și mici, sunt foarte importante pentru acest proiect. O binecuvântare este promisă în cuvântul lui Dumnezeu tuturor celor care strâng comori în cer investind mijloacele lor pământești în astfel de eforturi.

Este interesant de remarcat faptul că Peru este respectat în întreaga lume ca o țară care are cunoștințe remarcabile și practică terapii naturale și medicina alternativă. Sperăm că această clinică de sănătate va oferi și mai multe terapii decât a făcut sanatoriul anterior din Germania pentru tratamentul cancerului, diabetului și a altor boli grave și probleme de sănătate. Societatea peruană este foarte interesată de medicina naturistă, așa că rugăciunea noastră este ca Domnul să lucreze astfel încât această clinică să poată servi mulți oameni. Orașul Huaral este situat la aproximativ două ore de capitala Lima. Clinica, deopotrivă, va fi o binecuvântare pentru membrii Bisericii și vizitatori din Peru și din alte părți ale lumii. Dorința noastră este ca toată lumea să găsească putere și sănătate la această facilitate.

Când veți dăruți la Colecta Specială a Școlii de Sabat care se strânge săptămâna viitoare pentru dezvoltarea Centrului de sănătate Sanatoriul Carlos Kozel din Peru, sprijinul dvs. va fi o mare binecuvântare pentru lucrarea misionară medicală pe care Dumnezeu a rânduit-o pentru poporul Său. Astfel, puteți participa direct la stabilirea acestui monument istoric pentru Biserica lui Dumnezeu. Fie ca acesta să fie un far de lumină pentru mulți. Dumnezeu să binecuvânteze fiecare dăruitor din inimă.

În numele Comitetului Executiv al Conferinței Generale,
– *Fratele Tzvetan Petkov*
Președintele Conferinței Generale

* * *

**COLECTA SPECIALĂ PENTRU ȘCOALA DE SABAT
este pentru SANATORIUL CARLOS KOZEL din Peru**

*Jertfa ta să fie o reflecție a modului în care
Dumnezeu te-a binecuvântat!*

9

Sabatul din 4 Martie 2023

BLÂNDEȚEA CONFRUNTATĂ CU MÂNDRIA

*„Căutați pe Domnul, toți cei smeriți din țară care împliniți
poruncile Lui! Căutați dreptatea, căutați smerenia!
Poate că veți fi cruțați în ziua mâniei Domnului.” Țefania 2:3.*

„Blândețea și smerenia îi vor caracteriza pe toți cei care ascultă de legea lui Dumnezeu, pe toți cei care vor purta jugul lui Hristos cu supunere. Aceste haruri vor aduce rezultatul dorit al păcii în slujba lui Dumnezeu...”—*That I May Know Him*, p. 120.

Blândețe

1. Care era caracterul lui Moise înainte de convertirea sa? Unde a învățat să fie blând? Numeri 12:3; *Exodul 2:11-15*; *Matei 11:29*.

.....

.....

„Ascuns în fortăreața munților, Moise era singur cu Dumnezeu. Templele mărețe ale Egiptului nu-i mai impresionau mintea cu superstițiile și falsitatea lor. În măreția solemnă a dealurilor veșnice, el contempla maiestatea Celui prea Înalt și, prin contrast, își dădea seama cât de lipsiți de putere și însemnătate erau zeii Egiptului. Numele Creatorului era scris pretutindeni. Moise avea simțământul că se află în prezența Sa și că este copleșit de puterea Lui. Aici, mândria și mulțumirea de sine s-au spulberat. În simplitatea aspră a vieții din pustie, urmările vieții sale de lux și lipsite de griji din Egipt au dispărut. Moise a devenit un om răbdător, respectuos și umil, “mai blând decât orice om de pe fața pământului” (Numeri 12:3), dar, în același timp, puternic în credința în Dumnezeu cel puternic al lui Iacov.”—*Patriarhi și profeți*, p. 248.

2. Prin care trei faze ale vieții a trecut Moise? De ce învățături din Egipt a trebuit să se dezvețe în școala din deșertul Madian?

Fapte 7:23,30,36.

.....

.....

„El mai avea de învățat aceeași lecție a credinței, pe care Avraam și Iacov o învățaseră, și anume să nu se sprijine pe tăria și înțelepciunea omenească, ci pe puterea lui Dumnezeu pentru împlinirea făgăduințelor Sale. Și mai erau și alte lecții pe care, în mijlocul singurătății munților, Moise trebuia să le învețe. În școala lepădării de sine și a greutăților, el trebuia să învețe răbdarea și stăpânirea pasiunilor. Înainte ca să poată cârmui cu înțelepciune, el trebuia să învețe să asculte. Inima lui trebuia să fie în deplină armonie cu Dumnezeu, înainte ca el să fie în stare să-l învețe pe Israel cunoașterea voii Sale. Prin propria sa experiență, el trebuia să fie pregătit să se poarte cu grijă părintească față de toți aceia care aveau nevoie de ajutorul său... Omul s-ar fi dispensat de acea lungă perioadă de muncă și rămânere în obscuritate, socotind-o ca o mare pierdere de timp. Dar Înțelepciunea Infinită l-a chemat pe cel care avea să devină cârmuitorul poporului Său să petreacă patruzeci de ani, îndeplinind lucrarea umilă a unui păstor. Deprinderile astfel dezvoltate, și anume de a purta de grijă, de a se lepăda de sine și de a se îngriji cu blândețe de turma sa, aveau să-l pregătească să devină păstorul plin de milă și îndelung răbdător al lui Israel. Nici un avantaj, pe care educația sau cultura omenească îl putea da, nu putea înlocui această experiență.

„Moise învățase multe lucruri de care trebuia să se dezvețe. Influențele care-l înconjuraseră în Egipt — iubirea mamei sale adoptive, poziția sa înaltă ca nepot al împăratului, risipa în toate privințele, rafinamentul, subtilitățile și misticismul unei religii false, splendoarea închinării idolatre, măreția solemnă a arhitecturii și sculpturii — toate acestea lăsaseră urme adânci asupra minții sale în dezvoltare și, într-o măsură oarecare, modelaseră obiceiurile și caracterul său. Timpul, schimbarea condițiilor și a locului și comuniunea cu Dumnezeu puteau să îndepărteze aceste influențe. Din partea lui Moise însuși se cerea o luptă ca, pentru propria sa viață, să lepede ce era greșit și să accepte adevărul, dar Dumnezeu avea să

fie ajutorul său atunci când lupta avea să fie prea grea pentru puterea omenească.” –*Patriarhi și Profeți*, pp. 247, 248.

3. Cum s-a simțit Moise când Dumnezeu l-a chemat din rugul aprins și l-a însărcinat să-I elibereze poporul din Egipt? Ce piedici a văzut el atât în exterior, cât și în sine? Exodul 3:10,11; 4:1,10,12.

.....

.....

„Moise se gândea la greutățile pe care avea să le întâmpine, la orbirea, ignoranța și necredința poporului său, dintre care mulți erau cu totul lipsiți de orice cunoaștere a lui Dumnezeu. “Iată”, a zis el, “când mă voi duce la copiii lui Israel și le voi spune: ‘Dumnezeul părinților voștri m-a trimis la voi’, și mă vor întreba: ‘Care este numele Lui?’ ce le voi răspunde?” (Versetul 13). Răspunsul a fost: “EU SUNT CEL CE SUNT”. “Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: ‘Cel ce Se numește EU SUNT m-a trimis la voi’”. (Versetul 14).

„Lui Moise i s-a poruncit să-i adune mai întâi pe bătrânii lui Israel, pe cei mai de seamă și cei mai drepecți dintre ei, care au suferit mult din cauza robiei, și să le facă cunoscut un cuvânt din partea lui Dumnezeu, cu o făgăduință a eliberării. Apoi, el trebuia să meargă împreună cu bătrânii înaintea împăratului și să-i spună: “Domnul, Dumnezeul evreilor, S-a întâlnit cu noi. Dă-ne voie să mergem cale de trei zile în pustie, ca să aducem jertfe Domnului, Dumnezeului nostru.” –*Patriarhi și Profeți*, pp. 252, 253.

Mândria

4. Cum a reacționat faraon din nou și din nou când Dumnezeu a trimis plăgile asupra Egiptului? Exodul 5:1,2; 7:13; 8:19,32.

.....

.....

„Deși acest tiran îngâmfat nu mai era vrednic de mila lui Dumnezeu din cauza nelegiuirilor sale, cu toate acestea, viața sa fusese păstrată pentru ca, prin încăpățânarea sa, Domnul să-și poată manifesta minunile Sale în țara Egiptului.

Faraon și-a adus aminte cum exclamase odată: “Cine este Domnul, ca să ascult de glasul Lui, și să las pe Israel să plece? Eu nu cunosc

pe Domnul, și nu voi lăsa pe Israel să plece”. (Exod 5:2). Acum, mândria lui, care se înălța până la cer, s-a umilit până în țărână și “a chemat pe Moise și pe Aaron și le-a zis: ‘Sculați-vă, ieșiți din mijlocul poporului meu, voi și copiii lui Israel. Duceți-vă de slujiți Domnului, cum ați zis.’ –*Patriarhi și Profeți*, pp. 267, 279.

5. Ce l-a făcut să se răzgândească după ce le-a permis israeliților să părăsească Egiptul împreună cu familiile și bunurile lor? Exodul 14:4-8.

.....

.....

„Poporul și-a deplâns nebunia în atribuirea morții întâilor născuți puterii lui Dumnezeu. Oamenii lor cei mari, revenindu-și din teamă, au pus plăgile pe seama unor cauze naturale. “Ce am făcut, de am lăsat pe Israel să plece și să nu ne mai slujească?” — a fost strigătul lor amar. (Exod 14:5. u.p.). –*Patriarhi și profeți*, p. 283.

6. Ce au făcut Egiptenii și cum au reacționat israeliții când armata Faraonului a venit asupra lor? Exodul 14:10,17-20.

.....

.....

„Evreii tăbărâseră lângă mare, ale cărei ape ridicau înaintea lor o barieră ce părea de netrecut, în timp ce la miazăzi un munte stâncos le oprea înaintarea. Deodată, ei au văzut în depărtare armuri strălucitoare și care în mișcare, trădau înaintarea unei mari oștiri. Pe măsură ce forța aceasta se apropia, oștile Egiptului au fost văzute în acțiunea lor de urmărire. Groaza a umplut inimile izraeliților. Unii strigau către Domnul, dar cea mai mare parte alergau la Moise cu plângerile lor: “Nu erau oare morminte în Egipt, ca să nu mai fi fost nevoie să ne aduci să murim în pustie? Ce ne-ai făcut, de ne-ai scos din Egipt? Nu-ți spuneam noi în Egipt: ‘Lasă-ne să slujim ca robi egiptenilor, căci vrem mai bine să slujim ca robi egiptenilor, decât să murim în pustie’?”

„Dumnezeu, în providența Sa, i-a dus pe evrei în fortăreața munților înaintea mării, pentru ca El să-și poată manifesta puterea în eliberarea lor și să umilească în mod vădit mândria opresorilor lor. El ar fi putut să-i salveze și pe orice altă cale, dar a ales această metodă

pentru a le pune la probă credința și a le întări încrederea în El.” – *Patriarhi și Profeți*, pp. 283, 290.

7. Ce minune a făcut Dumnezeu pentru poporul Său, demonstrându-și puterea și învățându-i să se încreadă în El? Exodul 14:21-28.

.....

.....

„Faraon își strânse forțele, “șase sute de care de luptă și toate carele Egiptului”, călăreți, comandanți și pedestrași. Împăratul însuși, însoțit de oamenii de frunte ai împărăției sale, conducea armata atacatoare. Pentru a se asigura de ajutorul zeilor și pentru ca în felul acesta să-și asigure izbânda în această acțiune a lor, erau însoțiți de preoți. Împăratul era hotărât să-l intimideze pe Israel printr-o mare desfășurare a puterii sale. Egiptenii se temeau ca nu cumva supunerea lor silită față de Dumnezeu lui Israel să-i facă să ajungă de râsul celorlalte națiuni; dar, dacă aveau să pornească acum cu o mare desfășurare a forței lor și să-i aducă înapoi pe fugari, atunci aveau să-și recapete gloria și să-și recâștige serviciile robilor lor...

„Poporul era obosit și înspăimântat și totuși, dacă ar fi dat înapoi atunci când Moise i-a spus să înainteze, Dumnezeu nu i-ar fi deschis niciodată calea. “Prin credință au trecut ei Marea Roșie, ca pe uscat”. (Evrei 11:29.) Coborând până la apă, ei au dovedit că au crezut Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum era rostit de către Moise. Ei au făcut tot ce stătea în puterea lor să facă și numai după aceea, Cel care este tăria lui Israel a despărțit marea pentru a face o cale pentru picioarele lor.” – *Patriarhi și Profeți*, pp. 283, 290.

Pentru studiu suplimentar

„Umilința și respectul ar trebui să caracterizeze purtarea tuturor acelor care vin în prezența lui Dumnezeu. În Numele lui Isus, noi putem veni înaintea Sa cu încredere, dar nu trebuie să ne apropiem de El cu îndrăzneală și încumetare, ca și când El ar fi pe aceeași treaptă cu noi. Sunt unii oameni care se adresează marelui, atotputernicului și sfântului Dumnezeu, care locuiește într-o lumină de care nu te poți apropia, ca și când s-ar adresa cuiva care este deopotrivă cu ei sau chiar unuia mai prejos decât ei. Sunt unii oameni

care se poartă în casa Lui cum nu s-ar încumeta să se poarte în camera de audiență a unui conducător pământesc. Aceștia să-și aducă aminte că se află în fața Aceluia pe care Îl adoră serafimii și în prezența căruia îngerii își acoperă fețele. Dumnezeu trebuie să fie foarte mult onorat; toți aceia care își dau într-adevăr seama de prezența Lui se vor pleca în umilință înaintea Lui și, asemenea lui Iacov, când a privit descoperirea lui Dumnezeu, vor striga: “Cât de înfricoșat este locul acesta! Aici este casa lui Dumnezeu, aici este poarta cerurilor!” – *Patriarhi și Profeți*, p. 252.

* * *

10

Sabatul din 11 Martie 2023

CUMPĂTAREA CONFRUNTATĂ CU DESFRĂUL

„De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni.” 2 Petru 1:5-7.

„În cel dintâi capitol al celei de a doua epistole a lui Petru, veți găsi făgăduința că harul și pacea vă vor fi înmulțite, dacă “uniți cu credința voastră fapta; cu fapta cunoștința; cu cunoștința înfrânarea, cu înfrânarea, răbdarea, cu răbdarea evlavia; cu evlavia dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni”. (2 Petru 1:5-7.) Virtuțile acestea sunt comori minunate. Ele îi fac “pe oameni mai rari decât aurul curat și mai scumpi decât aurul din Ofir.” (Isaia 13:12).” - (9T, p. 186).

Cumpătarea

1. Ce mărturie este dată în scripturi despre Daniel, care a fost luat prizonier în Babilon? Daniel 5:10-12.

.....
.....

„Mai întâi prorocul a reamintit lui Belșatar lucrurile pe care el le cunoștea, dar care nu-l învățaseră lecția umilinței care l-ar fi putut salva. El a vorbit despre păcatul și căderea lui Nebucadnețar și despre acțiunile Domnului cu el: stăpânirea și slava care i-au fost acordate, judecata divină pentru mândria sa și recunoașterea ulterioară a puterii și milostivirii Dumnezeuului lui Israel; și apoi, în cuvinte îndrăznețe și emfaticе, l-a muștrat pe Belșatar pentru marea lui răutate. El i-a pus împăratului înainte păcatul, arătându-i lecțiile pe care ar fi trebuit să le învețe dar nu le-a învățat. Belșatar nu învățase din experiențele bunicului său și nici nu luase aminte la avertismentele cu privire la evenimentele atât de semnificative pentru el. Ocazia de a cunoaște și de a asculta de adevărul Dumnezeu îi fusese dată, dar nu fusese luată la inimă și era pe punctul de a culege consecința răzvrătirii sale”.
– *Profeți și Regi*, p. 529.

2. Ce au decis tinerii evrei de la început, când au fost duși în Babilon în timpul împăratului Nebucadnețar? *Daniel 1:8,11-14.*

.....

.....

„Printre aceia care au păstrat ascultarea față de Dumnezeu era și Daniel, împreună cu cei trei tovarăși ai lui — exemple strălucite pentru ceea ce oamenii pot deveni atunci când se unesc cu Dumnezeu înțelepciunii și al puterii. Din simplitatea relativă a căminului lor iudaic acești tineri de neam împărătesc au fost aduși în cea mai strălucitoare dintre cetăți și la curtea celui mai mare monarh al lumii...

Daniel și tovarășii lui fuseseră educați de părinții lor în obiceiurile cumpătării stricte. Ei fuseseră învățați că Dumnezeu îi socotea răspunzători de capacitățile lor și că nu trebuia niciodată să slăbească sau să-și reducă puterea lor. Această educație era pentru Daniel și tovarășii lui mijlocul de apărare în tumultul influențelor demoralizatoare ale curții Babilonului. Ispitele care-i înconjurau la curtea aceea coruptă și risipitoare erau puternice, dar au rămas neclintite. Nici o putere și nici o influență nu i-au putut îndepărta de la principiile pe care le învățaseră în prima parte a vieții prin studierea Cuvântului și a lucrărilor lui Dumnezeu.” – *Profeți și Regi*, 480, 481.

3. Cum i-a răsplătit Dumnezeu pe tineri pentru că s-au hotărât mai degrabă să fie cumpătați decât să accepte toate luxurile și desfrânările oferite la curtea regală? *Daniel 1:15,16.*

.....

.....

„Domnul a privit favorabil statornicia și lepădarea de sine a tinerilor evrei, precum și curăția motivelor lor; și binecuvântarea Lui i-a însoțit. El “le-a dat înțelegere și pricepere în toată știința și înțelepciunea; și Daniel era priceput în toate vedeniile și în toate visele”. S-a împlinit cu ei făgăduința: “Voi onora pe cel ce Mă cinstește”. (1 Samuel 2:30). Când Daniel s-a prins cu încredere neclintită, duhul puterii profetice a venit asupra lui. În timp ce primea îndrumări de la oameni cu privire la îndatoririle vieții de la curte, el era învățat de Dumnezeu să citească tainele viitorului și să consemneze pentru generațiile viitoare prin figuri și simboluri evenimentele care acoperă istoria acestei lumi până la încheierea timpului.” – *Profeți și Regi, p. 484.*

Imoralitate și betie

4. Ce a făcut Belșatar, nepotul lui Nebucadnețar, în timpul unei nopți de plăceri și distracții imorale? *Daniel 5:1-4.*

.....

.....

„În mândria și aroganța lui, cu un simțământ înșelător de siguranță, Belșatar “a făcut un mare ospăț celor o mie de mai mari ai săi și a băut vin înaintea lor”. Toate atracțiile pe care bogăția și puterea le pot inspira au adăugat la strălucirea priveliștii. Femei frumoase cu farmecele lor erau printre invitații prezenți la ospățul împărătesc. Bărbați de geniu și de cultură se găseau acolo. Prinți și bărbați de stat au băut vinul ca apa și s-au îmbătat sub influența lui înnebunitoare.” – *Profeți și Regi, p. 523.*

5. Ce s-a întâmplat pe neașteptate? Cine era veghetorul divin care nu fusese invitat la ospățul Regelui Belșatar? *Daniel 5:5,6.*

.....

.....

„Cu rațiunea detronată prin îmbătare, fără rușine și stăpânit de pasiuni josnice, însuși împăratul a luat conducerea acestei orgii zgomotoase. În cursul petrecerii “a poruncit să aducă vasele de aur și de argint pe care Nebucadnețar le luase din Templul de la Ierusalim ca să bea cu ele împăratul și mai marii lui, nevestele și țiiitoarele lui”. Împăratul dorea să dovedească faptul că nimic nu era prea sfânt ca să nu fie atins de mâna lui. “Au adus îndată vasele de aur ... și au băut din ele împăratul și mai marii lui, nevestele și țiiitoarele lui. Au băut vin, și au lăudat pe dumnezeii de aur, de argint, de aramă și de fier, de lemn și de piatră.”

„Depart de Belșatar era gândul că un Martor ceresc era de față la petrecerea lui idolatră, că un Observator divin, necunoscut privea la scena profanării, auzea petrecerea hulitoare și vedea idolatria. Dar în curând Oaspetele neinvitat și-a făcut simțită prezența. Când petrecerea era la culme, a apărut un cap de mână și a scris pe zidurile palatului litere care străluceau ca focul — cuvinte care, deși necunoscute mulțimii celei mari, erau o prevestire de nenorocire pentru conștiința acum trezită a împăratului și a invitaților lui.” – *Profeți și Regi, pp. 523, 524.*

6. Ce au simțit împăratul și oaspeții săi în timp ce o mână misterioasă a scris litere arzătoare pe peretele de tencuială? Ce gânduri le-au terorizat mințile? *Daniel 5:8,9.*

.....

.....

„Petrecerea îngâmfată s-a potolit îndată, când bărbații și femeile, cuprinși de o groază de nedescris, priveau mâna care scria încet literele misterioase. Pe dinaintea lor treceau ca într-o priveliște panoramică faptele vieții lor nelegiuite; aveau simțământul că erau aduși înaintea barei de judecată a veșnicului Dumnezeu, a cărui putere tocmai o sfidaseră. Acolo unde, cu câteva clipe înainte, fuseseră râsete și vorbe de duh hulitoare, erau fețe palide și strigăte de spaimă. Când Dumnezeu face pe oameni să se teamă, ei nu-și pot ascunde intensitatea groazei.” – *Profeți și Regi, p. 524.*

7. Ce era scris pe perete? Ce solie înspăimântătoare i-au transmis regelui cele patru cuvinte? *Daniel 5:25-28.*

.....

„Îndreptându-se către solia trimisă de Cer pe zid, prorocul a citit, „Mene, Mene, Tekel, Upfarsim”. Mâna care scrisese literele nu se mai vedea, dar aceste patru cuvinte străluceau cu o claritate teribilă; iar acum, cu respirația întretăiată, poporul asculta, în timp ce bătrânul proroc declara..

„Iată tâlcuirea acestor cuvinte. Numărat, înseamnă că Dumnezeu ți-a numărat zilele domniei, și i-a pus capăt. Cântărit, înseamnă că ai fost cântărit în cumpănă și ai fost găsit ușor! Împărțit, înseamnă că împărăția ta va fi împărțită, și dată mezilor și perșilor!

„În acea ultimă noapte de nebunie, Belșatar împreună cu căpeteniile umpluseră măsura vinovăției lor și a vinovăției împărăției caldeene. Mâna înfrânătoare a lui Dumnezeu nu mai putea îndepărta nenorocirea care era gata să vină. Prin nenumărate providențe Dumnezeu căutase să-i învețe respectul față de Legea Sa. “Am voit să vindecăm Babilonul”, a spus El despre aceia a căror judecată ajungea acum până la cer; “dar nu s-a vindecat!” (Ieremia 51:9.) Datorită unei pervertiri ciudate a inimii omenești, Dumnezeu a socotit în cele din urmă necesar să dea sentința irevocabilă. Belșatar avea să cadă, iar împărăția lui urma să treacă în alte mâini.” – *Profeți și Regi*, p. 530.

Pentru studiu suplimentar

„Așa cum Dumnezeu a conlucrat cu Daniel și tovarășii lui, tot astfel va conlucra cu toți aceia care se străduiesc să împlinească voința Sa. Prin împărțășirea Duhului Său, El va întări orice scop adevărat, orice hotărâre nobile. Aceia care umblă pe calea ascultării vor întâlni multe piedici. Influențele puternice, subtile, îi pot lega de lume; dar Domnul este în stare să zădărnicească orice forță care lucrează pentru înfrângerea celor aleși ai Săi; în puterea Sa ei pot birui orice ispită, pot învinge orice greutate.

„Dumnezeu a adus pe Daniel și pe tovarășii lui în legătură cu marii bărbați ai Babilonului pentru ca în mijlocul unei națiuni de idolatri să reprezinte caracterul Său. Cum au ajuns ei pregătiți pentru o poziție de cinste și încredere atât de mare? Credincioșia în lucrurile mici a fost aceea care a dat perspectivă vieții lor întregi. Ei au onorat pe Dumnezeu atât în datoriile cele mai mici, cât și în răspunderile importante.” – *Profeți și Regi*, p. 487.

* * *

HĂRNICIA CONFRUNTATĂ CU LENEVIA

„În sârguință, fiți fără preget. Fiți plini de râvnă cu duhul. Slujiți Domnului.” *Romani 12:11.*

„Aduceți-vă aminte că, oricare ar fi poziția în care lucrați, dați la iveală o motivație și vă dezvoltăți un caracter. Oricare ar fi lucrarea voastră, împliniți-o cu sârguință și exactitate; biruiți înclinația de a căuta o sarcină ușoară.” –*Divina Vindecare, p. 499.*

Indolenta

1. Ce au gândit Tesalonicenii despre a doua venire a lui Isus?
2 *Tesaloniceni 3:11-13.*

.....

.....

„În timp ce lucra în Tesalonic, Pavel s-a ocupat suficient de mult de subiectul privind semnele timpului, arătând ce evenimente aveau să aibă loc înainte de arătarea Fiului omului pe norii cerului, încât el a socotit că nu mai este nevoie să le scrie prea mult cu privire la acest subiect. Totuși, pe scurt, el s-a referit la învățăturile sale dinainte. “Cât despre vremi și soroace”, a spus el, “n-aveți trebuință să vi se scrie, fraților. Pentru că voi înșivă știți foarte bine că ziua Domnului va veni ca un hoț noaptea. Când vor zice: ‘Pace și liniște’, atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei.” –*Istoria Faptelor Apostolilor, p. 259.*

2. Ce fel de oameni au intrat în biserică? Ce le-a scris apostolul Pavel celor care nu erau dispuși să lucreze? 2 *Tesaloniceni 3:5-10;*
Proverbe 10:4.

.....

.....

„Apostolul simțea că, într-o mare măsură, asupra lui cădea răspunderea în ce privește buna stare spirituală a celor întorși la

credință prin lucrarea sa. Dorința lui față de ei era aceea ca ei să crească în cunoștința singurului Dumnezeu adevărat și a lui Isus Hristos, pe care Îl trimisese El. Deseori, în lucrarea sa, când se întâlnea cu grupe mici de bărbați și femei care Îl iubeau pe Isus, se pleca împreună cu ei la rugăciune, cerând lui Dumnezeu să-i învețe cum să mențină o vie legătură cu El. Deseori, el se sfătuia cu ei cu privire la cele mai bune metode de a duce și altora lumina adevărului Evangheliei. Și adesea, când era despărțit de aceia pentru care lucrase în felul acesta, el cerea în mod stăruitor lui Dumnezeu să-i ferească de rău și să-i ajute să fie misionari plini de sârguință și activi.” – *Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 262.

3. Văzând că unii Tesaloniceni nu lucrau în folosul altora, ce a spus apostolul Pavel despre cum să fie tratați? 2 Tesaloniceni 3:6.

.....

.....

„Vă rugăm, de asemenea, fraților, să muștrați pe cei ce trăiesc în neorânduială; să îmbărbătați pe cei deznădăjduiți; să sprijiniți pe cei slabi, să fiți răbdători cu toții. Luați seama ca nimeni să nu întoarcă altuia rău pentru rău; ci căutați totdeauna să faceți ce este bine atât între voi, cât și față de toți. Bucurați-vă întotdeauna. Rugați-vă neîncetat. Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile; căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Isus Hristos, cu privire la voi...

„Credincioșii tesaloniceni erau foarte mult tulburați de oameni care veneau printre ei cu idei și învățături fanatice. Unii trăiesc “în neorânduială, nu lucrează nimic, ci se țin de nimicuri”. Biserica fusese organizată cum trebuie și slujbași fuseseră rânduiți ca să servească drept slujitori ai Evangheliei și diaconi. Însă erau unii încăpățânați și impulsivi, care refuzau să se supună celor ce dețineau poziții de răspundere în biserică. Ei pretindeau nu numai dreptul de a avea o judecată aparte, dar și acela ca, în mod public, să impună bisericii părerile lor. Luând în seamă toate acestea, Pavel a atras atenția tesalonicenilor asupra respectului și considerației, datorate acelor care fuseseră aleși să ocupe poziții de autoritate în biserică.” – *Istoria Faptelor Apostolilor*, pp. 263, 261.

Responsabilitatea personală

4. Ce a scris el despre unii indivizi care nu s-au îngrijit de propriile responsabilități? 2 Timotei 2:15; 2 Tesaloniceni 3:12-15.

.....
.....

„Lucrarea credincioșilor le fusese dată lor de Dumnezeu. Prin primirea cu credință a adevărului, ei trebuia să ducă și altora lumina pe care o primiseră. Apostolul i-a îndemnat să nu obosească în facerea de bine și s-a dat pe sine ca pildă de sânguință în lucrurile vremelnice în timp ce lucra cu un zel neobosit în lucrarea lui Hristos. El i-a muștrat pe aceia care se dedaseră la trândăvie și la o viețuire fără un scop și i-a sfătuit ca “să-și mănânce pâinea lucrând în liniște”. În același timp, el îndeamnă biserica să se despartă de părtășia cu vreunul care ar disprețui îndrumările date prin slujitorii lui Dumnezeu. “Totuși”, adaugă el, “să nu-l socotiți ca pe un vrăjmaș, ci să-l muștrați ca pe un frate.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 267.

5. Ce a spus el despre cei care predică Evanghelia? Cu toate acestea, ce a făcut el personal în această privință? 1 Corinteni 9:13-18; Faptele Ap. 18:3.

.....
.....

„Creștinul care veghează este un creștin care lucrează, căutând sânguincios să facă tot ce poate pentru înaintarea Evangheliei. În măsura în care crește iubirea sa față de Răscumpărătorul său, în aceeași măsură crește și iubirea sa pentru semenii săi. El are încercări aspre, așa cum a avut și Învățătorul său; însă el nu îngăduie ca amărăciunea să-i asprească firea sau să-i distrugă pacea minții. El știe că încercarea, dacă este suportată cu bine, îl va spăla și îl va curăți, aducându-l într-o mai strânsă comuniune cu Hristos. Cei care sunt părtași suferințelor lui Hristos vor fi părtași ai mângâierii Sale și, în final, se vor împărtăși de slava Lui...

„În adevăr, cum bine știți, niciodată n-am întrebuințat vorbe măgulitoare, nici haina lăcomiei: martor este Dumnezeu. N-am căutat slavă de la oameni: nici de la voi, nici de la alții, deși, ca apostoli ai lui Hristos, am fi putut să cerem cinste. Dimpotrivă, ne-am arătat blânzi în mijlocul vostru, ca o doică ce-și crește cu drag copiii. Astfel,

în dragostea noastră fierbinte pentru voi, eram gata să vă dăm nu numai Evanghelia lui Dumnezeu, dar chiar și viața noastră, atât de scumpi ne ajunseseți.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, pp. 261, 256.

6. Cum au știut Pavel și Barnaba că Dumnezeu i-a ales să slujească neamurilor? Fapte 13:2,3,5,42,45,46.

.....
.....

„Dumnezeu le-a vorbit profeților și învățătorilor evlavioși ai bisericii din Antiohia. “Pe când slujeau Domnului și posteau, Duhul Sfânt a zis: ‘Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat.’” Faptele Apostolilor 13:2. Prin urmare, acești apostoli au fost dedicați lui Dumnezeu în modul cel mai solemn, prin post și rugăciune și prin punerea mâinilor; și au fost trimiși la câmpul lor, să lucreze printre neamuri.

„Atât Pavel cât și Barnaba lucraseră ca slujitori ai lui Hristos, iar Dumnezeu binecuvântase din abundență eforturile lor, dar nici unul din ei nu mai fusese hirotonit înainte în slujba Evangheliei, în mod oficial, prin rugăciune și punerea mâinilor. Ei erau acum autorizați de biserică nu numai să învețe adevărul, dar să și boteze și să organizeze biserici, fiind investiți cu autoritate ecleziastică deplină. Aceasta era o epocă importantă pentru biserică. Deși zidul de despărțire dintre evrei și neamuri fusese dărâmat prin moartea Domnului Hristos, lăsând neamurile să intre în privilegiile depline ale Evangheliei, vâlul de pe ochii multor credincioși evrei încă nu fusese dat la o parte, iar ei nu puteau discerne clar până la capăt ceea ce fusese abolit de Fiul lui Dumnezeu. Lucrarea trebuia acum dusă printre neamuri cu vigoare, iar rezultatul trebuia să fie întărirea bisericii printr-o mare recoltă de suflete.” –*Istoria mântuirii*, p. 303.

7. Ce au experimentat Pavel și tovarășii săi în locurile în care au mers în a doua și a treia călătorie misionară? Faptele Ap. 16:21-23; 17:22,23; 20:17,35.

.....
.....

„După ce au petrecut un timp lucrând în Antiohia, Pavel a propus conlucrătorului său să pornească într-o nouă călătorie misionară. “Să

ne întoarcem”, a zis el lui Barnaba, “și să mergem pe la frații din toate cetățile, în care am vestit Cuvântul Domnului, ca să vedem ce mai fac.

„Atât Pavel, cât și Barnaba erau plini de iubire față de aceia care primiseră de curând solia Evangheliei prin lucrarea lor și doreau să-i mai vadă o dată. Pavel n-a părăsit niciodată această grijă iubitoare. Chiar și când se găsea în îndepărtate câmpuri misionare, departe de locul unde lucrase mai înainte, el continua să poarte pe inimă povara de a îndemna pe acești convertiți să rămână credincioși, ducându-și “sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu”. (2 Corinteni 7:1). Continuă, el căuta să-i ajute să devină creștini de sine stătători, care se dezvoltă, tari în credință, plini de zel și cu inima întregă în consacrarea lor lui Dumnezeu și a lucrării de înaintare a Împărăției Sale.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 201.

Pentru studiu suplimentar

„Grecii de pe malul mării erau buni comercianți. Ei s-au educat bine la a practica afacerile și au ajuns să creadă despre câștig că era evlavie și că o capacitate de a dobândi un câștig, fie prin mijloace corecte, fie prin minciună, era un motiv pentru care ar trebui să fie onorați. Pavel cunoștea practicile lor și nu le-a dat ocazia să spună că el și colaboratorii săi predicau pentru a fi susținuți de Evanghelie.

„Deși era perfect potrivit ca el să fie susținut în acest fel (căci "muncitorul este vrednic de munca sa"), totuși el a văzut că, dacă ar fi făcut [acest lucru], influența asupra colaboratorilor săi și a celor cărora le-a predicat nu ar fi cea mai bună. Pavel se temea că, dacă ar trăi din predicarea Evangheliei, ar putea fi suspectat de motive egoiste [în acest lucru].... El trebuia să arate că era dispus să se angajeze în orice muncă utilă. El nu ar fi dat nici o scuză pentru a înjosi lucrarea Evangheliei, imputând motive de egoism celor care propovăduiau cuvântul. El nu le-a dat grecilor acuzatori nicio ocazie să afecteze influența slujitorilor lui Dumnezeu.

„Pavel s-a gândit, cum ar putea să învețe poruncile, care cereau să-l iubească pe Dumnezeu cu inima, sufletul, puterea și mintea și pe aproapele său ca pe el însuși, dacă ar fi dat vreun motiv să se creadă că se iubea pe sine mai mult decât pe aproapele său sau pe Dumnezeu său, că aplica practicile grecilor, negociindu-și slujba de dragul câștigului, în loc să urmeze principiile Evangheliei. Cum putea el să-i

conducă pe oameni la Hristos, dacă ar fi luat tot ce putea de la ei? Pavel a decis că nu le va da ocazia acestor comercianți dornici de bani, critici și lipsiți de scrupule să presupună că slujitorii lui Dumnezeu lucrează la fel de dur și urmează metode la fel de necinstite ca și ei.” –*This Day with God*, p. 214.

* * *

12

Sabatul din 25 Martie 2023

DEVOTAMENTUL CONFRUNTAT CU DEȘERTĂCIUNEA LUMEASCĂ

„În sârguință, fiți fără preget. Fiți plini de râvnă cu duhul. Slujiți Domnului.” Romani 12:11.

„Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să fie „în sârguință, fără preget, plini de râvnă cu duhul. Slujind Domnului. Nepăsarea și ineficiența nu sunt evlavie. Când ne dăm seama că lucrăm pentru Dumnezeu, vom avea un sentiment mai înalt decât am avut vreodată înainte despre sfințenia slujirii spirituale. Această conștientizare va pune viața, atenția și energia perseverentă în îndeplinirea fiecărei îndatoriri. Religia, religia pură, neîntinată, este foarte practică. Nimic altceva decât o muncă serioasă și din toată inima nu va folosi la salvarea sufletelor. Trebuie să facem din îndatoririle noastre de zi cu zi acte de devotament, crescând constant în utilitate, deoarece ne vedem lucrarea în lumina eternității.” –(Letter 43, 1902) *Colporteur Ministry*, p. 77.

O influență negativă

**1. Ce determină o persoană să-și piardă devotamentul spiritual?
Ce trebuie să schimbe dacă dorește să fie consacrat? Romani 12:2.**

.....
.....

„Mulți dintre cei care mărturisesc a fi poporul deosebit al lui Dumnezeu sunt atât de asemănători cu lumea, încât caracterul lor deosebit nu este sesizat și este dificil să faci deosebirea între “cel ce

slujește lui Dumnezeu și cel ce nu-I slujește.” (Maleahi 3:18.) Dumnezeu ar face mari lucrări pentru poporul Lui dacă credincioșii ar ieși din lume și ar fi despărțiți de ea. Dacă ei s-ar preda să fie conduși de El, i-ar face o laudă pe tot pământul. Martorul Credincios spune: “știu faptele tale.” (Apocalipsa 3:1).” - (2T, p. 125).

2. Ce capcană pune Satana pentru a-i face pe oamenii lui Dumnezeu să-și piardă entuziasmul spiritual? Cum a înfruntat Isus această capcană? Luca 4:5-8.

.....

.....

„Toți să fie educați să cerceteze Scripturile, să privească în mod constant la Isus, să fie călăuză lor, și nu la agenții umani. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie Sfântuitorul nostru. Acest Cuvânt este infinit. Dacă este ascultat, ne va ghida pe căi sigure și în siguranță. Dar Cuvântul diluat cu păreri și imaginații umane nu este un ghid sigur....

„Luați cuvântul lui Dumnezeu în mod individual. Putem să-l întâmpinăm pe Satana cu arma: 'este scris: 'Domnului Dumnezeului tău să te închini și numai Lui să-I slujești.'” Matei 4:10. Biblia este marea mină a adevărului, pe care trebuie să o exploatăm ca aceia care caută comori ascunse. În niciun caz atenția nu trebuie deviată de la acest Cuvânt...”.—*The Upward Look*, p. 371.

3. Ce se întâmplă când cineva își pierde devotamentul spiritual și devine prieten al lumii? Când devine el prieten cu Dumnezeu? Iacov 4:4; Apocalipsa 12:17.

.....

.....

„Am văzut că Satana le-a poruncit îngerilor lui să-și întindă capcanele în special pentru cei care așteptau ce-a de-a doua venire a lui Hristos și păzeau toate poruncile lui Dumnezeu. Satana le-a spus îngerilor lui că bisericile erau adormite. Își va spori puterea și minunile mincinoase și le va putea ține în stăpânire. “Dar”, a spus el, “noi urâm secta păzitorilor Sabatului; ei lucrează continuu împotriva noastră și îi iau de la noi pe supușii noștri, pentru ca aceștia să țină Legea cea urâtă a lui Dumnezeu. Mergeți, îmbățați-i cu nenumărate

griji pe cei ce au pământuri și bani. Dacă îi veți putea face să-și întoarcă iubirea către aceste lucruri, încă nu i-am pierdut. Ei pot să mărturisească tot ce poftesc — faceți-i numai să le pese mai mult de bani decât de succesul Împărăției lui Hristos sau de răspândirea adevărurilor pe care le urâm. Prezentați lumea înaintea lor în cea mai atrăgătoare lumină, pentru ca ei să o iubească și să o idolatrizeze. Trebuie să păstrăm în rândurile noastre toate mijloacele materiale prin care putem câștiga controlul. Cu cât urmașii lui Hristos consacră mai multe mijloace materiale în slujba Sa, cu atât vor face mai mult rău împărăției noastre, prin faptul că ne vor atrage supușii.” – *Experiențe și Viziuni*, p. 266.

Pierderi ireparabile

4. Cum poate cineva să piardă iubirea Tatălui Ceresc? Ce nu vine de la El dar care poate determina o persoană să-și piardă spiritualitatea? 1 Ioan 2:15-17.

.....

.....

„Îngeri ai lui Dumnezeu, care slujesc celor ce vor fi moștenitori ai mântuirii, sunt la curent cu situația tuturor și cunosc exact câtă credință are fiecare individ. Necredința, mândria, lăcomia și iubirea de lume, care continuă să existe în inimile poporului care mărturisește a fi al lui Dumnezeu, i-a îndurerat pe îngerii fără păcat. Când au văzut că în inimile multora dintre cei care mărturisesc a fi urmași ai lui Hristos există păcate grele și impertinente, și că Dumnezeu a fost dezonorat prin umblarea lor nestatornică și strâmbă, îngerii au început să plângă. Și totuși, cei mai greșiți, cei care pricinuiesc cea mai mare slăbiciune în biserică și aduc o pată pe sfânta lor mărturisire, nu par să fie alarmați sau convinși că sunt vinovați, ci par să simtă că ei cresc în Domnul.” - (2T, p. 125).

5. Ce rezultat fatal va suferi o persoană dacă iubește lumea și astfel își pierde devotamentul spiritual? Matei 16:26.

.....

.....

„Când aceste lucruri au fost prezentate înaintea mea, mi s-a părut că Satana avusese o așa putere de a orbi mințile prin iubire de lume,

încât chiar și prețișii creștini au uitat sau au pierdut orice simț al faptului că Dumnezeu trăiește și că îngerii Săi înregistrează toate faptele fiilor oamenilor; că fiecare faptă neînsemnată, orice afacere, cât de mică, este inclusă în raportul vieții. Fiecare zi duce povara ei, cu rapoartele sarcinilor neîmplinite, cu neglijență, egoism, înșelăciune, fraudă, și șiretenie. Ce mulțime de lucruri rele se adună pentru judecata finală! Când va veni Hristos, “iată că plata este cu El, și răsplătirea vine înaintea Lui.” (Isaia 40, 10), ca să dea fiecăruia după cum au fost faptele lui. Ce descoperire va fi făcută atunci! Ce uluire pe fața unora, când faptele vieții lor vor fi date la iveală de pe paginile istoriei!” - (2T, p. 160).

6. Ce a cerut Domnul Isus Tatălui în rugăciunea Sa de mijlocire? Ce va aduce sfințirea urmașilor Săi? Ioan 17:14-17.

.....

.....

„Putem vedea și condamna greșelile altora, în timp ce noi înșine avem greșeli mai mari, de care nu ne-am dat niciodată seama, dar care sunt în mod clar văzute de alții. Dumnezeu îți cere să dai lumii și bisericii un exemplu bun, o viață care să reprezinte pe Hristos. Sunt îndatoriri care trebuie aduse la îndeplinire și răspunderi de purtat. Lumea nu are destui creștini sinceri; biserica are nevoie de ei; societatea nu se poate dispensa de ei. Rugăciunea Domnului Hristos pentru ucenicii Săi a fost: “Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău”. Isus știe că în lume suntem expuși ispitirilor ei, dar El ne iubește și ne va da har ca să triumfăm asupra influențelor ei corupte. El dorește să avem un caracter desăvârșit, pentru ca îndărătnicia noastră să nu dea loc la diformități morale în alții.” - (5T, p. 333).

Chemat a fi biruitor

7. Ce-i dă unei persoane biruința asupra lumii? 1 Ioan 5:4,5.

.....

.....

„Noi trebuie să cercetăm Scripturile cu sârguință, cu rugăciune, pentru că înțelegerea noastră trebuie să fie trezită de Duhul Sfânt, și inimile noastre să fie înălțate la Dumnezeu în credință, speranță și o laudă continuă.

„Prin meritele Domnului Hristos, prin neprihănirea Sa, care ne este acordată prin credință, noi trebuie să tindem spre desăvârșirea caracterului creștin. Lucrarea noastră zilnică este prezentată de către apostolul: “Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus”. În timp ce facem lucrul acesta, mintea noastră devine mai clară și credința noastră mai puternică, iar nădejdea este confirmată; noi suntem așa de absorbiți de priveliștea curăției, a frumuseții Sale și a sacrificiului pe care El l-a făcut pentru a ne aduce în armonie cu Dumnezeu, încât nu avem nici o tendință de a vorbi despre îndoială și descurajare.” – *5T*, pp. 743,744.

Pentru studiu suplimentar

„Adevărul prezent, care constituie canalul, nu este avut în vedere, ci este călcat în picioare. Mulți strigă: sfințenie, sfințenie, consacrare, consacrare, și cu toate acestea nu cunosc din proprie experiență mai mult despre ceea ce vorbesc decât își cunoaște păcătosul propriile înclinații corupte. Dumnezeu va smulge în curând acest veșmânt de pretinsă sfințenie pe care unii, care au o minte firească, l-au aruncat împrejurul lor pentru a-și ascunde diformitatea sufletului.

„Se ține un raport credincios al faptelor copiilor oamenilor. Nimic nu poate fi tănuit de ochiul Celui prea înalt și sfânt. Unii apucă pe o cale opusă Legii lui Dumnezeu și apoi, pentru a-și acoperi purtarea păcătoasă, susțin că sunt consacrați Lui. Această presupusă sfințenie nu se dă pe față în viața lor de toate zilele. Nu are tendința de a-i înălța sufletește și de a se “feri de orice se pare rău.” (1 Tesaloniceni 5:22.) Noi suntem o priveliște pentru lume, îngeri și oameni. Credința noastră suferă ocară ca urmare a căii luate de mințile firești.” – *1T*, pp. 335, 336.

* * *

LECȚIUNILE ȘCOLII DE SABAT
AL DOILEA TRIMESTRU 2023

**Lumea antediluviană și
sănătatea modernă**

INTRODUCERE

Prin harul lui Dumnezeu, în acest trimestru vom studia biografiile bărbaților și femeilor care au trăit în lume înainte de potop. Astăzi obiceiurile vieții de zi cu zi seamănă din ce în ce mai mult cu condițiile lumii antediluviene. La acea vreme, practic toată lumea aparținea generației violente, idolatre, imorale care l-a negat pe Dumnezeu. O scurtă relatare a vieților lor apare în cartea Genezei. Isus însuși le-a spus urmașilor Săi să se întoarcă la început și să învețe despre această istorie. „Drept răspuns, El le-a zis: „Oare n-ați citit că Ziditorul de la început i-a făcut parte bărbătească și parte femeiască?” Matei 19:4.

Uneori scripturile spun despre păcatele oamenilor care erau dreți. De ce? Pana inspirată afirmă: „Dumnezeu a avut grijă să ne lase, în istoria inspirației, o descriere vrednică de încredere a caracterului celor mai buni și mai mari oameni din vremurile acelea. Acești oameni au fost muritori, pradă unui diavol ispititor. Slăbiciunile și păcatele lor nu sunt ascunse de noi, ci sunt înregistrate cu credincioșie împreună cu mustrarea și pedeapsa care a urmat. “Aceste lucruri au fost scrise pentru învățătura noastră peste care a venit sfârșitul veacurilor. ” –*Mărturii despre comportamentul Sexual, adulter și divorț*, p. 95.

Lumea antediluviană nu era un loc în care oamenii trăiau în peșteri, îmbrăcați în piei și depindeau de vânătoare. Ci au fost o rasă longevivă; de o mare capacitate economică, științifică și tehnologică, rivalizând cu progresele moderne în toate.

„Au pierit în potop mai multe invenții de artă și pricepere umană decât cunoaște lumea astăzi. Arta distrusă a fost mai mult decât artele laudate de astăzi.” –*Seventh-day Adventist Bible Commentary*, vol. 1, p. 1089; *Conflict and Courage*, p. 34.

„În lumea antediluviană au existat multe opere minunate de artă și știință. Acești descendenți ai lui Adam, recent ieșiți din mâna lui Dumnezeu, aveau capacități și puteri cu care nu ne putem compara acum....

„Există multe invenții și îmbunătățiri, și mașini care economisesc forța de muncă acum pe care anticii nu le-au avut. Ei nu aveau nevoie de ele...”. –*Conflict and Courage*, pp. 34, 33.

Cu cât ne apropiem de sfârșitul acestei lumi, îi vedem pe locuitorii ei demonstrând din ce în ce mai mult aceeași necumpătate, ignoranță spirituală, neglijență și indiferență care domnea în lumea antediluviană. Prin urmare, principiile reformei sănătății nu sunt ne semnificative sau secundare, ci sunt extrem de importante pentru sfințirea sufletului.

„Ca popor care a avut multă lumină, suntem vinovați pentru că nu am prețuit și nu am pus în valoare lumina care ne-a fost dată cu privire la reforma sănătății. Multe suflete sunt înșelate datorită înțelegerilor greșite și a unor idei pervertite. Cei care prezintă altora adevărul și care ar trebui să fie păstori ai turmei vor da socoteală pentru ignoranța lor voită și nesocotirea legilor naturii. Acesta nu este un lucru cu care să ne jucăm sau să-l luăm în glumă. Pe măsură ce ne apropiem de încheierea istoriei acestui pământ, egoismul, violența și nelegiuirea vor predomina exact așa cum a fost pe timpul lui Noe, când lumea din vechime a pierit în apele potopului. În calitate de credincioși ai adevărurilor Bibliei, noi trebuie să luăm poziție de partea neprihănirii și a adevărului.” – *Sfaturi pentru Sănătate*, p. 505.

Dintre toate darurile pe care Dumnezeu le-a dăruit omului – inclusiv viața, răscumpărarea și libertatea, sănătatea este cea mai esențială pentru fericire, prosperitate și longevitate.

„Sănătatea este o comoară. Din toate averile vremelnice, este cea mai prețioasă. Bogăția, învățătura și cinstea sunt cumpărate scump cu prețul vigoriei sănătății. Nici una dintre acestea nu pot asigura fericirea, dacă lipsește sănătatea. Este un păcat îngrozitor să abuzăm de sănătatea pe care ne-a dat-o Dumnezeu; asemenea abuzuri ne debilitază pe viață și ne fac niște ratați, chiar dacă, prin aceste mijloace, dobândim educație în oricât de mare măsură.” - *Dietă și Hrană*, p. 20;

Prin urmare, în aceste lecții, vom examina sănătatea spirituală și fizică modernă prin revizuirea și analizarea biografiilor unora dintre antediluvienii cu care suntem familiarizați în cartea Genezei. Isus a spus că tatăl familiei trebuie să se bazeze nu numai pe lucruri vechi și noi, ci și pe ceva nou din vechi. „Și El le-a zis: „De aceea, orice cărturar, care a învățat ce trebuie despre Împărăția cerurilor, se aseamănă cu un gospodar care scoate din vistieria lui lucruri noi și lucruri vechi.” Matei 13:52.

Cuvintele lui Dumnezeu exprimate de apostolul Ioan sunt aplicabile poporului Său ales astăzi, care se află la granițele veșniciei. Dumnezeu dorește ca noi să prosperăm în toate lucrurile. Și prin harul Său putem merge mai departe spre slava Lui. „Prea iubitule, doresc ca toate lucrurile tale să-ți meargă bine și sănătatea ta să sporească tot așa cum sporește sufletul tău!” 3 Ioan 2.

Iată câteva principii generale pentru a primi cele mai mari binecuvântări posibile în studierea Lecțiilor Școlii de Sabat. Pe măsură ce studiem, ar trebui să luăm la inimă și minte câteva sfaturi găsite în cartea *Educație*. Ele vor facilita învățarea unor lecții importante pentru dezvoltarea caracterului creștin.

„Ca mijloc de pregătire intelectuală, ocaziile Sabatului sunt de neprețuit. Lecția de la școala de Sabat să fie învățată nu printr-o privire fugară asupra lecțiunii în Sabat dimineața, ci printr-un studiu atent după-amiaza în Sabat pentru săptămâna viitoare, revăzând zilnic studiul sau aducând ilustrații noi în cursul săptămânii. În felul acesta, lecția se va fixa în memorie ca o comoară care nu poate fi niciodată cu totul pierdută...

„Meditația asupra temelor astfel sugerate vor deschide pentru student comori la care nici nu a visat. El va dovedi în propria sa viață experiența descrisă în versetul: “Când am primit cuvintele Tale, le-am înghițit; cuvintele Tale au fost bucuria și veselia inimii mele.” Ieremia 15:16.” –*Educația*, pp. 251, 252.

Nu lăsați Școala de Sabat până în ultima zi a săptămânii. Începând cu după-amiaza de Sabat, ar fi excelent să revizuiți lecțiunea de săptămâna următoare. Veți găsi frecvent că lecțiunea menționează ceva cu care vă veți confrunta în lupta împotriva păcatului în timpul săptămânii.

În plus, profitați de difuzarea pregătită în fiecare săptămână de Institutul Ministerial de Cercetare și postată pe Internet ca sprijin educațional și ministerial pentru profesorii și elevii Școlii de Sabat. Împărtășiți lecțiunea cu vecinii, prietenii și cunoștințele. Fie ca Dumnezeu să vă însoțească în umblarea voastră cu El, așa cum a făcut-o credinciosul Enoh.

–*Frații de la Institutul Ministerial de Cercetare
și Conferința Generală*

* * *

ADAM ȘI VEGETARIANISMUL

Adam înseamnă "umanitate".

Și Dumnezeu a zis: „Iată că v-am dat orice iarbă care face sămânță și care este pe fața întregului pământ, și orice pom care are în el rod cu sămânță: aceasta să fie hrana voastră.” Geneza 1:29.

„Dumnezeu a dat primilor noștri părinți hrana pe care a rânduit-o pentru neamul omenesc. A fost împotriva planurilor Sale ca să se ia viața vreuncea dintre creaturile Lui. Nu trebuia să existe moarte în Eden. Roadele pomilor din grădină reprezentau alimentele cerute de nevoile omului.” - *Dietă și Hrană, p. 373;*

Dieta originală

1. Ce înseamnă "Adam" și cum au fost creați el și soția lui? Care a fost dieta pe care Dumnezeu a dat-o omului și animalelor chiar de la început? *Geneza 5:2; 2:21-23,7; 1:29,30.*

.....

.....

„Este o greșeală să presupunem că tăria musculară depinde de folosirea cărnii. Nevoile organismului pot fi mai bine acoperite și ne putem bucura de o sănătate mai bună fără folosirea acestuia. Cerealele, împreună cu fructele, nucile și legumele au toate proprietățile nutritive pentru a face un sânge bun...

„În cereale, fructe, legume și nuci, vom găsi toate elementele alimentare de care avem nevoie. Dacă dorim să venim la Domnul cu o minte deschisă, El ne va învăța cum să pregătim o hrană sănătoasă, nepătată de atingerea cărnii.” - *Dietă și Hrană, p. 313;*

2. Cum a privit Dumnezeu această dietă? Ce spune apostolul Pavel despre această dietă originală? Care a fost scopul ei divin? *Geneza 1:31; 1 Timotei 4:4,5; 1 Corinteni 8:12,13.*

.....

.....

„Dumnezeu a dat primilor noștri părinți hrana pe care a rânduit-o pentru neamul omenesc. A fost împotriva planurilor Sale ca să se ia viața vreuncea dintre creaturile Lui. Nu trebuia să existe moarte în Eden. Rodul pomilor din grădină, era hrana pe care omul o dorea”. – *Daruri Spirituale*, vol. 4, p. 120.

„În întrevederile pe care le are cu cei pe care îi întâlnește, colportorul poate face mult pentru a arăta valoarea unei viețuiri sănătoase. În loc de a sta la hotel, el ar putea, dacă este posibil acest lucru, să caute să găzduiască la o familie particulară. Când stă la masă împreună cu familia respectivă, să pună în practică sfaturile cuprinse în cărțile de sănătate pe care le vinde, ținând sus stindardul strict al cumpătării. Dacă are ocazia, să vorbească despre valoarea alimentației sănătoase. Nu ar trebui să-i fie niciodată rușine să zică: “Nu, mulțumesc; eu nu mănânc carne”. Dacă i se oferă ceai, să îl refuze, explicând că este dăunător și că, deși un timp are efect stimulator, acesta trece și lasă în urmă depresie. Să explice efectele vătămătoare ale băuturilor amestecate și ale tutunului, ceaiului și cafelei asupra organelor digestive și a creierului.” – *Sfaturi pentru Sănătate*, p. 463.

3. Ce schimbare a făcut Dumnezeu în dieta primilor noștri părinți, după ce păcatul a intrat în lume? Cu toate acestea, la ce vârstă a ajuns Adam ca urmare a unui mod vegetarian de a mânca? *Geneza 3:18,24; 5:3-5.*

.....
.....

„Părăsind Edenul pentru a-și câștiga traiul muncind pământul aflat sub blestemul păcatului, omul a primit permisiunea să mănânce și din “iarba de pe câmp.” – *Divina Vindecare*, p. 295.

„Legumele, fructele și cerealele ar trebui să compună alimentația noastră. Nici un dram de carne nu ar trebui să pătrundă în stomacul nostru. A consuma carne este ceva împotriva firii. Trebuie să ne întoarcem către scopul pe care l-a avut inițial Dumnezeu la crearea omului.... Cei care au primit învățătură în privința relelor rezultate din folosirea alimentelor din carne, a ceaiului, a cafelei și a preparatelor alimentare grele și nesănătoase și care sunt hotărâți să facă un legământ cu Dumnezeu prin jertfă nu vor continua să-și

satisfacă apetitul cu alimente pe care le cunosc ca fiind vătămătoare. Dumnezeu cere ca apetitul să fie curățat și ca tăgăduirea de sine să fie practică în privința acelor lucruri care nu sunt bune. Aceasta este o lucrare ce va trebui făcută înainte ca poporul Său să poată sta înaintea Lui ca un popor desăvârșit.” –*Dietă și Hrană, pp. 36, 380.*

Dieta în cer și pe Noul Pământ

4. Care va fi dieta omenirii răscumpărate în Edenul restaurat? De aceea, ce nu trebuie să mâncăm acum? *Isaia 11:6-9; 65:25; Apocalipsa 21:4; 22:1,2; Proverbe 23:20; Isaia 22:13,14.*

.....

.....

„Și am văzut o masă de argint curat; era lungă de mai mulți kilometri și, cu toate acestea, ochii noștri o puteau vedea pe toată. Am văzut roadele pomului vieții, mana, migdalele, smochinele, rodiile, strugurii și multe alte feluri de fructe. L-am rugat pe Isus să-mi permită să mănânc din fructe. El a spus: “Nu acum. Cei care mănâncă din fructele acestei țări nu se mai întorc pe pământ. Însă după puțină vreme, dacă vei fi credincioasă, vei putea să mănânci și din pomul vieții, și să bei apă din râul vieții.” Și a mai spus: “Trebuie să te întorci pe pământ și să le spui și altora ce ți-am descoperit.” –*Experiențe și Viziuni, p. 19.*

Mai multe motive pentru a fi vegetarian

5. Poporul trebuia să-și umilească sufletele în Ziua Ispășirii. Ce a însemnat acest lucru în ceea ce privește mâncarea în acea zi? Din ce an trăiește poporul lui Dumnezeu în ziua reală a ispășirii? *Levitic 23:27-29, 32; Daniel 8:14.*

.....

.....

„Adevăratul post ce ar trebui recomandat tuturor este abținerea de la orice fel de mâncare excitantă și folosirea corectă a alimentelor simple, sănătoase, pe care le-a oferit Dumnezeu din abundență. Oamenii ar trebui să se gândească mai puțin la ceea ce vor mânca și bea ca hrană vremelnică și mai mult la hrana din cer, care va da sănătate și vitalitate experienței religioase.” - *Dietă și Hrană, p. 188;*

„În serviciul ceremonial tipic, când marele-preot îndeplinea lucrarea de ispășire în Sfânta Sfintelor din Sanctuarul pământesc, oamenilor din popor li se cerea să-și umilească sufletul înaintea lui Dumnezeu și să-și mărturisească păcatele, pentru ca să poată fi ispășite și șterse. Oare se va cere mai puțin de la noi în această Zi reală a Ispășirii, când Domnul Hristos pledează pentru poporul Său în Sanctuarul ceresc și când hotărârea finală și irevocabilă urmează să fie rostită cu privire la fiecare caz?” - *Solii alese, vol. 1, p. 125.*

6. Deci, cum trebuie luat în considerare consumul de carne în acest timp de ispășire? Ce exemplu de etică a dat Adam cu privire la animale? Romani 14:21; Iacov 4:17; Geneza 2:19,20; Proverbe 12:10.

.....

.....

„Satana corupe minți și distruge suflete prin ispitele sale subtile. Vor vedea oare cei din poporul nostru și vor simți păcatul îngăduirii unui apetit stricat? Vor renunța ei la ceai, cafea, mâncăruri cu carne și toate alimentele ațâțătoare și își vor consacra răspândirii adevărului mijloacele materiale cheltuite pentru asemenea îngăduințe vătămătoare?” - *Dietă și Hrană, p. 430;*

„Inteligența pe care o arată multe necuvântătoare se apropie atât de mult de inteligența umană, încât este un mister. Animalele văd, aud, iubesc, se tem și suferă. Ele își folosesc organele cu mult mai multă credincioșie decât le folosesc mulți oameni pe ale lor. Manifestă simpatie și tandrețe față de tovarășii lor aflați în suferință. Multe animale arată o afecțiune pentru cei care se ocupă de ele cu mult superioară afecțiunii arătate de unii reprezentanți ai rasei umane. Ele formează legături de atașament față de om, care nu se rup fără o grea suferință pentru ele.

„Care om, având în piept o inimă omenească, ce a îngrijit vreodată de animale domestice, ar putea să privească în ochii lor plini de atâta încredere și afecțiune și să le predea de bunăvoie cuțitului măcelarului? Cum ar putea să le înghită carnea ca pe ceva foarte gustos?” - *Divina Vindecare, pp. 315, 316.*

7. Enumerați câteva beneficii fizice, mentale, sociale, economice și spirituale ale vegetarianismului. Care este cea mai bună dietă atunci când se ia în considerare Adam și baza unei sănătăți bune?

Isaia 66:3; Proverbe 14:4; Ieremia 6:16; 1 Corinteni 3:16,17.

.....

.....

„Cerealele, fructele, nucile și legumele constituie dieta aleasă pentru noi de Creatorul nostru. Aceste alimente, pregătite într-un mod cât se poate de simplu, sunt cele mai sănătoase și mai hrănitoare. Ele dau o tărie, o rezistență și o vigoare a intelectului pe care o dietă mai complexă și mai stimulatorie nu le poate da.” –*Divina Vindecare, p. 296.*

Pentru studiu suplimentar

„Un glas zice: „Strigă!” Și eu am răspuns: „Ce să strig?” „Orice faptură este ca iarba și toată strălucirea ei, ca floarea de pe câmp.” Isaia 40:6.

„Cei care consumă carne nu fac altceva decât să mănânce cereale și legume la mâna a doua; căci animalul primește din aceste lucruri nutrienții care produc creșterea. Viața care era în cereale și legume trece în consumator. Noi o primim mâncând carnea animalului. Cu cât mai bine este să o luăm direct, mâncând hrana pe care Dumnezeu a hotărât să o folosim!” - *Dietă și Hrană, p. 313;*

* * *

EVA ȘI ÎMBRĂCĂMINTEA EVLAVIOASĂ

Eva înseamnă "femeie", "dătător de viață".

„Adam a pus nevestei sale numele Eva,
căci ea a fost mama tuturor celor vii.” Geneza 3:20.

„El [Domnul] îi dăduse tot ce ar fi putut să ceară, și totuși ea nu a fost mulțumită. Încă de atunci, fiii și fiicele ei căzute au urmat dorințele ochilor și ale gustului lor. Asemenea Evei, ei au desconsiderat interdicțiile puse de Dumnezeu, au mers pe calea neascultării și, la fel ca ea, s-au mângâiat cu gândul că urmările nu vor fi atât de îngrozitoare cum era de așteptat să fie.” - *Solii alese*, vol. 2, p. 411.

De la inocență la lipsa de modestie

1. Cine este mama întregii omeniri? Ce cunoaștem despre ea și hainele ei originale. Geneza 3:20; 2:24,25; 3:6.

.....
.....

„Haina nevinovăției, o îmbrăcămintă de la Dumnezeu, care îi înconjurau, a dispărut; și au înlocuit aceste haine cerești prin coaserea frunzelor de smochin pentru șorțuri. Aceasta este îmbrăcămintea pe care călcătorii legii lui Dumnezeu au folosit-o încă din zilele neascultării lui Adam și Eva.... Frunzele de smochin reprezintă argumentele folosite pentru a acoperi neascultarea.... Dar goliciunea păcătosului nu este acoperită.” –*Conflict and Courage*, p. 17.

„Haina cea albă a neprihănirii a fost purtată de primii noștri părinți, când ei au fost așezați de către Dumnezeu în Edenul cel sfânt. Ei au trăit într-o desăvârșită ascultare de voința lui Dumnezeu. Întreaga tărie a iubirii lor era dată Tatălui lor ceresc. O lumină plăcută și frumoasă, lumina lui Dumnezeu, înconjura perechea cea sfântă. Această haină de lumină, era un simbol al veșmintelor lor spirituale de cerească nevinovăție. Dacă ei ar fi rămas credincioși ascultării de Dumnezeu, atunci această lumină ar fi continuat să-i cuprindă.” Dar când a apărut păcatul, ei au rupt legătura lor cu Dumnezeu și lumina

care îi înconjură a dispărut. Goi și rușinați, au încercat să înlocuiască locul veșmintelor cerești și au cusut frunze de smochin pentru a se acoperi.” –*Lift Him Up*, p. 163.

2. Cu ce s-a acoperit Eva după ce a păcătuțit în Eden? Ce reprezintă această îmbrăcăminte? Cu toate acestea, cum au considerat Eva și Dumnezeu însuși o astfel de îmbrăcăminte? Geneza 3:7,10,11; Apocalipsa 16:15.

.....

.....

„Din zilele neascultării lui Adam și Eva, acest lucru îl fac toți cei care calcă Legea lui Dumnezeu. Ei au cusut laolaltă frunze de smochin pentru a acoperi goliciunea adusă de călcarea Legii lui Dumnezeu. Ei au ajuns să poarte haine făcute după propriile lor păreri; prin faptele lor, ei au încercat să-și acopere păcatele și să se facă astfel primiți înaintea lui Dumnezeu.

„Dar lucrul acesta nu poate fi făcut niciodată. Omul nu poate inventa nimic care să ia locul hainei nevinovăției pe care el a pierdut-o. Nici un acoperământ din frunze de smochin, nici o haină lumescă nu poate fi purtată de către aceia care stau cu Domnul Hristos și cu îngerii la ospățul nunții Mielului.” –*Pildele Domnului Hristos*, p. 311.

O rochie modestă

3. Ce le-a oferit Dumnezeu Evei și lui Adam după ce au păcătuțit? Pe cine au simbolizat? Geneza 3:21; Apocalipsa 13:8.

.....

.....

„Înfăptuirea planului de mântuire descoperă, nu numai oamenilor, dar și îngerilor, caracterul lui Dumnezeu, și în decursul veacurilor veșnice, caracterul răutăcios al păcatului va fi înțeles prin prețul pe care l-au plătit Tatăl și Fiul pentru răscumpărarea unui neam răzvrătit. În Hristos, Mielul junghiat de la întemeierea lumii, toate lumile vor privi semnele blestemului, iar îngerii și oamenii deopotrivă vor aduce slavă și glorie Mântuitorului prin care au fost susținuți ca să nu devină niște răzvrățiți.” –*Adevărul Despre Îngeri*, p. 296.

4. Care a fost preocuparea apostolului Pavel cu privire la credincioși? Ce le-au instruit apostolii pe fiicele Evei cu privire la îmbrăcămintea lor? 2 Corinteni 11:3; 1 Timotei 2:9,10; 1 Petru 3:3,4.

.....

.....

„Mândria și extravaganta în îmbrăcăminte sunt păcate către care sunt înclinate în special femeile. De aici înainte, porunca apostolilor li se adresează direct lor: “Vreau, de asemenea, ca femeile să se roage îmbrăcate în chip cuviincios, cu rușine și sfială; nu cu împletituri de păr, nici cu aur, nici cu mărgăritare, nici cu haine scumpe, ci cu fapte bune, cum se cuvine femeilor care spun că sunt evlavioase.” – *Solii pentru Tineret*, p. 308.

„În ziua când socotelile tuturor vor fi cântărite, veți fi bucuroase să vă revedeți viața sau veți simți că a fost căutată frumusețea exterioară a omului, în timp ce frumusețea lăuntrică a sufletului a fost aproape în întregime neglijată?... Au surorile noastre suficient zel și curaj moral să ia loc fără scuză pe platforma biblică? În privința aceasta, apostolul a dat cele mai explicite îndrumări.” – *4T*, pp. 629, 630.

„Dragostea de îmbrăcăminte și plăceri spulberă fericirea a mii de oameni... A ne îmbrăca simplu și a ne abține de la etalarea bijuteriilor și podoabelor de orice fel, aceasta este în armonie cu credința noastră.” - (*3T*, p. 366).

5. De ce poruncește Dumnezeu ca stilurile vestimentare unisex să nu fie purtate? Ce scrie apostolul Pavel despre părul bărbaților și al femeilor? Deuteronomul 22:5; 1 Corinteni 11:8-12,14,15.

.....

.....

„Există o tendință crescândă ca femeile să-și facă hainele, să se îmbrace și să arate cât mai asemănător posibil cu celălalt sex, dar Dumnezeu denunță aceasta ca fiind o urâciune.” - *Îndrumarea copilului*, p. 427.

„Ei vor imita sexul opus cât mai mult cu putință. Vor purta pălărie, pantaloni, vestă, haină și cizme, ultima fiind partea cea mai sensibilă a costumului. Cei ce adoptă și susțin acest stil de îmbrăcăminte

promovează așa-zisa reformă a îmbrăcăminteii până la o extremă discutabilă. Rezultatul va fi confuzia. Unii care adoptă costumația aceasta ar putea să aibă, în general, concepții corecte cu privire la subiectul sănătății, iar ei ar putea să fie mijlocul pentru îndeplinirea unui bine mult mai mare, dacă nu ar duce subiectul îmbrăcăminteii până la asemenea extreme.

„În stilul acesta de îmbrăcăminte, rânduiala lui Dumnezeu a fost inversată și poruncile Sale speciale au fost desconsiderate. Deuteronomul 22:5: „Femeia să nu poarte îmbrăcăminte bărbătească, și bărbatul să nu se îmbrace cu haine femeiești, căci oricine face lucrurile acestea este o urâciune înaintea Domnului, Dumnezeului tău.” Dumnezeu nu dorește ca poporul Său să adopte stilul acesta de îmbrăcăminte. Stilul acesta nu este modest și nu se potrivește deloc pentru femeile smerite și modeste, care se declară a fi urmașe ale lui Hristos. Interdicțiile lui Dumnezeu sunt tratate cu ușurință de aceia care vor susține anularea deosebirii dintre îmbrăcăminteii bărbaților și a femeilor.” - *Solii alese*, vol. 2, p. 477.

6. Pe cine ar trebui să mulțumim prin îmbrăcăminteii noastră? Potrivit femeii virtuozose din Proverbe, cum ar trebui să fie îmbrăcăminteii noastră și a familiilor noastre? 1 Corinteni 10:31-33; Proverbe 31:13,21,22,25.

.....

.....

„Pentru a urma moda, mamele își îmbracă copiii cu mâinile și picioarele aproape goale, iar acestea se răcesc și sângele se retrage din cursul său normal către organele interne, întrerupând circulația și producând boală. Extremitățile n-au fost făcute de Creatorul nostru să îndure expunere, așa cum a fost făcută fața. Dumnezeu a prevăzut, ... de asemenea, pentru brațe și picioare, nervi și vene mari ce conțin o cantitate mare de curent al vieții pentru ca aceste extremități să fie în mod uniform, la fel de calde ca și corpul. Ele ar trebui îmbrăcate în așa fel încât să împingă sângele spre extremități.” - *Îndrumarea copilului*, p. 426.

„O dată pe săptămână, fiecare este adus față în față cu faptele sale din săptămâna trecută — venitul pe care l-ar fi avut dacă ar fi fost mai econom și banii pe care nu-i are din cauza îngăduinței de sine.

Conștiința sa este trezită, și aceasta ori îl recomandă înaintea lui Dumnezeu, ori îl acuză. El învață că, dacă vrea pace în suflet și favoarea lui Dumnezeu, trebuie să mănânce, să bea și să se îmbrace spre slava Lui.” –*Căminul Adventist*, p. 369.

Hristos neprihănirea noastră

7. Când ar putea creștinul să accepte o modă a lumii? Ce trebuie să poarte toți fiii și fiicele alese ale Evei? Romani 4:15; Matei 22:11-14; Zaharia 3:4,5.

.....

.....

„Creștinii nu trebuie să se martirizeze, făcând din ei o privesc, îmbrăcându-se atât de diferit de lume, încât oamenii să-i privească fix și cu uimire. Iar dacă, urmare a conformării lor față de credința și datoria lor de a se îmbrăca modest și sănătos, descoperă că nu sunt la modă, nu trebuie să-și schimbe hainele pentru a fi la fel cu lumea. Ei ar trebui să manifeste o independență nobilă și curajul moral de a fi corecți, chiar dacă lumea este altfel. Dacă lumea introduce un gen de îmbrăcăminte modestă, convenabilă și sănătoasă, în concordanță cu Biblia, relația noastră cu Dumnezeu sau cu lumea nu se va schimba, dacă vom adopta acest fel de îmbrăcăminte. Creștinii ar trebui să-L urmeze pe Hristos și să-și adapteze îmbrăcăminte în concordanță cu Cuvântul Său. Ar trebui să evite extremele. Cu umilință, ei ar trebui să urmeze cursul lor, clar trasat înainte, fără a ține seama de aplauze sau dezaprobare, alipindu-se de ceea ce este bine în baza propriilor sale merite.” –(*Review and Herald*, January 30, 1900) *Solii pentru Tineret*, p. 350.

„Faptul că poporul recunoscut al lui Dumnezeu este reprezentat ca fiind înaintea Domnului în haine murdare trebuie să conducă la umilință și la o profundă cercetare a inimii din partea tuturor acelor care mărturisesc Numele Lui. Aceia care într-adevăr și-au curățit sufletele prin ascultarea de adevăr vor avea cea mai umilă părere despre ei. Cu cât văd mai de aproape caracterul nepătat al Domnului Hristos, cu atât mai puternică va fi dorința lor de a fi asemenea chipului Său și cu atât mai puțin vor vedea în ei curăție și sfințenie. Dar în timp ce trebuie să ne dăm seama de starea păcătoșeniei noastre, trebuie să ne sprijinim pe Domnul Hristos ca fiind neprihănirea

noastră, sfințenia noastră și răscumpărarea noastră. Noi nu putem răspunde acuzațiilor lui Satana aduse împotriva noastră. Numai Domnul Hristos poate face o apărare eficientă în favoarea noastră. El este în stare să aducă la tăcere pe acuzator cu argumente ce sunt fundamentate nu pe meritele noastre, ci pe ale Sale.” –5T, p. 471.

Pentru studiu suplimentar: Drumul îngust comparat cu drumul cel larg: „Slava și măreția lui Dumnezeu au trecut prin fața mea. Îngerul a spus: “El este grozav în măreție, deși nu vă dați seama de acest lucru; mânia Lui este teribilă, deși Îl supărați în fiecare zi.” “Luptați-vă să intrați pe poarta cea strâmtă, căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare și mulți sunt cei ce intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei ce o află.” (Matei 7:13,14) Aceste căi sunt distincte, separate, merg în direcții opuse. Una conduce spre viață veșnică, iar cealaltă spre moarte veșnică. Am văzut deosebirea dintre aceste căi, și, de asemenea, deosebirea dintre cei ce merg pe ele. Căile sunt opuse; una este largă și netedă, cealaltă este îngustă și aspră. Deci, cei care merg pe ele au caractere opuse, în ce privește viața, îmbrăcămintea și conversațiile lor.” - (1T, p. 127).

* * *

DUMNEZEU ȘI ODIHNA DE SABAT

Dumnezeu în ebraică este *Elohim* și înseamnă "zei", "puternici".

„Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o zidise și o făcuse.” *Geneza 2:3*.

„Cu prilejul înființării de noi comunități, slujitorii lui Dumnezeu ar trebui să dea o atentă învățătură cu privire la cuvenita păzire a Sabatului. Noi trebuie să fim cu băgare de seamă ca nu cumva practicile care predomină printre cei care țin duminica să fie urmate de cei care spun că țin sfânta zi de odihnă a lui Dumnezeu. Linia de demarcație trebuie să fie făcută clară și distinctă între cei care poartă semnul Împărăției lui Dumnezeu și cei care poartă semnul împărăției răzvrătirii.” –*6T*, p. 353.

„Semnul Sabatului trebuie pus asupra poporului lui Dumnezeu care păzește poruncile Sale. Sabatul, dacă este păzit în spiritul adevăratei ascultări, ne arată că toate poruncile lui Dumnezeu trebuie puse în practică, “pentru ca să știți că Eu sunt Domnul care vă sfințesc.” –*Medical Ministry*, p. 121.

Scopul Sabatului

1. Ce a făcut Dumnezeu în primul Sabat din istoria Pământului? De ce poruncește Dumnezeu poporului Său să păzească Sabatul? Ce influență are aceasta asupra familiei? *Geneza 2:1-3; Evrei 4:4; Exod 20:8-11*.

.....

.....

„Atât Sabatul, cât și familia au fost instituite în Eden, iar în planul lui Dumnezeu ele sunt în mod indisolubil legate. În această zi, mai mult ca în oricare alta, ne este cu putință să trăim viața din Eden. Planul lui Dumnezeu era ca membrii familiei să se unească în muncă și studiu, în închinare și recreere; tatăl ca preot al casei lui, iar mama și tata deopotrivă ca învățători și tovarăși ai copiilor lor. Însă rezultatele păcatului, schimbând condițiile de trai, au împiedicat într-o mare măsură strângerea lor laolaltă. Adesea, tatăl abia dacă

vede fețele copiilor săi în cursul săptămânii. El este aproape complet lipsit de ocazia de a a-și educa sau însoți măcar copiii. Dar dragostea lui Dumnezeu a pus o limită cerințelor trudei. El Își pune mâna milostivă asupra Sabatului. În ziua Sa, El păstrează pentru familie ocazia comuniunii cu El, cu natura, a fiecăruia cu ceilalți.

„Întrucât Sabatul este memorialul puterii creatoare, el este ziua mai presus de oricare alta, în care ar trebui să ne familiarizăm cu Dumnezeu prin lucrările Sale. În mintea copiilor, chiar noțiunea de Sabat ar trebui să fie legată de frumusețea lucrurilor naturale. Fericită este familia care poate să se ducă în Sabat la locul de închinare, așa cum Isus și discipolii Săi mergeau la sinagogă — peste câmpuri, de-a lungul malurilor lacului sau prin dumbrăvi. Fericiți sunt tatăl și mama care-și pot învăța copiii Cuvântul scris al lui Dumnezeu, cu ilustrații din paginile deschise ale cărții naturii; care se pot aduna sub copacii verzi, în aerul proaspăt, curat, pentru a studia Cuvântul și a înălța cântări de laudă Tatălui de sus.” –*Educația*, pp. 250, 251.

2. Pentru cine a spus Isus că a fost creat Sabatul? Care este ziua reală a Domnului? *Marcu 2:27,28; Evrei 4:9, margini. (Prin urmare, rămâne păstrarea odihnei de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu.); Apocalipsa 1:10.*

.....

.....

„Sabatul a fost făcut pentru om, și nu omul pentru Sabat”, a zis Isus. Instituțiile pe care le-a rânduit Dumnezeu sunt pentru binele omenirii.

„Toate lucrurile au fost create prin Fiul lui Dumnezeu. “La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu.... Toate lucrurile au fost făcute prin El, și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El.” (Ioan 1:1-3). Și deoarece Sabatul este o amintire a lucrării creațiunii, el este o dovadă a iubirii și puterii lui Hristos.” –*Hristos Lumina Lumii*, pp. 288, 281.

„Pentru ca să păzim Sabatul sfânt, nu este necesar să ne închidem între ziduri, izolați de frumoasele scene ale naturii și de aerul generos și înviorător al cerului. În nici un caz nu trebuie să îngăduim ca poverile și tranzacțiile de afaceri să ne abată mintea de la Sabatul Domnului pe care l-a sfințit El. Nici nu trebuie să îngăduim ca mintea noastră să stăruie asupra lucrurilor cu caracter lumesc. Dar mintea nu

poate fi reîmprospătată, însuflețită și înălțată, fiind reținută aproape toate orele Sabatului între ziduri, ascultând la predici lungi și rugăciuni oboșitoare și formale. Dacă este folosit astfel, Sabatul Domnului este greșit întrebuintat. Scopul pentru care a fost instituit nu este atins. Sabatul a fost făcut pentru om, ca să fie o binecuvântare pentru el, prin abaterea minții lui de la munca profană la contemplarea bunătății și a slavei lui Dumnezeu... În timpul unei părți din zi, toți ar trebui să aibă ocazia să stea afară.” - (2T, p. 583).

3. Ce zi a săptămânii a declarat Iehova că este sfântă? Ce zi este în conflict cu aceasta? Isaia 58:13,14; Fapte 20:7; Ezechiel 13:10.

.....

.....

„Protestanții susțin acum că învierea lui Hristos în ziua duminicii a făcut din ea Sabatul creștin. Dar dovezi din Scriptură lipsesc. Nici o onoare de felul acesta n-a fost dată zilei acesteia de către Hristos sau apostolii Săi. Păzirea duminicii ca instituție creștină, și-a avut originea în acea “taină a fărâdelegii” (2 Tesaloniceni 2:7), care și-a început lucrarea chiar în zilele lui Pavel. Unde și când a adoptat Domnul acest prunc al papalității? Ce motiv temeinic poate fi dat pentru o schimbare pe care Scripturile nu o aprobă?” –*Tragedia veacurilor*, p. 54.

„Bisericile protestante au acceptat sabbatul fals, odrasla papalității, și l-au înălțat mai presus de sfânta zi de odihnă a lui Dumnezeu. Lucrarea noastră este de a explica copiilor noștri că prima zi a săptămânii nu este adevăratul Sabat și că ținerea lui, după ce am primit lumină cu privire la adevăratul Sabat, este o clară contradicție a Legii lui Dumnezeu. Primesc copiii noștri de la profesorii din școlile publice ideile care sunt în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu? Este păcatul prezentat ca o ofensă la adresa lui Dumnezeu? Este propovăduită ascultarea de toate poruncile lui Dumnezeu ca fiind începutul înțelepciunii? Noi îi trimitem pe copiii noștri la școala de Sabat pentru a fi învățați cu privire la adevăr, și apoi, când se duc la școala din cursul săptămânii, li se dă să învețe lecții care conțin neadevăruri. Lucrurile acestea zăpăcesc mintea și nu ar trebui să se întâmpile. Dacă tinerii primesc idei care sucesc adevărul, cum va putea fi zădărnicită influența acestei educații?” – *6T*, p. 193.

Păzitorii Sabatului dintre Neamuri

4. Ce dovezi biblice arată că porunca de a păstra Sabatul sfânt îi include atât pe evrei, cât și pe neamuri? Ce vor respecta toți cei care sunt mântuiți și aleși în zilele de pe urmă? Isaia 56:2-8; Fapte 17:2-4; Apocalipsa 12:17.

.....

.....

„Aceste cuvinte își au aplicația în era creștină, așa cum este arătat în context: “Așa vorbește Domnul Dumnezeu, care strânge pe cei risipiți ai lui Israel: ‘Voi mai strânge și alte popoare la cei strânși acum din el. ’” (Versetul 8). Aici este profetizată adunarea neamurilor de către Evanghelie. Și o binecuvântare este rostită asupra acelor care cinstesc Sabatul. În felul acesta, obligativitatea păzirii poruncii a patra se extinde dincolo de răstignirea, învierea și înălțarea lui Hristos, până în timpul în care slujitorii Săi urmau să predice tuturor popoarelor vestea cea bună.” –*Tragedia veacurilor*, p. 451.

„Sunt unii care susțin că Sabatul a fost dat numai pentru evrei; dar Dumnezeu nu a spus niciodată acest lucru. El a încredințat Sabatul poporului Său Israel ca o comoară sacră; dar prin chiar faptul că deșertul Sinai, și nu Palestina, a fost locul ales de El pentru a proclama legea Sa, dezvăluie că a intenționat-o pentru întreaga omenire. Legea celor Zece Porunci este la fel de veche ca și creația. Prin urmare, instituția Sabatului nu are nicio legătură specială cu evreii, mai mult decât cu toate celelalte ființe create. Dumnezeu a făcut ca păzirea Sabatului să fie obligatorie pentru toți oamenii. E foarte clar: 'Sabatul a fost făcut pentru om. ' De aceea, oricine este în pericol de a fi înșelat în această privință, să țină seama mai degrabă de Cuvântul lui Dumnezeu decât de afirmațiile oamenilor.” –*Lift Him Up*, p. 53.

5. Care este semnul Sabatului și cum îi dă sănătate celui care îl respectă? De asemenea, cum se poate vedea că Sabatul este sigiliul Legii lui Dumnezeu? Exodul 31:13,17; Ezechiel 20:11,12,20; Isaia 8:16.

.....

.....

„Domnul poruncește prin același profet: “Învelește această mărturie, pecetluiește această descoperire, între ucenicii Mei.” (Isaia

8:16). Sigiliul Legii lui Dumnezeu se găsește în porunca a patra. Dintre toate Cele Zece Porunci, numai aceasta scoate în evidență numele și titlul Legiuitorului. Ea Îl declară a fi Creatorul cerului și al pământului și în felul acesta arată cerințele Sale cu privire la respect și închinare mai presus de toți ceilalți. În afară de această poruncă, nu mai este nici una în Decalog care să arate prin a cui autoritate a fost dată Legea. Când Sabatul a fost schimbat de puterea papală, sigiliul a fost scos din Lege. Ucenicii lui Isus sunt chemați să-l reabiliteze prin ridicarea Sabatului poruncii a patra la poziția lui legitimă, ca memorial al Creatorului și ca semn al autorității Sale.” –*Tragedia veacurilor*, p. 452.

„Valoarea Sabatului ca mijloc educativ este mai presus de orice apreciere. Orice ar cere Dumnezeu de la noi, ne dă înapoi îmbogățit și transformat de propria Sa slavă. Zecimea pe care a pretins-o de la Israel a fost folosită pentru păstrarea printre oameni, în frumusețea sa slăvită, a modelului Templului Său din ceruri, dovada prezenței Sale pe pământ. Tot așa, timpul pe care-l pretinde de la noi ni-l dă înapoi, purtând de data aceasta Numele și sigiliul Său. “Acesta va fi între Mine și voi”, spune El, “un semn după care se va cunoaște că Eu sunt Domnul”; “căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o”. Exod 31:13; 20:11. Sabatul este un semn al puterii creatoare și răscumpărătoare; el arată către Dumnezeu, ca izvor al vieții și cunoașterii; aduce aminte de slava de la început a omului și dă astfel mărturie despre scopul lui Dumnezeu de a recrea în noi propriul Său chip.” - *Educația*, p. 250.

Exemplul lui Hristos, al apostolilor și al femeilor credincioase

6. Urmând exemplul lui Hristos, al apostolilor și al femeilor credincioase, enumerați câteva activități care sunt o mare binecuvântare în ziua sfântă de Sabat. Luca 4:16; Marcu 1:29-31; Fapte 16:13; 18:24,26.

.....

.....

„Mai este și o altă lucrare ce trebuie să primească atenție în ziua pregătirii. În ziua aceasta trebuie să fie îndepărtate ori ce fel de neînțelegeri dintre frați, fie în familie, fie în comunitate. Ori ce

amărăciune, mânie și răutate să fie alungate din suflet. Cu un spirit umil, “mărturisiți-vă unii altora păcatele și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați.” (Iacov 5:16).

„Înainte de a începe Sabatul, atât mintea, cât și trupul trebuie să fie retrase de la treburile lumești. Dumnezeu a pus Sabatul Său la sfârșitul celor șase zile de lucru pentru ca oamenii să se poată opri și să vadă ce au câștigat în cursul săptămânii în ce privește pregătirea pentru împărăția cea curată, care nu îngăduie nici un călcător de lege să intre în ea. Ar trebui ca, în fiecare Sabat, să ne facem socoteala în sufletul nostru pentru a vedea dacă săptămâna care s-a terminat ne-a adus câștig sau pagubă spirituală. „Dacă sfințim Sabatul Domnului, aceasta înseamnă mântuirea veșnică. Dumnezeu spune: “Voi cinsti pe cine mă cinstește”. (1 Samuel 2:30).” –6T, p. 356.

„Fiecare trebuie să-și dea seama că are ceva de făcut pentru a face ca adunările din Sabat să fie interesante. Voi nu trebuie să vă strângeți pentru a îndeplini numai o formalitate, ci pentru a face un schimb de gânduri, pentru a povesti experiențele voastre zilnice, pentru a exprima mulțumiri, pentru a rosti sincera voastră dorință după iluminare divină; pentru a-l cunoaște pe Dumnezeu și pe Isus Hristos, pe care El L-a trimis. Discuțiile purtate cu privire la Hristos vor întări sufletul pentru încercările și luptele vieții. Să nu credeți că puteți fi creștini, și totuși să vă închideți în voi înșivă. Fiecare este o parte din marea pânză a omenirii și experiența fiecăruia va fi determinată, în mare măsură, de experiența tovarășilor săi...

„Școala de Sabat și adunarea pentru serviciul divin ar trebui să ocupe numai o parte din Sabat. Partea cealaltă, care rămâne familiei, poate să fie făcută partea cea mai sfântă și cea mai prețioasă a orelor Sabatului. O mare parte din timpul acesta părinții trebuie să-l întrebuințeze stând cu copiii lor. În multe familii, copii mai mici sunt lăsați de capul lor, singuri, pentru a-și găsi de lucru cum se pricep ei mai bine. Lăsați singuri, copii ajung curând să fie neliniștiți, încep să se joace sau se apucă de cine știe ce răutăți. În felul acesta Sabatul nu are nici o însemnătate sfântă pentru ei.

„Pe timp frumos, părinții să se plimbe cu copii lor pe câmpii și prin dumbrăvi. În mijlocul lucrurilor frumoase ale naturii, spuneți-le motivul pentru care a fost instituit Sabatul. Descrieți-le marea lucrare a creațiunii lui Dumnezeu. Spuneți-le că, atunci când pământul a ieșit din mâna lui, era sfânt și frumos. Fiecare floare, fiecare tufiș, fiecare

copac răspundea scopului Creatorului lor. Tot ce cădea sub privirea ochilor era plăcut și umplea mintea cu gânduri despre iubirea lui Dumnezeu. Fiecare sunet era muzică în armonie cu vocea lui Dumnezeu. Arătați că ceea ce a stricat lucrarea desăvârșită a lui Dumnezeu a fost păcatul; că spinii și pălămida, întristarea, durerea și moartea sunt rezultatele neascultării de Dumnezeu. Îndemnați-i să vadă cum pământul, deși desfigurat din cauza blestemului păcatului, încă mai dă pe față bunătatea lui Dumnezeu. Câmpiile verzi, copacii maiestoiși, lumina cea veselă a soarelui, norii, roua, solemnă tăcere a nopții, slava cerului înstelat și luna cu frumusețea ei, totul mărturisește despre Creator. Nu cade nici o picătură de ploaie, nici o rază de lumină nu se revarsă asupra lumii noastre nerecunoscătoare, ca să nu dea mărturie despre răbdarea și iubirea lui Dumnezeu.” – *6T*, pp. 362, 358.

7. Ce zi au păzit Isus și Tatăl ca fiind sfântă când a murit Isus pe cruce? În cerul nou și pământul nou, în ce zi specială se vor aduna cei răscumparați pentru a se închina lui Dumnezeu? *Ioan 19:31-33; Luca 23:54-56; Isaia 66:22,23.*

.....

.....

„La început, Tatăl și Fiul Se odihniră în Sabat după lucrarea Lor de creațiune. Când “au fost sfârșite cerurile și pământul, și toată oștirea lor” (Geneza 2:1), Creatorul și toate ființele cerești se bucurau în contemplarea scenei pline de măreție, “când stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie.” (Iov 38:7) Isus Se odihnea acum de lucrarea mântuirii; și, deși printre aceia de pe pământ care-L iubeau era întristare, în ceruri era totuși bucurie. Glorioasă era în ochii ființelor cerești făgăduința cu privire la viitor. Dumnezeu și îngerii vedeau o creațiune refăcută, un neam de oameni răscumparați, care, după ce au biruit păcatul, nu mai aveau să cadă niciodată - și toate acestea ca rezultat al lucrării desăvârșite a lui Hristos. Ziua în care Isus S-a odihnit este pentru totdeauna legată de această scenă. Căci “lucrările Lui sunt desăvârșite” și “tot ce face Dumnezeu dăinuie în veci”. (Deuteronomul 32:4; Eclesiastul 3:14). Când vor veni “vremile așezării din nou a tuturor lucrurilor: despre aceste vremi a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime.”

(Faptele Apostolilor 3:21), Sabatul creațiunii, ziua în care Isus a fost așezat la odihnă în mormântul lui Iosif, încă va fi o zi de odihnă și bucurie. Cerul și pământul se vor uni în laude, când în “fiecare Sabat” (Isaia 66:23) neamurile celor mântuiți se vor pleca în fericită adorare înaintea lui Dumnezeu și a Mielului.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 769.

„Mi-a fost arătat că Legea lui Dumnezeu va rămâne în picioare pentru totdeauna și va exista pe noul pământ toată veșnicia... Am văzut că Sabatul nu va fi desființat niciodată, ci, mai mult, că sfinții răscumparați și toată oștirea îngerească îl vor păzi toată veșnicia în cinstea marelui Creator.” –*Experiențe și Viziuni*, p. 217.

Pentru studiu suplimentar

„Vinerea, pregătirea pentru Sabat să fie terminată. Vedeți ca toată îmbrăcămintea să fie pregătită și toată pregătirea hranei să fie gata. Ghetele să fie lustruite și baia să fie făcută. Este cu puțință a face lucrul acesta. Dacă faceți din lucrul acesta o regulă, puteți realiza toate acestea. Sabatul nu trebuie să fie folosit pentru reperarea hainelor, pentru gătitul mâncării, pentru căutarea de plăceri sau pentru ori care altă ocupație lumească. Înainte de apusul soarelui, ori ce ocupație lumească să fie lăsată de o parte și toate revistele lumești să fie date la o parte. Părinților, explicați lucrarea voastră, cum și scopul ei, copiilor voștri și puneți-i să ia parte la pregătirea pentru ținerea Sabatului potrivit cu cele spuse de poruncă.

„Voi trebuie să apărați cu gelozie granițele Sabatului. Aduceți-vă aminte că fiecare moment este un timp sfânt și consacrat. Ori de câte ori este cu puțință, cei care au personal în slujba lor ar trebui să dea lucrătorilor lor liber în orele de vineri de la prânz până la începutul Sabatului. Dați-le timp de pregătire, pentru ca ei să poată întâmpina ziua Domnului cu mintea liniștită. Printr-un astfel de procedeu, voi nu veți suferi nici o pagubă, nici chiar în cele trecătoare.” – *6T*, pp. 355, 356.

* * *

CAIN ȘI ORAȘELE CORUPTÉ

Cain înseamnă "a dobândi".

„După ce a fost blestemat de Dumnezeu, Cain a plecat din casa tatălui său. El a ales mai întâi să se ocupe cu agricultura și, apoi, a întemeiat o cetate pe care a denumit-o după numele primului său născut. Geneza 4:17.

„El s-a ascuns de fața Domnului, a respins făgăduința redobândirii Edenului și a căutat bunurile și bucuriile pe pământ, sub blestemul păcatului, așezându-se în fruntea mării categorii de oameni care se închină dumnezeului acestei lumi.” *Evenimentele Ultimelor Zile, 109*

Calea lui Cain

1. Conform relatării biblice, ce l-a caracterizat pe Cain? Ce comportament uman a cultivat după cădere? *Geneza 4:5,8; Iuda 10,11; Geneza 4:7.*

.....

.....

„Cât de nespuse de mari sunt dezastrele pe care le-a produs această trăsătură rea de caracter în lumea noastră! Vrăjmășia care a existat în inima lui Saul este aceeași vrăjmășie care a stârnit inima lui Cain împotriva fratelui lui Abel, pentru că faptele lui Abel fuseseră neprihănite și pentru că Dumnezeu l-a onorat pe Abel, iar faptele lui Cain fuseseră rele, iar Domnul nu l-a putut binecuvânta. Invidia este rodul mândriei, iar dacă este nutrită în inimă, aceasta va conduce la ură și chiar la răzbunare și crimă. Instigând furia lui Saul împotriva lui David, care nu-l făcuse niciodată vreun rău, Satana și-a dezvoltat încă o dată propriul său caracter.” –*Minte, Caracter și Personalitate, vol. 2, p. 526.*

2. Ce consecință a primit Cain pentru călcarea lui? În mod similar, în timpul legii duminicale globale, ce vor face cei care sunt neascultători și ce vor primi ca rezultat? *Geneza 4:15; Matei 23:35; Apocalipsa 16:5,6; 14:9-11.*

.....

„Dacă lumina adevărului v-a fost prezentată, descoperindu-vă Sabatul poruncii a patra și arătându-vă că în Cuvântul lui Dumnezeu nu există nici o temelie pentru respectarea duminicii, și totuși continuați să rămâneți la păzirea sabatului fals, refuzând să respectați Sabatul pe care Dumnezeu îl numește “ziua Mea cea sfântă”, atunci, voi primiți semnul fiarei. Când va avea loc lucrul acesta? Când vă veți supune legii care vă poruncește să încetați să lucrați duminica și să vă închinați lui Dumnezeu în ziua aceasta, în ciuda faptului că știți că în Biblie nu este niciun cuvânt care arată că duminica trebuie să fie altfel decât o zi de lucru obișnuită, atunci voi sunteți de acord să primiți semnul fiarei și refuzați sigiliul lui Dumnezeu.” –(*Review and Herald*, July 13, 1897) *Evangelism*, p. 235.

3. În ciuda faptului că a declarat că va fi fugar, ce au construit el și soția sa, demonstrând astfel că declarația sa a fost o minciună? Cine altcineva a fost un mincinos și un criminal de la început? Geneza 4:14,17; Ioan 8:44.

.....

.....

„După ce a fost blestemat de Dumnezeu, Cain a plecat din casa tatălui său. El a ales mai întâi să se ocupe cu agricultura și, apoi, a întemeiat o cetate pe care a denumit-o după numele primului său născut. El părăsi prezența lui Dumnezeu, lepădă făgăduința restaurării Edenului, spre a-și căuta stăpânirea și plăcerea pe pământul ce se afla sub blestemul păcatului, așezându-se astfel în fruntea acelei mari clase de oameni care se închinau dumnezeului acestei lumi. Urmașii săi s-au distins în ceea ce aparține progresului material și pământesc. Dar ei nu țineau seama de Dumnezeu și erau în opoziție cu planurile Sale pentru om.” –*Patriarhi și profeți*, p. 81.

„Trebuie să înțelegem cu toții că există un înger căzut care a fost odată următorul după Hristos în cinstea oștirii cerești. Lucrarea sa de înșelăciune a fost făcută într-un secret atât de mare încât îngerii din poziții mai puțin înălțate presupuneau că el era Conducătorul cerului. Satana a afirmat că toate insinuările greșite existente în cer își au originea printre îngeri, în timp ce el însuși făcuse sugestii care nu ar fi fost niciodată susținute de îngeri, dacă nu le-ar fi creat el. El a prezentat cu pricepere aceste lucruri lui Dumnezeu, ca venind de la îngeri, în timp ce toate au provenit de la Satana însuși.

„Pentru că nu a putut să insinueze înșelăciunile sale împotriva lui Hristos, el a hotărât să-L submineze prin declarații și rapoarte false. Rezultatul a fost război din cer, iar Satana a fost dat afară. El a devenit cel mai înverșunat dușman de moarte al lui Hristos.” –*This Day with God*, p. 256.

Ieșirea din centrele corupte

4. În acest timp din urmă, ce ne instruieste Dumnezeu să părăsim – atât literal, cât și spiritual? În mod ironic, Isus a crescut într-un oraș din Galileea. Ce se spunea despre acel oraș? *Apocalipsa 18:4,5; Osea 11:1; 1 Ioan 2:15,16; Ioan 1:46, Prima parte.*

.....

.....

„Mulți părinți care aleg orașul ca locuință pentru copiii lor și care fac lucrul acesta cu gândul să le ofere avantaje mai mari, sunt dezamăgiți și adesea își dau seama prea târziu, căindu-se de teribila lor greșală. Orașele de astăzi devin repede asemenea Sodomei și Gomorei. Multe sărbători încurajează lenea. Lucrurile care aprind simțurile: alergările de cai, jocurile de noroc, beția și desfrâul stimulează în cel mai înalt grad pasiunile. Tinerii sunt luați de curentul lumesc.” –(*Pildele Domnului Hristos*, p. 54 [1900]).

„Mi-a fost dată lumină cu privire la faptul că orașele vor fi pline de tulburări, violențe și crime, iar lucrurile acestea se vor înmulți până la sfârșitul istoriei pământului.” –(*7T*, p. 84 [1902]).

„În întreaga lume, orașele devin focare ale viciului. La fiecare pas, predomină priveriștile și zgomotele răului. Pretutindeni se află ademeniri la senzualitate și desfrâu”. –(*The Ministry of Healing*, p. 363 [1905]) *Evenimente Ultimelor Zile*, p. 110.

„Este timpul ca poporul nostru să-și scoată familiile din orașe în localități mai retrase, altfel mulți dintre tineri, și mulți, de asemenea, dintre cei mai în vârstă, vor fi prinși în capcană și luați de inamic. Afară din orașe; afară din orașe!” - acesta este solia pe care mi-a dat-o Domnul”. –*Maranata*, p. 141.

5. Care este cel mai sănătos loc de locuit și de ce? De ce să nu se adune copiii lui Dumnezeu în colonii? *Isaia 65:21,22; Fapte 8:1.*

.....

.....

„Lumea protestantă a stabilit un Sabat idolatru în locul unde ar trebui să fie Sabatul lui Dumnezeu și ei calcă pe urmele papalității. Din acest motiv, văd necesitatea ca poporul lui Dumnezeu să se mute din orașe în locuri retrase de la țară, unde să poată cultiva pământul și să-și crească propriile produse. Astfel, ei își pot crește copiii cu obiceiuri simple și sănătoase. Văd necesitatea de a ne grăbi să pregătim toate lucrurile pentru criză”. –(Letter 90, 1897).

„În zilele noastre, Domnul dorește ca poporul Său să fie împrăștiat pe tot pământul. Ei nu trebuie să facă colonii. Isus a zis: “Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.” Marcu 16:15. Când ucenicii și-au urmat înclinația de a rămâne în număr mare în Ierusalim, i s-a permis persecuției să vină asupra lor și au fost împrăștiați în toate părțile lumii locuite.

„Practic, mulți dintre membrii bisericilor noastre mari nu fac nimic. Ei ar putea realiza o lucrare bună dacă, în loc să se adune împreună, s-ar împrăștia în locuri în care adevărul nu a intrat încă. Copacii care sunt plantați prea îngrămădiți nu înfloresc. Ei sunt transplantați de grădinar, ca să aibă loc să crească și să nu ajungă mici și bolnavi. Aceeași regulă ar funcționa bine pentru bisericile noastre mari. Mulți dintre membri mor spiritual din lipsă de această lucrare. Ei devin bolnavi și ineficienți. Dacă ar fi transplantați, ar avea loc să crească puternici și viguroși.” – *Afară din orașe*, p. 21.

6. Care este "cetatea veșnică" care domnește peste popoare și săvârșește nelegiuirea împotriva legii lui Dumnezeu? Cine a trebuit să înfrunte același spirit al aceluși oraș spiritual, cunoscut și sub numele de Babilon, care era condus de spiritul răului Cain? Apocalipsa 17:18; 1 Petru 5:13; Evrei 11:35-38.

.....

.....

„Deși puțini la număr, fără avere, poziție sau titluri, ei produceau teamă făcătorilor de rele, când erau cunoscute învățăturile și caracterul lor. De aceea erau urâți de cei nelegiuși, așa cum Abel a fost urât de Cain cel necredincios. Din același motiv pentru care Cain l-a omorât pe Abel, aceia care au căutat să se scuture de mustările Duhului Sfânt au dat la moarte pe poporul lui Dumnezeu. Și tot din

același motiv, iudeii L-au lepădat și L-au răstignit pe Mântuitorul — deoarece curăția și sfințenia caracterului Său erau o muștrare continuă pentru egoismul și stricăciunea lor. Din zilele lui Hristos și până astăzi, ucenicii Săi credincioși au provocat ura și împotrivirea acelora care iubesc și urmează căile păcatului.” —*Tragedia veacurilor*, p. 46.

„Când Cain, împins de duhul cel rău, a văzut că nu îl poate stăpâni pe Abel, s-a înfuriat așa de tare, încât i-a luat viața. Și, ori de câte ori se va afla cineva care va sta pentru apărarea dreptății Legii lui Dumnezeu, același spirit se va da pe față împotriva lui. Este același spirit care în decursul tuturor veacurilor a înălțat rugurile și a aprins focul pentru a-i nimici pe ucenicii lui Hristos. Dar cruzimile îngrămădite asupra urmașilor lui Isus sunt insuflate de Satana și de oastea lui, deoarece aceștia nu-i pot constrânge să li se supună. Aceasta este furia unui vrăjmaș înfrânt. Fiecare martir al lui Isus a murit ca biruitor. Profetul spune: “Ei l-au biruit (pe ‘balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit diavolul și Satana’), prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor, și nu și-au iubit viața chiar până la moarte”. (Apocalipsa 12:11,9).” —*Patriarhi și profeți*, p. 77.

7. Unde vor trăi aleșii și cei sfinți, timp de veacuri fără sfârșit, după ce se vor confrunta cu spiritul lui Cain? Explicați cum orașul sfânt nu va avea nevoie de soare, care este necesar pentru sănătate. Apocalipsa 21:2,3,23,24; 2 Împărați 23:5; Maleahi 4:2.

.....
.....

„Lipsa autorității scripturistice pentru păzirea duminicii a dat ocazie încă la multe necazuri. Oamenii puneau la îndoială dreptul învățătorilor de a trece cu vederea declarațiile pozitive ale lui Iehova: “Ziua a șaptea este Sabatul Domnului Dumnezeului tău”, pentru a cinsti ziua soarelui. Pentru a suplini lipsa mărturiilor biblice, erau necesare alte soluții. Un apărător zelos al duminicii, care a vizitat bisericile din Anglia la sfârșitul secolului XII, a întâlnit împotriviri din partea martorilor credincioși pentru adevăr; și străduințele lui au fost atât de neroditoare, încât a plecat din țară pentru o bucată de vreme și a căutat în toate părțile câteva mijloace pentru a-și susține învățăturile. Când s-a întors, lipsa a fost completată, iar străduințele

lui ulterioare au fost însoțite de un mai mare succes. A adus cu el un sul, despre care susținea că este de la Dumnezeu și care conținea porunca necesară pentru păzirea duminicii, cu amenințări grozave pentru a înspăimânta pe cel neascultător. Acest document prețios — o contrafacere josnică, la fel ca instituția care trebuia să fie susținută — se spunea că a căzut din cer și că a fost găsit în Ierusalim, pe altarul sfântului Simeon, la Golgota. Dar, de fapt, palatul pontifical de la Roma a fost izvorul din care a ieșit. Fraudele și falsificările folosite pentru creșterea puterii și pentru prosperitatea bisericii au fost socotite legale în toate veacurile de către ierarhia papală.” —*Tragedia veacurilor*, p. 576.

„În cetatea lui Dumnezeu "nu va fi noapte". Nimeni nu va avea nevoie sau nu va dori odihna. Nu va fi nici o oboseală în a face voia lui Dumnezeu și a aduce laudă numelui Său. Vom simți mereu prospețimea dimineții și vom fi mereu departe de apusul ei. 'Și nu vor mai avea trebuință nici de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina. (Apocalipsa 22:5)... Poporul lui Dumnezeu are privilegiul de a avea o comuniune deschisă cu Tatăl și cu Fiul". —*Maranata*, p. 356.

* * *

ABEL ȘI ASCULTAREA

Abel înseamnă "Dumnezeu este Tatăl meu".

„Primul blestem a fost rostit asupra urmașilor lui Adam și asupra pământului, din pricina neascultării. Cel de-al doilea blestem a venit pe pământ după ce Cain l-a ucis pe fratele lui, Abel. Blestemul cel mai îngrozitor, cel de-al treilea, a venit asupra pământului la potop.”
- *Dietă și Hrană*, p. 373;

Binecuvântări pentru ascultare

1. Ce înseamnă numele Abel și care a fost ocupația lui? Ce orașe din Israel și din împrejurimi au fost numite în onoarea sa?
Geneza 4:2; 50:10,11; Numeri 33:48,49; 2 Samuel 20:14,15.

.....

.....

2. Ce exemplu a dat Abel? Care sunt beneficiile holistice pentru sănătate ale unui astfel de stil de viață? *Geneza 4:4; Ezechiel 44:30; Fapte 20:35.*

.....

.....

„Abel a adus din întâii născuți ai turmei și din grăsime, după cum poruncise Dumnezeu; cu deplină încredere în Mesia care avea să vină, și cu venerație smerită, și-a oferit jertfa. Dumnezeu a primit jertfa sa. O lumină a fulgerat din cer și a consumat jertfa lui Abel. Cain nu vede nici o manifestare ca dovadă a acceptării jertfei lui. Se mânie pe Domnul și pe fratele lui. Dumnezeu consimte să trimită un înger la Cain pentru a vorbi cu el.” –*Adevărul Despre Îngeri*, p. 64.

„Creșterea spirituală este strâns legată de dărnicia creștină. Urmașii lui Hristos trebuie să se bucure de privilegiul de a da pe față în viața lor spiritul de binefacere al Răscumpărătorului lor. Dând Domnului, ei au asigurarea că această comoară a lor merge înaintea lor în curțile cerești. Vor oamenii să-și asigure bunurile? Să le așeze în mâinile care poartă semnele răstignirii. Vor să se bucure de averea lor? Să o folosească spre fericirea celor în lipsă și în suferință. Vor ca

bogăția lor să crească? Să ia aminte la porunca divină: “Cinstește pe Domnul cu averile tale, și cu cele dintâi roade din tot venitul tău: căci atunci grânarele îți vor fi pline de belșug și teascurile tale vor geme de must”. (Proverbe 3:9,10). Încercând însă a reține bogăția lor pentru scopuri egoiste, atunci vor face aceasta spre pierderea lor veșnică. Dar să predea comoara lor lui Dumnezeu și din clipa aceea ea va purta inscripția Sa. Ea este sigilată cu semnul Său de neschimbat.” –*Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 344.

3. Ce beneficii suplimentare pentru sănătate rezultă din ascultarea de legea lui Dumnezeu? Levitic 26:3-6; Deuteronomul 6:2,3; Proverbe 3:1,2,8.

.....

.....

„Sănătatea, viața și fericirea sunt rezultatul ascultării de legile fizice care guvernează corpurile noastre. Dacă voința și căile noastre sunt în conformitate cu voința și calea lui Dumnezeu, dacă vom împlini voia Creatorului nostru, El va menține organismul uman în stare bună și va restabili puterile morale, mintale și fizice pentru ca El să poată lucra slava Lui prin noi. Dacă cooperăm cu El în această lucrare, sănătatea și fericirea, pacea și utilitatea sunt rezultatul sigur.” –*Our Father Cares*, p. 30.

„Pe măsură ce omul este convertit de adevăr, lucrarea de transformare a caracterului continuă. El are o măsură sporită de înțelegere, devenind un om al ascultării de Dumnezeu. Mintea și voința lui Dumnezeu devin voia lui și, căutând în mod constant sfatul lui Dumnezeu, el devine un om cu o înțelegere sporită. Există o dezvoltare generală a minții care este pusă fără rezerve sub îndrumarea Duhului lui Dumnezeu.” –*Ye Shall Receive Power*, p. 58.

4. De ce Dumnezeu s-a făcut cunoscut sub numele de Iehova-rofi? Ce blesteme cad asupra tuturor celor care sunt neascultători? Exod 15:26; Deuteronomul 28:15,22,27,28.

.....

.....

„Boala, suferința și moartea sunt lucrarea unei puteri împotrivoare. Satana este distrugătorul, Dumnezeu este

Restauratorul. Cuvintele rostite către Israel sunt valabile și astăzi în dreptul acelor care își recapătă sănătatea atât a trupului, cât și a minții. “Eu sunt Domnul care te vindecă”. Dorința lui Dumnezeu pentru fiecare ființă omenească este exprimată în cuvintele: “Prea iubitele, doresc ca toate lucrurile să-ți meargă bine și sănătatea ta să sporească tot așa după cum sporește și sufletul tău.” El este Cel ce “îți iartă toate fărădelegile tale; El îți vindecă toate bolile tale; El îți izbăvește viața din groapă, El te încununează cu bunătate și îndurare.” –(*Counsels on Health*, p. 168) *Medical Ministry*, p. 11.

Un martir pentru Hristos

5. De ce a ajuns Cain la mânie și fratricid? Cum a vrut să-și justifice păcatul? *Geneza 4:5; Proverbe 27:4; Geneza 4:9.*

.....

.....

„Când Cain, împins de duhul cel rău, a văzut că nu îl poate stăpâni pe Abel, s-a înfuriat așa de tare, încât i-a luat viața. Și, ori de câte ori se va afla cineva care va sta pentru apărarea dreptății Legii lui Dumnezeu, același spirit se va da pe față împotriva lui. Este același spirit care în decursul tuturor veacurilor a înălțat rugurile și a aprins focul pentru a-i nimici pe ucenicii lui Hristos. Dar cruzimile îngrămadite asupra urmașilor lui Isus sunt insuflăte de Satana și de oastea lui, deoarece aceștia nu-i pot constrânge să li se supună. Aceasta este furia unui vrăjmaș înfrânt. Fiecare martir al lui Isus a murit ca biruitor...

„Cain, ucigașul, a fost curând chemat să răspundă de crima lui. “Domnul a zis lui Cain: ‘Unde este fratele tău Abel?’ El a răspuns: ‘Nu știu. Sunt eu păzitorul fratelui meu?’” (Geneza 4:9) Cain mersese atât de departe în păcat, încât pierduse simțul prezenței continue a lui Dumnezeu, cum și al măreției și al atotcunoștinței Sale. De aceea, el se folosi de neadevăr pentru a-și ascunde vina.” –*Patriarhi și profeți*, p. 77.

6. Cum a fost considerată moartea lui Abel de Domnul Isus? Ce atribut fundamental a avut acest nobil creștin? *Luca 11:51; Evrei 11:4.*

.....

„Ferice va fi de voi când oamenii vă vor ocări, vă vor prigoni”, zicea Isus. “Bucurați-vă și veseliți-vă.” Apoi, El a îndreptat atenția ascultătorilor Săi către profeții care au vorbit în Numele Domnului, “ca pildă de suferință și răbdare”. (Iacov 5:10). Abel, cel dintâi creștin dintre fiii lui Adam, a murit ca martir. Enoh a umblat cu Dumnezeu și lumea nu l-a cunoscut. Noe a fost luat în bătaie de joc, ca fanatic și alarmist. “Alții au suferit batjocuri, bătaii, lanțuri și închisoare.” “Unii, ca să dobândească o înviere mai bună, n-au vrut să primească izbăvirea care li se dădea și au fost chinuiți.” (Evrei 11:35-36).

„În toate timpurile, solii aleși ai lui Dumnezeu au fost batjocoriți și persecutați; totuși, prin suferința lor, cunoașterea de Dumnezeu a fost răspândită pretutindeni. Fiecare urmaș al lui Hristos trebuia să ia loc în linia de luptă și să ducă mai departe aceeași lucrare, știind că dușmanii ei nu pot să facă nimic împotriva adevărului, ci în favoarea lui. Dumnezeu vrea să spună prin aceasta că adevărul va ieși la iveală și va ajunge subiect de cercetare și discuție chiar prin ocară aruncată asupra lui. Minteă oamenilor trebuie să fie pusă în mișcare. Orice luptă, orice ocară, orice efort de a restrânge libertatea de conștiință constituie mijlocul lui Dumnezeu de a trezi spiritele, care altfel ar putea adormi.” - *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, pag. 33.

7. Enumerați câteva trăsături din viața lui Abel care erau similare cu cele ale lui Hristos. De asemenea, pe cine simbolizează Abel? *Ioan 1:36; 1 Corinteni 15:20,23; Evrei 12:24; Apocalipsa 12:11.*

.....

.....

„Cain și Abel reprezintă două clase de oameni, care vor exista întotdeauna în lume până la încheierea vremurilor. Una dintre clase se folosește de jertfa rânduită pentru păcat, în timp ce cealaltă clasă se aventurează să depindă de propriile ei merite; jertfa lor este o jertfă lipsită de puterea mijlocirii divine și, astfel, ea nu este în stare să-l facă pe om să aibă iarăși parte de favoarea lui Dumnezeu. Căci numai prin meritele Domnului Isus păcatele noastre pot fi iertate. Aceia care nu simt nevoia de sângele lui Hristos, care cred că prin propriile lor fapte, fără harul divin, pot să-și asigure aprobarea lui Dumnezeu, fac

aceeași greșală pe care a făcut-o și Cain. Dacă nu primesc sângele curățitor, ei sunt sub osândă. O altă cale prin care să poată scăpa de sub blestemul păcatului nu există.” –*Patriarhi și profeți*, p. 72.

„Prin decretul ce impune instituția papalității care violează Legea lui Dumnezeu, națiunea noastră se va rupe cu totul de neprihănire. După cum apropierea armatelor romane a fost un semn pentru ucenici cu privire la iminenta distrugere a Ierusalimului, tot astfel se poate ca această apostazie să fie un semn al faptului că limita îndelungii răbdări a lui Dumnezeu a ajuns la capăt, că măsura nelegiuirii națiunii noastre s-a umplut și că îngerul milei este gata să-și ia zborul, pentru a nu se mai întoarce niciodată. Poporul lui Dumnezeu va fi atunci aruncat în acele scene chinuitoare și nefericite, pe care profeții le-au descris ca fiind timpul strâmtorării lui Iacov. Strigătul celor credincioși și persecutați se înalță spre ceruri. Și după cum sângele lui Abel strigă din pământ, sunt de asemenea voci care strigă la Dumnezeu din mormintele martirilor, din cimitirele mărilor, din peșterile munților, de sub arcadele piețelor: “Până când, Stăpâne, Tu, care ești sfânt și adevărat, zăbovești să judeci și să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului?” - (5T, p. 451).

Pentru studiu suplimentar:: - primele roade, martirii și învierea

„Hristos a înviat din morți ca cel dintâi rod al celor adormiți. El era antitipul snopului de legănat, iar învierea Lui a avut loc tocmai în ziua de care snopul de legănat trebuia să fie adus înaintea Domnului. Timp de mai mult de o mie de ani s-a făcut această ceremonie simbolică. Se adunau din câmpurile gata de secerat primele spice de grâu copt, iar, când oamenii mergeau la Ierusalim pentru Paște, snopul din cele dintâi roade era legănat înaintea Domnului ca un dar de mulțumire. Numai după ce se aducea acest dar se putea secera grâul, ca apoi să poată fi adunat în snopi. Snopul înfățișat Domnului preînchipuia secerișul. Tot astfel și Hristos, ca întâiul rod, înfățișa marele seceriș spiritual ce trebuia să se adune pentru Împărăția lui Dumnezeu. Învierea Lui este tipul și garantul învierii tuturor celor neprihăniți, care au adormit. “Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El.” (1 Tesaloniceni 4:14).

„Atunci când Hristos a înviat, El a eliberat din mormânt o mulțime de captivi. Cutremurul de la moartea Lui deschisese mormintele și,

când El a înviat, ei au venit afară cu El. Aceștia fuseseră conlucrători cu Dumnezeu și, cu prețul vieții lor, mărturisiseră despre adevăr. De astă dată, urmau să fie martori pentru Acela care îi înviase din morți. „În timpul lucrării Sale, Isus readuse morții la viață. Înviase pe fiul văduvei din Nain, pe fiica unui bărbat de frunte și pe Lazăr. Dar aceștia nu erau îmbrăcați în nemurire. După învierea lor, erau încă supuși morții. Dar aceia care au ieșit din mormânt la învierea lui Hristos erau ridicăți la viață veșnică. Ei s-au înălțat cu El, ca trofee ale biruinței Sale asupra morții și mormântului. “Aceștia”, a spus Hristos, “nu mai sunt robii lui Satana, i-am răscumpărat. I-am adus din mormânt ca cel dintâi rod al puterii Mele, pentru a fi cu Mine acolo unde sunt și Eu, să nu mai vadă niciodată moartea și să nu mai guste suferința.” –*Hristos Lumina Lumii*, pp. 785, 786.

* * *

Vă rugăm citiți Raportul Misionar de la pagina următoare

* * *

RAPORTUL MISIONAR DIN UGANDA

De citit în Sabatul din 29 Aprilie 2023

Colecta Specială a Școlii de Sabat va fi strânsă în Sabatul din 6 Mai 2023

„Le-am zis atunci: „Vedeți starea nenorocită în care suntem! Ierusalimul este dărâmat și porțile sunt arse de foc. Veniți să zidim iarăși zidul Ierusalimului și să nu mai fim de ocară!” Și le-am istorisit cum mâna cea bună a Dumnezeuului meu fusese peste mine și ce cuvinte îmi spusese împăratul. Ei au zis: "Să ne sculăm, și să zidim!" Și s-au întărit în această hotărâre bună.” Neemia 2:17,18.

Republica Uganda este o țară fără ieșire la mare, care se află în Africa de Est. Este mărginită la nord de Sudanul de Sud, la est de Kenya, la sud de Tanzania, la vest de Republica Democrată Congo, iar la sud-vest de Rwanda. Sudul țării include o parte substanțială a Lacului Victoria, care este împărțit cu Kenya și Tanzania. Uganda se află în regiunea Marilor Lacuri Africane. Țara se află, de asemenea, în bazinul Nilului și are un climat ecuatorial variat, dar în general modificat. Acoperă 241.037 kilometri pătrați, cu o populație de 48.314.812 în aprilie 2022. Aproximativ 8,5 milioane de oameni locuiesc în capitala Kampala.

Uganda este o țară multilingvă. Patruzeci și trei dintre limbile sale existente se încadrează în cinci familii principale – Bantu, Nilotic, Sudanic Central și Kuliak, precum și engleza, care a fost moștenită din perioada colonială. Engleza este limba oficială a țării, iar Kiswahili (Swahili) este o limbă națională.

Uganda este cunoscută ca o țară creștină. Aproximativ 84,5% din populație sunt considerați creștini, cu 39,3% romano-catolici, 32% anglicani, 11,1% Penticostali, 11,1% Adventiști de ziua a șaptea, 0,3% Baptiști și 0,1% ortodocși. Restul sunt 13,7% musulmani și 1,8% alții.

Mesajul Reformei a intrat pe continentul African din Africa de Sud în anii 1920, dar abia în anii 1970 s-a extins în Africa de Est, cum ar fi Tanzania, Kenya și alte țări. A ajuns în Uganda în 1996 din Kenya prin estul Ugandei, dar lucrarea timpurie a suferit datorită infidelității celor care au participat la biserică. Dar apoi Dumnezeu a lucrat la inimile altor oameni, care erau refugiați în Tanzania, iar

lucrarea sa a apărut în zonele de sud-vest și s-a răspândit treptat în părțile vestice, centrale și nordice ale țării.

Din cauza diferiților factori, lucrarea a înaintat foarte încet; numărul actual de membri ai Câmpului Ugandez este de 467. Suntem recunoscători că în multe zone bisericile locale sunt normalizate și îmbunătățite. O mare provocare pentru cauza Domnului este instabilitatea în rândul familiilor Bisericii. Inițial, aproape toate cuplurile nu erau căsătorite legal, ceea ce a dus adesea la despărțiri conjugale, divorțuri și recăsătoriri. Toate acestea au avut un efect negativ asupra lucrării lui Dumnezeu. Pentru a rezolva acest lucru, trebuia să urmăm rezoluția Conferinței Generale și să legalizăm toate căsătoriile. Slăvit să fie Dumnezeu pentru că membrii au fost doritori a o face. Există tendința de corupție în cele mai multe regiuni ale țării, iar acest lucru face ca certificatul de căsătorie fiind foarte scump. Soluția la aceasta este ca organizația Bisericii să fie înregistrată la guvern, caz în care pastorii să poată oficia căsătoria membrilor și să le poată elibera certificatele de căsătorie.

Dar există o altă dificultate cu care ne confruntăm. Permisivitatea guvernului impune organizației să aibă o sală de nunți care să îndeplinească standardele legale. Aceasta este acum cea mai mare provocare a noastră. Nu avem sala bisericii necesară! Prin harul lui Dumnezeu, avem o bucată de pământ în Kampala care a fost cumpărată cu câțiva ani în urmă cu o donație făcută de fratele Branko Cholic pentru Sediul General din Uganda. Prin eforturile combinate ale membrilor noștri și prin sprijinul și donațiile oferite de 'Punți spre viață' din Germania, condusă de fratele Gerhard Kobele și regretata sa soție Felicidad, am putut începe construirea sălii de întruniri, a birourilor și a reședinței pastorului. Fundația a fost pusă în 2016, dar proiectul este finalizat doar în proporție de 46%. Astfel, cea mai mare parte este încă neterminată. Întrucât membrii noștri au fost grav afectați de interdicțiile COVID-19 timp de doi ani, a fost imposibil să finalizăm construcția. Dacă depindem doar de propriile noastre resurse, această lucrare va dura mulți ani, provocând bisericii mari greutăți.

Prin urmare, frații din câmpul ugandez cer credincioșilor din întreaga lume să își extindă mâinile de ajutor împărțând poverile financiare ale finalizării acestui proiect. Să ne întărim "mâinile pentru această lucrare bună" prin rugăciune și dăruire!

„Dumnezeu i-a făcut pe oameni administratori ai Săi. Bunurile pe care li le-a încredințat sunt mijloacele pe care El le-a prevăzut pentru răspândirea Evangheliei. Acelora care se dovedesc administratori credincioși El le va încredința bunuri și mai mari. Domnul zice: “Voi cinsti pe cine Mă cinstește”. (1 Samuel 2:30) “Pe cine dă cu bucurie îl iubește Dumnezeu” (2 Corinteni 9:7), iar atunci când poporul Său își aduce darurile și jertfele cu inimă recunoscătoare, “nu cu părere de rău sau de silă”, binecuvântarea Lui va fi cu ei așa cum a făgăduit.”
–*Patriarhi și Profeți*, p. 529.

Binecuvântarea bogată a Domnului să însoțească darurile și jertfele voastre generoase.

Fratele vostru în slujba lui Hristos,
- *Fratele Mulatu Tekle*
Președintele Câmpului Uganda

Colecta specială a Școlii de Sabat va fi pentru Uganda
Dumnezeul tuturor binecuvântărilor să vă protejeze și să vă susțină!

6

Sabatul din 6 Mai 2023

SET ȘI RUGĂCIUNEA VINDECĂTOARE

Set înseamnă "înlocuire".

„Numele Set, dat fiului său, înseamnă “rânduit” sau “în locul”, “căci”, zicea mama, “Dumnezeu mi-a dat o altă sămânță în locul lui Abel, pe care l-a ucis Cain.” –*Patriarhi și profeți*, p. 80.

„Rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav și Domnul îl va însănătoși și, dacă a făcut păcate, îi vor fi iertate.” Iacov 5:15.

„Învățăturile date lui Adam, însă, repetate de Set și exemplificate pe deplin de Enoh, au risipit întunericul și tristețea și au dat speranță omului că, așa după cum prin Adam a venit moartea, prin Isus, Mântuitorul făgăduit, vor veni viața și nemurirea.” –*Istoria mântuirii*, p. 60.

Fiul nobil al lui Adam

1. După moartea lui Abel, ce fiu i s-a născut Evei și care era semnificația numelui său? Ce fel de persoană era Set și cum a contribuit el la progresul adevărului divin? *Geneza 4:25,26; 5:3.*

.....

.....

„Seth avea o statură mai nobilă decât Cain sau Abel și semăna mai mult cu Adam decât ceilalți fii ai săi. El a avut un caracter demn, călcând pe urmele lui Abel. Cu toate acestea, el nu a moștenit mai multă bunătate naturală decât a moștenit Cain. Despre crearea lui Adam se spune: 'după asemănarea lui Dumnezeu l-a făcut'; dar Adam, după cădere, 'a născut un fiu după asemănarea sa, după chipul său.' ” –*Christ Triumphant*, p. 38.

„Set avea un caracter ales și urma să ia locul lui Abel într-o trăire fără prihană. Totuși el era un fiu al lui Adam, ca și Cain cel păcătos, și nu a moștenit din natura tatălui său mai multă bunătate firească decât fratele lui. El s-a născut în păcat, dar, prin harul lui Dumnezeu,

primind învățăturile date cu credincioșie de Adam, L-a onorat pe Dumnezeu, făcând voia Lui. S-a despărțit de urmașii corupți ai lui Cain și a lucrat, așa cum ar fi făcut Abel dacă ar fi trăit, ca să întoarcă mintea oamenilor păcătoși la adorarea și ascultarea de Dumnezeu.” – *Istoria mântuirii*, p. 57.

2. Ce terapie spirituală fundamentală ar trebui aplicată pentru vindecarea bolnavilor și a Pământului însuși? În plus, ce rânduială și acțiuni creștine fundamentale ajută la vindecare? 2 Cronici 7:14; Iacov 5:13-16.

.....

.....

„Există printre adventiștii de ziua a șaptea dintre acei care nu vor să ia în seamă lumina ce le-a fost dată în legătură cu această chestiune. Ei fac din carne o parte constitutivă a dietei lor. Boala vine asupra lor. Bolnavi și suferind din pricina propriei lor căi greșite, cer ca slujitorii lui Dumnezeu să înalțe rugăciuni pentru ei. Însă cum poate lucra Domnul pentru ei, dacă nu sunt dispuși să facă voia Sa, când refuză să ia aminte la instrucțiunile Sale privitoare la reforma sănătății?...

„Timp de treizeci de ani, lumina despre reforma sănătății a tot venit la poporul lui Dumnezeu, dar mulți au făcut din aceasta un subiect de glumă. Au continuat să folosească ceaiul, cafeaua, condimentele și carnea. Trupurile le sunt pline de boală. Cum putem noi, întreb, să aducem astfel de persoane înaintea Domnului spre vindecare?” - *Dietă și Hrană*, p. 400;

„Mulți au așteptat ca Dumnezeu să-i ferească de boală numai pentru că ei I-au cerut să facă astfel. Însă Dumnezeu nu ia seama la cererile lor, deoarece credința lor n-a fost făcută desăvârșită prin fapte. Dumnezeu nu va face minuni pentru a scăpa de boală pe cei care nu-și poartă de grijă, ci calcă mereu legile sănătății și nu fac nici un efort de a preveni boala. Când noi facem tot ce putem din partea noastră, pentru a avea sănătate, numai atunci ne putem aștepta la rezultate bune și Îi putem cere lui Dumnezeu, prin credință, să ne binecuvânteze eforturile pe care le facem pentru păstrarea sănătății. El ne va răspunde atunci rugăciunilor noastre, dacă prin acestea Numele Său poate fi proslăvit. Însă toți ar trebui să înțeleagă că au o

lucrare de făcut. Dumnezeu nu va lucra în mod miraculos spre a păstra sănătatea celor care își produc singuri boala și care sunt nepăsători față de legile sănătății.” –*Medical Ministry*, p. 13.

3. Câți ani avea Set când s-a născut primul său copil? De ce au trăit patriarhii o viață atât de lungă? Ce a dezvăluit Dumnezeu prin semnificația numelui fiecărui patriarh, de la Adam la Noe? Geneza 5:6-8; Coloseni 1:26,27.

.....

.....

„Dumnezeu l-a înzestrat pe om cu o forță vitală atât de mare, încât acesta a putut rezista bolilor acumulate asupra neamului omenesc, ca urmare a obiceiurilor lui pervertite, și a continuat să existe timp de șase mii de ani. Acest lucru, prin sine însuși, este suficient pentru a constitui pentru noi dovada puterii și forței de viață date de Dumnezeu omului la creațiune. A fost nevoie de mai mult de două mii de ani de nelegiuire și îngăduire a patimilor josnice pentru ca bolile trupești să ajungă să afecteze rasa omenească într-o măsură care să fie resimțită. Dacă la creațiune Adam nu ar fi fost înzestrat cu de douăzeci de ori mai multă forță decât are omul acum, rasa omenească, cu obiceiurile pe care le are, prin care încalcă legile naturale, ar fi dispărut. În vremea când Domnul Hristos a fost pe acest pământ, neamul omenesc degenerase atât de mult, încât generația de atunci era apăsată de o acumulare de boală, ceea ce a produs un val întreg de dureri și necazuri și o stare de nenorocire care nu poate fi descrisă.” –*Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 22.

4. Ce rege a fost vindecat de o boală fatală invocând numele lui Iehova, așa cum a făcut-o patriarhul Set? Ce remediu natural a fost aplicat pentru a susține rugăciunea sa pentru vindecare? 2 Împărați 20:1-7.

.....

.....

„Acela ale cărui bunătăți “nu s-au sfârșit” a auzit rugăciunea slujitorului Său. Plângerile lui Ieremia 3:22. „Isaia, care ieșise, n-ajunsesse încă în curtea din mijloc, când cuvântul Domnului i-a vorbit astfel: ‘Întoarce-te și spune lui Ezechia, căpetenia poporului Meu:

Așa vorbește Domnul, Dumnezeuul tatălui tău David: Ți-am auzit rugăciunea, și ți-am văzut lacrimile. Iată că te vei face sănătos... „Prorocul s-a întors cu bucurie, având cuvinte de asigurare și nădejde. Îndrumându-l să pună o turtă de smochine pe partea bolnavă, Isaia i-a dat împăratului solia milei și grijii protectoarea a lui Dumnezeu.” –*Profeți și Regi, pp. 341, 342.*

„Cei care caută vindecarea prin rugăciune nu ar trebui să neglijeze folosirea mijloacelor de remediu pe care le au la îndemână. Folosirea unor astfel de mijloace nu este o tăgăduire a credinței, întrucât Dumnezeu a luat măsuri de alinare a durerii și de sprijinire a corpului în lucrarea sa de refacere. Nu este o tăgăduire a credinței să coopereze cu Dumnezeu și să se plaseze în cea mai favorabilă condiție pentru a se însănătoși. Dumnezeu a făcut în așa fel, încât să stea în puterea noastră să obținem o cunoaștere a legilor de viațuire. Această cunoaștere ne-a fost pusă la îndemână ca s-o folosim. Ar trebui să folosim orice mijloc pentru restabilirea sănătății, profitând de orice avantaj posibil, lucrând în armonie cu legile naturale. Când ne-am rugat pentru însănătoșirea celor bolnavi, putem lucra cu mai multă energie, mulțumindu-I lui Dumnezeu că avem privilegiul de a coopera cu El și cerând binecuvântarea Sa asupra mijloacelor pe care tot El ni le-a pus la dispoziție.” –*Divina Vindecare, p. 231.*

Înlocuitorul și Modelul omului

5. Cine a fost descendentul lui Set și Înlocuitorul omului? Cum a devenit El Înlocuitorul în fața legii lui Dumnezeu? *Levitic 27:32,33; Isaia 53:4-6.*

.....

.....

„Această nădejde a răscumpărării, prin venirea Fiului lui Dumnezeu, ca Mântuitor și Împărat, nu s-a stins niciodată în inimile oamenilor. De la început, au fost unii a căror credință a trecut dincolo de umbrele prezentului la realitățile viitorului. Adam, Set, Enoh, Metusalah, Noe, Sem, Avraam, Isaac, și Iacov prin aceștia și prin alți bărbați venerabili, Domnul a păstrat descoperirile prețioase ale voinței Sale Și, în felul acesta, copiilor lui Israel, poporului ales prin care urma să fie dat lumii Mesia cel făgăduit, Dumnezeu le-a dat cunoașterea cerințelor Legii Sale și a mântuirii care avea să fie

realizată prin jertfa ispășitoare a Fiului Său iubit.” – *Profeți și Regi*, p. 682.

„În lucrarea creației, Hristos a fost cu Dumnezeu. El a fost una cu Dumnezeu, egal cu El.... Numai El, Creatorul omului, putea fi Mântuitorul său.... El Și-a propus să ia asupra Sa vinovăția și rușinea păcatului – păcat atât de ofensator în fața lui Dumnezeu încât necesita separarea de Tatăl Său. Hristos Și-a propus să ajungă la adâncurile degradării și durerii omului și să restabilească sufletul pocăit și credincios în armonie cu Dumnezeu. Hristos, Mielul jertfit de la întemeierea lumii, S-a oferit pe Sine ca Jertfă și Înlocuitor pentru fiii căzuți ai lui Adam”. – *That I May Know Him*, p. 18.

„O, ce foame și dor sufletesc a avut Hristos să mântuiască ceea ce a fost pierdut! Trupul răstignit pe cruce nu a diminuat divinitatea Sa, puterea lui Dumnezeu de a mântui prin jertfa umană, pe toți cei care ar accepta neprihănirea Sa. Murind pe cruce, el a transferat vina de la persoana călcătorului la cea a înlocuitorului divin prin credința în El ca Răscumpărător personal. Păcatele unei lumi vinovate, care în figură sunt reprezentate ca "roșu ca purpuriu", au fost imputate Garantului divin.” – *Our Father Cares*, p. 240.

6. În ce fel a fost Set asemenea lui Hristos? *Geneza 4:26; Luca 6:12; 9:18,28; 11:1.*

.....
.....

„Domnul Isus spunea: “Tatăl Mă iubește, pentru că îmi dau viața, ca iarăși s-o iau”. (Ioan 10:17). Sau cu alte cuvinte: “Atât de mult vă iubește Tatăl meu, încât pe Mine Mă iubește mai mult pentru că Mi-am dat viața pentru mântuirea voastră. Făcându-Mă reprezentantul și garantul vostru prin jertfa vieții Mele, luând asupra Mea slăbiciunile trupului vostru și vinovăția voastră, Eu sunt și mai mult iubit de Tatăl Meu; căci prin sacrificiul Meu, Dumnezeu poate fi drept și totuși să îndreptățească pe cel care crede în Hristos.” – *Calea către Hristos. 14.*

7. Așa cum în zilele lui Set a avut loc un atac al fiilor lui Cain și credincioșii au strigat către Dumnezeu, pentru ce vor striga fiii lui Dumnezeu în timpul ultimei mari bătălii? Unde vor fugi? Ce

zi sfântă vor respecta ei, așa cum au făcut Set și Isus? *Psalmul 119:126. Cântarea Cântărilor 4:6; Marcu 13:14; Luca 21:21,22; Evrei 4:9.*

.....

.....

„Sabatul a fost onorat de toți copiii lui Adam care au rămas credincioși lui Dumnezeu. Dar Cain și urmașii lui nu au respectat ziua în care Dumnezeu se odihni. Ei și-au ales timpul pentru muncă și odihnă, indiferent de porunca expresă a lui Iehova.

„Un timp cele două clase au rămas separate. Rasa lui Cain, răspândindu-se de la locul primei lor așezări, s-a împrăștiat peste câmpiile și văile unde locuiau copiii lui Set; iar acesta din urmă, pentru a scăpa de influența lor contaminantă, s-a retras în munți și acolo și-a făcut locuința.” –*Christ Triumphant, p. 38.*

„Arătând la Dumnezeu, Cel care a creat cerurile și pământul, aceasta (porunca a patra) Îl deosebește pe adevăratul Dumnezeu de toți dumnezeii falși. Toți cei care păzesc ziua a șaptea, arată prin acest act că I se închină lui Iehova. Astfel, Sabatul este semnul supunerii omului față de Dumnezeu, atâta timp cât va exista cineva pe pământ care să-I slujească.” –*Fii și fiice ale lui Dumnezeu, p. 59.*

Pentru studiu suplimentar

Găsiți interpretarea primelor zece nume ale patriarhilor și scrieți o propoziție despre diferitele semnificații – Adam, Set, Enos, Cainan, Mahalaleel, Iared, Enoh, Metusalah, Lameh, Noe.

* * *

Colecta specială a Școlii de Sabat va fi pentru Uganda

* * *

LAMEH ȘI IMORALITATEA

Lameh înseamnă "om sălbatic". Ada înseamnă "plăcere". Țila înseamnă "protecție" sau "a suna".

„Lameh și-a luat două neveste: numele uneia era Ada și numele celeilalte era Țila.” Geneza 4:19.

„Poligamia fusese de timpuriu introdusă, și aceasta contrar rânduielilor divine de la început. Dumnezeu i-a dat lui Adam o singură nevestă, arătând astfel care este rânduiala Sa în această privință. Dar, după cădere, oamenii au ales să-și satisfacă dorințele lor păcătoase; iar ca rezultat, crima și ticăloșia au crescut cu o mare rapiditate. Nu erau respectate nici legăturile de căsătorie și nici drepturile de proprietate. Oricine poftea nevasta sau averea aproapelui său le lua prin forță și oamenii se făleau cu faptele lor de violență. Se complăceau în nimicirea vieții animalelor, și folosirea ca hrană a cărnii îi făcea mai cruzi și mai setoși de sânge, până când au ajuns să privească viața omului cu o înspăimântătoare indiferență.” – *Patriarhi și profeți, p. 91.*

Familia lui Lameh

1. A câta generație a fost Lameh în relație cu Adam și câți membri ai familiei sale sunt bine cunoscuți (vezi Geneza 4:18-24)? Care este semnificația numelui lui Lameh? Doar cum ar fi putut ajunge harul lui Dumnezeu la el? Geneza 4:1,17, prima parte, 18.

.....

.....

„În inima păgânismului, oamenii care nu au nici o cunoștință a Legii scrise a lui Dumnezeu, care n-au auzit niciodată despre numele Domnului Hristos, au fost buni cu slujitorii Săi, ocrotindu-i cu primejdia propriei lor vieți. Faptele lor mărturisesc despre lucrarea unei puteri divine. Duhul Sfânt a însământat harul Domnului Hristos în inima acestor sălbatici și a deșteptat simpatia lor, contrar naturii și educației lor. Lumina “care luminează pe orice om venind în lume”

(Ioan 1:9), strălucește în sufletele lor; și această lumină, dacă este urmată, va călăuzi picioarele lor spre Împărăția lui Dumnezeu.” – *Pildele Domnului Hristos*, p. 385.

2. Cine ar fi putut fi contemporan cu Lameh? Cât de diferite erau viețile lor? Care au fost două atribute deosebit de păcătoase ale caracterului lui Lameh? *Geneza 5:24; 4:19,23.*

.....

.....

„La crima uciderii, al cărei drum îl deschisese Cain, Lameh, al cincilea descendent, a adăugat poligamia și, fiind un batjocoritor trufaș, el l-a recunoscut pe Dumnezeu, dar numai pentru ca din răzbunarea lui Cain să obțină asigurarea propriei sale siguranțe.” – *Patriarhi și profeți*, p. 81.

3. Ce frază rostită de Lameh a fost folosită de Isus, dar în sens invers? Ce însemnătate au numele soțiilor lui Lameh și în ce fel au prefigurat păcatele din zilele de pe urmă? *Geneza 4:24; Matei 18:21,22; 2 Timotei 3:1,4.*

.....

.....

„Apostolul Petru a venit la Domnul Hristos cu întrebarea: “Doamne, de câte ori să iert pe fratele meu, când va păcătui împotriva mea? Până la șapte ori?” Rabinii limitau acordarea iertării până la trei ori. Apostolul Petru, îndeplinind — după părerea lui — învățătura Domnului Hristos, a gândit să extindă acordarea iertării până la “șapte ori” numărul desăvârșirii. Dar Domnul Hristos ne-a învățat că nu trebuie să obosim iertând. “Eu nu-ți zic până la șapte ori, ci până la șaptezeci de ori câte șapte.”

„Dacă frații tăi greșesc, tu trebuie să-i ierți. Când vin la tine și își recunosc greșeala, tu nu trebuie să zici: “nu cred că sunt destul de umiliți. Nu cred că ei sunt sinceri în mărturisirea lor.” Cu ce drept îi judeci ca și când le-ai citi inima? Cuvântul Domnului spune: “Dacă-i pare rău, iartă-l. Și chiar dacă păcătuiește împotriva ta de șapte ori pe zi, și de șapte ori pe zi se întoarce la tine și zice: ‘Îmi pare rău’ — să-l ierți.” Luca 17:3. Și nu numai de șapte ori, ci de șaptezeci de ori câte

șapte — tot atât de des, de câte ori te iartă Dumnezeu pe tine.” – *Pildele Domnului Hristos*, pp. 243, 249.

„Unde este multă iertare, inima iubește mult. Dragostea este o plantă delicată. Trebuie să fie cultivată constant sau se va ofili și va muri.” – *Înalta noastră Chemare*, p. 73.

Alte forme de poligamie

4. Deși au existat mai mulți poligami în secolele descrise în Geneza, ce a învățat apostolul Pavel despre poligamie? Mai mult, având în vedere că Biserica este mireasa lui Hristos într-un sens spiritual, cu câte biserici este El căsătorit? 1 Timotei 5:9; 3:12; Cântarea Cântărilor 6:9; 2 Corinteni 11:2.

.....

.....

„Poligamia devenise atât de răspândită, încât încetase să mai fie privită ca păcat, deși aceasta nu însemna că nu mai era o călcare a Legii lui Dumnezeu, fatală pentru sfințenia și pacea din relațiile de familie.” – *Fiice ale lui Dumnezeu*, p. 27.

„Noe avea o singură soție, iar disciplina familiei lor unite a fost binecuvântată de Dumnezeu. Deoarece fiii lui Noe erau fără prihană, ei au fost ocrotiți în arcă împreună cu tatăl lor neprihănit. De la bun început nu a aprobat Dumnezeu poligamia. Este contrară voinței Lui. El știa că aceasta va distruge fericirea omului.” – *Istoria mântuirii*, 76

5. Ce formă de păcat este poligamia? Ce scrie apostolul Pavel despre aceasta? Exodul 20:14; Romani 7:2,3.

.....

.....

„Nu toți cei care susțin că păzesc poruncile lui Dumnezeu își țin corpul în sfințenie și cu cinste. Cea mai solemnă solie încredințată vreodată muritorilor a fost dată celor din poporul Său și ei pot avea o influență puternică dacă se vor lăsa sfințiți prin aceasta. Ei susțin că stau pe platforma cea înaltă a adevărului veșnic, că țin toate poruncile lui Dumnezeu; de aceea, dacă își îngăduie păcatul, dacă ei comit preacurvie și adulter, nelegiuirea lor este de zece ori mai mare decât cea a oamenilor din categoria pe care am menționat-o, care nu recunosc Legea lui Dumnezeu ca fiind obligatorie pentru ei. Cei care

susțin că păzesc Legea lui Dumnezeu Îl dezonorează prin călcarea preceptelor ei, într-un sens cu totul particular.” –*Sfaturi pentru Sănătate*, p. 567.

6. Din punct de vedere biblic, ce ar trebui să facă un soț sau o soție, chiar dacă au diferențe de religie cu soțul / soția? Ce principiu divin a dat Hristos cu privire la căsătorie? 1 Corinteni 7:10-14; Matei 19:4-6.

.....

.....

„Stimate frate, draga mea soră: v-ați unit printr-un legământ pe viață. Educația voastră în ceea ce privește viața de căsătorie a început. Primul an din viața de căsătorie este un an de experiență, în care soțul și soția vor cunoaște, fiecare în parte, trăsăturile de caracter ale celuilalt, după cum și copilul își învață lecțiile la școală pentru a le ști. De aceea, faceți ca în primul an din viața voastră să nu existe capitole care să dăuneze fericirii voastre.

Dacă este vreun subiect ce trebuie chibzuit cu calm și judecat fără pasiune, atunci acela este subiectul căsătoriei. Dacă este nevoie vreodată de Biblie, ca sfătuitoare, atunci acel moment este înainte de a face pasul prin care două persoane se leagă pentru toată viața.

„Căsătoria, o unire pe viață, este un simbol al unirii dintre Hristos și biserica Sa. Spiritul pe care-l manifestă Hristos față de biserică este spiritul pe care soțul și soția trebuie să-l manifeste unul față de altul.” –*Sfaturi pentru Biserică*, pp. 126, 115, 127.

„Legământului căsătoriei trebuie să i se acorde toată atenția, deoarece căsătoria este un pas făcut pentru o viață întregă. Atât bărbatul, cât și femeia trebuie să chibzuiască cu seriozitate dacă se pot alipi unul de celălalt și pot trece toate vicisitudinile vieții atât timp cât vor trăi.” –*Căminul Adventist*, p. 340.

7. Ce boli și probleme familiale sunt prevenite atunci când cineva este credincios soțului său? Ce arată profetia celor 144 000 cu privire la poligamia spirituală și literală? Deuteronomul 28:15,22; Geneza 42:36; Apocalipsa 14:3,4.

.....

.....

„Rezultatele poligamiei s-au manifestat în cămin. Acest rău teribil tinde să sece izvoarele iubirii, iar influența lui slăbește legăturile cele mai sfinte. Gelozia dintre mame a amărât relațiile familiale, copiii crescuseră având un duh de ceartă și fără stăpânire de sine, iar viața tatălui a fost întunecată de griji și durere.” – *Patriarhi și profeți*, 208.

„Poligamia era încurajată. Mamele idolatre și-au adus copiii să participe la ritualuri păgânești. În viața unora, slujirea religioasă, curată, instituită de Dumnezeu, a fost înlocuită cu idolatria cea mai întunecată.” – *Profeți și Regi*, p. 58.

Pentru studiu suplimentar: Avraam, Sara și Agar

„Dacă Dumnezeu ar fi aprobat poligamia, nu l-ar fi instruit astfel pe Avraam s-o izgonească pe Agar și pe fiul ei. Prin aceasta, a vrut să-i învețe pe toți o lecție: că drepturile și fericirea relației de căsătorie trebuie întotdeauna respectate și păzite, chiar cu un mare preț. Sara a fost prima și singura soție adevărată a lui Avraam. Ea avea toate drepturile de soție și de mamă, pe care nimeni alta nu le putea avea în familia lor. Ea își stima soțul, numindu-l domn, dar era geloasă ca afecțiunea lui să nu fie împărțită între ea și Agar. Dumnezeu nu a muștrat-o pe Sara pentru calea pe care a luat-o. Avraam a fost muștrat de îngeri pentru neîncrederea în puterea lui Dumnezeu, care îl făcuse s-o ia pe Agar de soție și să creadă că prin ea se va împlini făgăduința.” – *Istoria mântuirii*, p. 80.

* * *

ENOH ȘI EXERCITIUL FIZIC

„Căci deprinderea trupească este de puțin folos, pe când evlavia este folositoare în orice privință, întrucât ea are făgăduința vieții de acum și a celei viitoare.” (1 Timotei 4:8).

„Cât de egoistă a fost exprimarea că ar trăi cu totul altfel, dacă ar ști că Domnul său va veni în decurs de zece ani! Ei bine, Enoh a umblat cu Dumnezeu timp de trei sute de ani. Aceasta este pentru noi o lecție care ne învață că trebuie să umblăm cu Dumnezeu în fiecare zi și că nu suntem în siguranță, dacă nu așteptăm și nu veghem.”- (Manuscris 10, 1886) *Evenimentele Ultimelor Zile*, p. 42.

O plimbare spirituală

1. Cum și cât timp a umblat Enoh cu Dumnezeu? Cum era lumea în zilele sale și unde se afla casa lui? *Geneza 5:22,23; 6:11,12; Exodul 15:17; Psalmul 91:9; 121:1.*

.....

.....

„Înainte de a fi luat la cer, Enoh a umblat cu Dumnezeu trei sute de ani, iar starea lumii de atunci nu a fost mai favorabilă decât este astăzi pentru desăvârșirea caracterului creștin. Cum a umblat Enoh cu Dumnezeu? El și-a educat mintea și inima să simtă mereu că se află în prezența lui Dumnezeu, iar, când era nesigur, Enoh își înălța rugăciunile către Dumnezeu, ca El să-l aibă în paza Lui.” – *Evenimentele Ultimelor Zile*, p. 71.

„Enoh a umblat cu Dumnezeu, și totuși nu a locuit în mijlocul niciunui oraș întinat de tot felul de violențe și nelegiuire, așa cum a locuit Lot în Sodoma.” – (*Evangelizare*, p. 79) *Afară din orașe*, p. 30.

„Ca popor care păzește poruncile lui Dumnezeu, trebuie să părăsim orașele. Așa cum a făcut Enoh, trebuie să lucrăm în orașe, dar să nu locuim în ele.... El [Enoh] nu și-a făcut locuința cu cei răi.... El s-a așezat pe sine și familia sa acolo unde atmosfera să fie cât mai curată posibil. Apoi, uneori, mergea la locuitorii lumii cu solia sa dată de Dumnezeu.... După ce își proclama solia, lua întotdeauna cu el la

locul său de adăpost pe unii care primiseră avertismentul". – *Maranata, p. 184.*

2. În umblarea sa cu Dumnezeu, la ce lege a meditat? Pe cine a simbolizat Enoh? Iosua 1:8; Psalmul 1:1,2; 2 Cronici 34:31.

.....

.....

„Enoh a fost un reprezentant al acelor care vor fi pe pământ când va veni Hristos și care vor fi luați la cer fără să vadă moartea.” – *Evenimentele Ultimelor Zile, p. 71.*

„Enoh a fost un personaj marcant. Mulți privesc viața lui ca pe ceva mai presus de ceea ce pot ajunge vreodată majoritatea muritorilor. Dar viața și caracterul lui Enoh ... reprezintă ceea ce trebuie să fie viețile și caracterele tuturor dacă, la fel ca Enoh, vor să fie luați când va veni Hristos. Viața lui a fost ceea ce viața fiecărui individ poate fi dacă se conectează strâns cu Dumnezeu. Să ne amintim că Enoh a fost înconjurat de influențe atât de depravate încât Dumnezeu a adus un potop de ape asupra lumii pentru a-i distruge pe locuitori pentru corupția lor". – *Conflict and Courage, p. 29.*

3. Ce a găsit Enoh în umblarea sa cu Dumnezeu pentru a proclama Evanghelia? Unde apare Enoh ca erou în Noul Testament? Iacov 5:17, prima parte; Evrei 11:5.

.....

.....

„Enoh a fost ispitit întocmai ca și noi. El a trăit într-o societate care nu era mai prietenoasă cu neprihănirea decât este cea de astăzi. Atmosfera pe care o respira era viciată de păcat și stricăciune, la fel ca a noastră, și totuși el a trăit o viață de sfințenie. El nu a fost mânjit de păcatele care predominau în epoca în care a trăit. Tot așa și noi putem să rămânem curați și necorupți.” – *Evenimentele Ultimelor Zile, p. 71.*

„Cel care îl iubește cu adevărat și se teme de Dumnezeu, a cărui unic scop este să-I facă voia, își va pune trupul, mintea, inima, sufletul, puterea, la dispoziția lui Dumnezeu. Așa a fost cu Enoh. El a umblat cu Dumnezeu. Mintea lui nu era pângărită de o priveriște impură și defectuoasă. Cei care sunt hotărâți să facă din voia lui

Dumnezeu voia lor trebuie să-L slujească și să-I placă lui Dumnezeu în toate. Atunci caracterul lor va fi armonios și bine echilibrat, consecvent, vesel și statornic". –*In Heavenly Places*, p. 190.

4. Care sunt două dintre cele mai bune exerciții fizice? În ciuda tuturor beneficiilor exercițiului fizic, cum se compară exercițiul fizic cu cel spiritual? *Geneza 2:15; Eclesiastul 6:8; Marcu 5:42; 1 Timotei 4:7,8.*

.....

.....

„Mersul pe jos, în toate cazurile în care este posibil, este cel mai bun remediu pentru corpurile atinse de boală, căci prin acest exercițiu sunt puse în mișcare toate organele corpului. Mulți care depind de cura prin mișcare ar putea realiza mai mult prin exercițiu muscular decât prin mișcărilor simple obișnuite. În unele cazuri, lipsa de exercițiu fizic are ca efect slăbirea și pipernicirea mușchilor și intestinelor, iar aceste organe, care au devenit anemice din cauza nefolosirii lor, vor fi întărite prin exercițiul fizic. Nu există nici un exercițiu care poate lua locul mersului pe jos. Prin aceasta, circulația sângelui este mult îmbunătățită.” –(3T, p. 78 [1871]) *Sfaturi pentru Sănătate*, p. 200.

„Exercițiul fizic va ajuta lucrarea digestiei. „A te plimba după mâncare, a ține capul drept, a trage umerii spre înapoi și a face exercițiu moderat va fi de mare folos. Mintea va fi abătută de la eu spre frumusețile naturii. Cu cât mai puțin va fi îndreptată atenția spre stomac după mâncare, cu atât mai bine. Dacă ești într-o continuă teamă că mâncarea îți va face rău, cel mai probabil îți va face. Uitați de eu și gândiți-vă la ceva înviorător.” –(2T, p. 530 [1870]) *Minte, Caracter și Personalitate*, vol. 2, p. 401.

„Bărbații și femeile să lucreze pe câmp, în livezi și în grădini. Acest lucru va da sănătate și tărie nervilor și mușchilor. A trăi în casă ca un invalid nemișcat este un lucru foarte rău. Cei care sunt bolnavi și-ar recăpăta sănătatea, dacă le-ar oferi nervilor, mușchilor și tendoanelor posibilitatea de a face mișcare fizică în aer liber.” –*Medical Ministry*, p. 296.

5. Potrivit apostolilor, de la ce ar trebui să se abțină poporul lui Dumnezeu, ca sportivi spirituali precum Enoh? 1 Petru 2:11; 1 Corinteni 9:24-27.

.....

.....

„Enoh a refuzat să facă orice ar fi putut să-L supere pe Dumnezeuul său. Domnul era mereu prezent înaintea Lui. Enoh se ruga: “Învățămă căile Tale, ca să nu mă rătăcesc. Care este hotărârea Ta cu privire la mine? Ce trebuie să fac, ca să Te onorez pe Tine, Dumnezeuul meu?” În felul acesta, el și-a croit neîncetat cărarea și umblarea sa în armonie cu poruncile lui Dumnezeu și a avut o desăvârșită încredere și speranță că Tatăl ceresc îl va ajuta. El nu a avut gândul și voința sa proprie. Acestea erau cufundate cu totul în voința Tatălui său.” – *Evenimentele Ultimelor Zile, p. 71.*

Un avertisment

6. În timp ce căuta să-și dezvolte trupul, mintea și spiritul, ce avertizare le-a adresat Enoh contemporanilor săi? Iuda 14-16

.....

.....

„Enoh a devenit un predicator al neprihănirii, făcând cunoscut poporului ceea ce Dumnezeu i-a descoperit. Cei care se temeau de Domnul l-au căutat pe acest om sfânt, pentru a împărtăși instrucțiunile și rugăciunile sale. El a lucrat și în public, purtând soliile lui Dumnezeu tuturor celor care erau de acord să audă cuvintele de avertizare. Lucrările sale nu erau limitate la Setiți. În țara în care Cain a căutat să fugă de prezența divină, profetul lui Dumnezeu a făcut cunoscute scenele minunate care i-au trecut înainte prin viziune...

„El a fost un neînfricat muștrător al păcatului. În timp ce vorbea despre iubirea lui Dumnezeu în Hristos față de oamenii din timpul său și insista pe lângă ei să-și părăsească căile lor rele, în același timp, muștra nelegiuirea mereu crescândă și îi avertiza pe oamenii generației sale despre judecata ce cu siguranță avea să vină asupra călcătorilor Legii. Duhul lui Hristos era acela care vorbea prin Enoh; căci Duhul Lui nu se manifestă numai prin cuvinte de iubire, compasiune și chemare la pocăință; oamenii cei sfinți ai lui

Dumnezeu nu rostesc numai lucruri liniștitoare. Ci Dumnezeu pune în inima și pe buzele solilor Săi adevăruri pe care aceștia trebuie să le rostească și care sunt pătrunzătoare și tăioase ca o sabie cu două tăișuri.” –*Patriarhi și profeți*, p. 86.

7. Auzind istoria căderii de la Adam însuși, în cine a învățat Enoh să spere și să se încreadă pentru răscumpărarea sa? Care era marea lui dorință? Așa cum Enoh a avertizat lumea despre potop, la ce altă catastrofă ne așteptăm la sfârșitul timpului?
2 Petru 3:5-7.

.....

.....

„Enoh a auzit din gura lui Adam povestea tristă a căderii în păcat, cât și minunata relatare despre harul acordat de Dumnezeu prin darul Fiului Său, ca Mântuitor al lumii. El a crezut și s-a bizuit pe făgăduința dată.” –*Adevărul Despre Îngeri*, p. 66.

„Enoh a fost un om sfânt. El L-a slujit pe Dumnezeu cu toată inima. Văzând corupția familiei omenești, s-a despărțit de descendenții lui Cain, muștrându-i pentru marea lor stricăciune. Pe pământ existau și din aceia care Îl cunoșteau pe Dumnezeu, se temeau de El și I se închinau. Totuși neprihănitul Enoh era atât de nefericit din cauza înmulțirii ticăloșiei celor lipsiți de evlavie, încât evita să se asocieze cu ei în fiecare zi, temându-se că ar putea fi afectat de necredința lor și astfel, în mintea lui, nu L-ar mai privi pe Dumnezeu cu acea sfântă venerație cuvenită înaltului Său caracter. Sufletul îi era tulburat când vedea zilnic cum ei călcau în picioare autoritatea lui Dumnezeu. A ales să stea separat de ei și își petrecea mare parte din timp în singurătate, în meditație și rugăciune. El aștepta înaintea Domnului, rugându-Se să-I cunoască voința în mod desăvârșit spre a o împlini. Dumnezeu comunica cu Enoh prin îngerii Lui și-i dădea învățături divine. El i-a făcut cunoscut că nu va suporta la nesfârșit răzvrătirea omului și că intenționa să distrugă rasa păcătoasă, aducând asupra pământului un potop.” –*Istoria mântuirii*, p. 57.

Pentru studiu suplimentar: - beneficiile exercițiului fizic

„Când se fac exerciții fizice, circulația se accelerează. Inima primește sânge mai repede și îl trimite mai repede la plămâni.

Plămâni lucrează mai energic, furnizând o cantitate mai mare de sânge, care este trimis cu o putere mai mare prin întreaga ființă. Exercițiul dă viață și putere nouă fiecărei părți a corpului.

„Nervii câștigă sau își pierd puterea în conformitate cu modul în care sunt tratați. Dacă sunt utilizați prea mult și prea sever, aceștia sunt suprasolicitați și slăbesc. Dacă sunt utilizați corect, câștigă forță.

„Pentru a avea sănătate, trebuie menținut un echilibru în mișcare. Mîntea trebuie să se armonizeze cu acesta.... Dacă exercițiul fizic este considerat o corvoadă, dacă mîntea nu este interesată de exercitarea diferitelor părți ale corpului [beneficiile nu vor apărea]. Mîntea trebuie să fie interesată de exercitarea mușchilor.” –*Reflecting Christ*, p. 147

* * *

9

Sabatul din 27 Mai 2023

IABAL ȘI CONSUMUL DE CARNE

Iabal înseamnă "râu" și "inventator".

„Fiindcă ziceți: ‘Calea Domnului nu este dreaptă!’ ,Vă voi judeca pe fiecare după umbletele lui, casa lui Israel!” *Ezechiel 33:20.*

„Oamenii care au trăit înainte de potop au mâncat alimente din carne și și-au satisfăcut poftetele până la umplerea cupei nelegiurii lor, iar Dumnezeu, printr-un potop, a curățit pământul de poluarea lui morală. Apoi cel de-al treilea blestem îngrozitor a căzut asupra pământului. „Primul blestem a fost rostit asupra urmașilor lui Adam și asupra pământului, din pricina neascultării. Cel de-al doilea blestem a venit pe pământ după ce Cain l-a ucis pe fratele lui, Abel. Blestemul cel mai îngrozitor, cel de-al treilea, a venit asupra pământului la potop.” - *Dietă și Hrană*, p. 373;

1. Cine a fost tatăl lui Iabal? Ce a caracterizat mediul în care a crescut Iabal? *Geneza 4:19,20, prima parte.*

.....
.....

„La început, Dumnezeu i-a dat lui Adam o singură soție, arătându-și în felul acesta rânduiala. El nu a planificat niciodată ca omul să aibă mai multe soții. Lameh a fost primul care s-a depărtat în această privință de ordinea înțeleaptă a lui Dumnezeu. El a avut două soții, ceea ce a creat discordie în familie. Invidia și gelozia celor două l-au făcut pe Lameh nefericit. Când oamenii au început să se înmulțească pe pământ și li s-au născut fiice, și-au luat soții din toate acelea pe care și le-au ales. Acesta a fost unul din marile păcate ale locuitorilor lumii vechi, care a adus mânia lui Dumnezeu asupra lor. Acest obicei era practicat după potop și devenise atât de obișnuit, încât chiar oameni dreți au adoptat această practică, luându-și mai multe soții. În felul acesta, ei au devenit corupți și s-au depărtat în această privință de rânduiala lui Dumnezeu.” –*Istoria mântuirii*, p. 75.

2. Ce a inventat el? Ce spunea Isus despre dieta adoptată de antediluvieni? *Geneza 4:20; Matei 24:38.*

.....

.....

„Aceleași păcate care au adus judecățile asupra lumii în zilele lui Noe există și în zilele noastre. Bărbații și femeile merg atât de departe astăzi cu mâncarea și băutura, încât sfârșesc în lăcomie și beție. Păcatul care domnește, îngăduirea poftelor pervertite, a aprins patimile oamenilor în zilele lui Noe, conducând la stricăciune, care s-a răspândit pretutindeni. Violența și păcatul au ajuns până la ceruri. Această întinare morală a fost în cele din urmă măturată de pe pământ prin intermediul potopului.” –*Sfaturi pentru Sănătate*, p. 23.

3. Cine în Noul Testament a avut aceeași profesie de confecționare a corturilor ca și Iabal? Cu toate acestea, cum a văzut el consumul de carne? *Faptele 18:1-3; 1 Corinteni 8:12,13; Romani 14:21; Iacov 4:17.*

.....

.....

„Este păcat să fii necumpătat în cantitatea de hrană mâncată, chiar dacă nu se poate aduce calității nici o obiecție. Mulți socotesc că, dacă nu consumă carne și altă hrană proastă, pot să mănânce până când numai pot din hrana simplă. Aceasta este o greșală.” - *2T, 412.*

„Am fost învățată că folosirea cărnii are tendința de a animaliza firea omenească și de a-i jefui pe bărbați și femei de dragostea și compasiunea pe care ar trebui să le simtă pentru oricine. Noi suntem zidiți din ceea ce mâncăm, iar cei a căror dietă este compusă în mare parte din hrană animală sunt aduși într-o stare în care permit pasiunilor inferioare să pună stăpânire pe puterile superioare ale făpturii....” - *Dietă și Hrană*, p. 390;

4. Cum a schimbat dieta cu carne temperamentele antediluvienilor? Care a fost sfârșitul acestei generații? *Geneza 6:11-13; Matei 24:39.*

.....

.....

„Sunt instruită să spun că, dacă au fost vremuri când mâncarea de carne era sigură, acum nu mai este. Animalele bolnave sunt duse în marile orașe și în sate și vândute pentru a fi folosite ca hrană. Multe dintre aceste biete creaturi ar fi murit datorită bolilor la scurt timp după aceea, dacă nu ar fi fost tăiate; totuși cadavrele acestor animale bolnave sunt pregătite pentru piață, iar oamenii mănâncă nestânjeniți această hrană otrăvitoare. O asemenea alimentație îmbolnăvește sângele și stimulează patimile josnice.” –*Medical Ministry*, p. 280.

„Satana nu este un novice în ceea ce privește pierzarea sufletelor. El știe bine că dacă-i poate conduce pe oameni la obiceiuri greșite în ceea ce privește mâncarea și băutura a câștigat, în mare măsură, controlul minții și al pasiunilor lor primitive. La început, omul mânca din roadele pământului, dar păcatul a dus la folosirea cărnii animalelor ucise, ca aliment. Această dietă acționează în mod direct împotriva spiritului adevăratei fineți și purități morale. Ceea ce este introdus în stomac intră în circuitul organismului și este transformat în carne și sânge....” –*Temperance*, p. 161.

5. Aproximativ 2.000 de ani mai târziu, cine a avut acest obicei de a mânca carne? Care a fost sfârșitul celor din poporul lui Dumnezeu care au râvnit la o astfel de dietă? *Numeri 11:4,5,32,33.*

.....

.....

„Un vânt puternic bătând dinspre mare a adus mari stoluri de prepelițe, “cale cam de o zi într-o parte, și cale cam de o zi în cealaltă parte, în jurul taberei. Aveau înălțimea cam de doi coți de la fața pământului”. (Numeri 11:31). Toată ziua și toată noaptea aceea, ca și ziua următoare, poporul a muncit pentru a strânge hrana ce i-a fost dată printr-o minune. Au fost strânse cantități imense. “Cel ce strânsese cel mai puțin avea zece omeri”. Tot ceea ce nu s-a putut folosi îndată a fost păstrat prin uscarea la soare, astfel încât provizia, așa cum a fost făgăduit, era îndestulătoare pentru o lună întreagă.

„Dumnezeu le-a dat izraeliților ceea ce nu era spre cel mai mare bine al lor, și aceasta pentru că au stăruit în dorința de a avea; ei nu fuseseră mulțumiți cu ceea ce le-ar fi fost cu adevărat de folos. Dorințele lor răzvrătite au fost împlinite, dar au fost lăsați să sufere urmările. Au mâncat cu lăcomie și necumpătarea lor a fost grabnic pedepsită. “Domnul a lovit poporul cu o urgie foarte mare”. Un mare număr a pierit din cauza unor fierbințeli mari, în timp ce aceia care erau cei mai vinovați dintre ei, au fost loviți de îndată ce au gustat din hrana pe care o pofțiseră.” –*Patriarhi și profeți*, p. 382.

6. Cine s-a smerit și a trăit în locuințe omeneste pentru a-l învăța pe om să se întoarcă la Dumnezeu? Ce le-a spus ucenicilor din timpul Său pe care Petru I-a transmis cititorilor săi, inclusiv poporului lui Dumnezeu de astăzi? Ioan 1:14; Luca 21:34,35; 1 Petru 2:11.

.....

.....

„Hristos ne-a dat aici o lecție extrem de importantă. El nu încurajează lenevia prin învățătura Sa. Exemplul dat este opusul acesteia. Hristos a fost un bun muncitor. El a dus o viață plină de tăgăduire de sine, sârguință, perseverență, hărnicie și economie. A vrut să pună înaintea noastră pericolul de a face din mâncare și băutură lucrul cel mai important. El dezvăluie rezultatul de a ceda satisfacerii apetitului. Puterile morale sunt slăbite într-atât, încât păcatul nu mai apare odios. Nelegiuirile sunt trecute cu vederea și pasiunile josnice stăpânesc mintea, până când stricăciunea generală dezrădăcinează principiile și pornirile bune, iar Dumnezeu este hulit. Toate acestea sunt rezultatul faptului că se mănâncă și se bea în exces.

Aceasta este chiar starea de lucruri despre care El declară că va exista la a doua Sa venire.” - (3T, p. 164).

7. Asemenea lui Hristos care a postit pentru a se pregăti pentru misiunea Sa, ce post cere Dumnezeu de la cei care trăiesc în timpul ispășirii care a început în 1844? La fel ca și cu Ilie, ce condiție prealabilă este necesară pentru a fi botezat în rămășiță și apoi luat la cer? Levitic 23:32; Daniel 10:3; 1 Regi 19:6-8; 2 Regi 2:11.

.....

.....

„Adevăratul post ce ar trebui recomandat tuturor este abținerea de la orice fel de mâncare excitantă și folosirea corectă a alimentelor simple, sănătoase, pe care le-a oferit Dumnezeu din abundență.

„Când se întrerupe folosirea cărnii în alimentație, există deseori un simțământ de slăbiciune, o lipsă de vigoare. Mulți prezintă acest lucru ca dovadă că hrana animală este esențială; însă aceasta se întâmplă pentru că alimentele de acest gen sunt ațățătoare, pentru că înfierbântă sângele și excită nervii — de aceea li se simte atât de mult lipsa. Unii vor găsi că le este tot atât de greu să renunțe la alimentele din carne cum îi este bețivului să se lase de păhărelul lui; dar schimbarea le va face mult bine.

„Cei care au primit instrucțiuni privind relele care rezultă din folosirea alimentelor din carne, a ceaiului și cafelei și a preparatelor bogate și nesănătoase și care sunt hotărâți să facă un legământ cu Dumnezeu prin jertfă nu vor continua să-și îngăduie apetitul pentru mâncarea despre care știu că este nesănătoasă. Dumnezeu cere ca pofta să fie curățită și ca tăgăduirea de sine să fie practică în privința acelor lucruri care nu sunt bune. Aceasta este o lucrare ce va trebui făcută înainte ca poporul Său să poată sta înaintea Lui ca un popor desăvârșit.” —*Dietă și Hrană*, pp. 188, 396, 381.

Pentru studiu suplimentar: Ioan Botezătorul ca vegetarian, reformator și precursor al lui Isus

„Ioan s-a despărțit de prietenii săi și de viața îmbelșugată. Simplitatea îmbrăcăminteii sale, un veșmânt țesut din păr de cămilă, era o mustrare permanentă la adresa extravaganței și etalării preoților

evrei și la adresa oamenilor în general. Hrana sa, pur vegetariană, constând din roșcove și miere sălbatică, era o mustrare pentru îngăduința apetitului și lăcomia ce stăpânea pretutindeni. Profetul Maleahi declară: “Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată. El va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor.” Aici, profetul descrie caracterul lucrării. Cei care au de pregătit calea pentru cea de-a doua venire a lui Hristos sunt reprezentați prin credinciosul Ilie, tot așa cum Ioan a venit în spiritul lui Ilie pentru a pregăti calea pentru prima venire a lui Hristos. Trebuie agitat marele subiect al reformei și conștiința poporului trebuie astfel trezită. Solia trebuie însoțită de cumpătarea în toate lucrurile, pentru a întoarce poporul lui Dumnezeu de la idolatria lui, de la lăcomie, de la extravaganțele manifestate în îmbrăcăminte și în alte lucruri.” - (3T, p. 62).

„Ani de-a rândul a atras Domnul atenția poporului Său asupra reformei sănătății. Aceasta este una dintre marile ramuri ale lucrării de pregătire pentru venirea Fiului omului. Ioan Botezătorul a ieșit în spiritul și puterea lui Ilie pentru a pregăti calea Domnului și a-i întoarce pe oameni la judecata ce-i caracterizează pe cei drepecți. El a reprezentat pe cei ce trăiesc adevăruri sacre pentru a le prezenta înaintea poporului, pentru a pregăti calea celei de-a doua apariții a lui Hristos. Ioan a fost un reformator.” - *Dietă și Hrană*, p. 70;

* * *

IUBAL ȘI MUZICA NELEGIUITĂ

Iubal înseamnă "inventator".

„Numele fratelui său era Iubal: el a fost tatăl tuturor celor ce cântă cu alăuta și cu cavatul.” *Geneza 4:21.*

„[În școlile profeților], arta muzicii sfinte era cultivată cu seriozitate. Nu se auzeau valsuri frivole, nici cântece ușuraticе, care să ridice în slăvi omul și să distragă atenția de la Dumnezeu, ci muzică sacră, solemnă, psalmi de laudă către Creator, care preamăreau Numele Său și relatau despre lucrările Sale minunate. Astfel, muzica servea unui scop sfânt, acela de a înălța gândurile spre ceea ce este curat, nobil și înălțător și de a trezi în suflet dorința de consacrare și recunoștință față de Dumnezeu.” -*Sfaturi pentru Biserica, p. 172.*

Surse de muzică nesfântă

1. Care era numele fratelui lui Iabal și care era priceperea lui? Cine altcineva a fost extrem de competent în muzică și instrumente muzicale? *Geneza 4:21; Ezechiel 28:13-15.*

.....

.....

„Sosește ceasul voioaselor cântări de laudă la adresa lui Dumnezeu și a Fiului Său prea iubit. Satana era cel care conducea altădată corul. El dădea tonul, apoi întreaga oștire îngerească se unea cu el și acordurile unei muzici glorioase răsunau în cer în cinstea lui Dumnezeu și a iubitului Său Fiu. Dar acum, în loc de sunetele unei muzici melodioase, la urechile marelui conducător rebel ajungeau discordie și cuvinte mânioase. Unde se află? Nu este totul un vis groaznic? Este închis afară din cer? Porțile cerului n-au să se mai deschidă niciodată ca să-l primească înăuntru? Ora de închinare se apropie, când îngeri strălucitori și sfinți se pleacă înaintea Tatălui. El nu se va mai uni cu ei în cântarea cerească. Nu se va mai pleca înaintea prezenței veșnicului Dumnezeu, cu reverență și teamă sfântă.” -*Istoria mântuirii, p. 25.*

„Muzica, atunci când nu se face abuz de ea, este o mare binecuvântare; însă când este folosită greșit, constituie un blestem teribil. Aceasta stârnește simțurile, însă nu dă acea tărie și acel curaj pe care creștinul le poate găsi doar la tronul harului, atunci când, în umilință, își face cunoscute lipsurile și, cu strigăte puternice și cu lacrimi, imploră putere divină spre a fi întărit să facă față ispitirilor puternice ale celui rău. Satana îi ține robi pe cei tineri. Oh, ce aș putea oare să spun ca să-i determin să zdrobească puterea lui, care îi înnebunește! El este un fermecător iscusit, care îi ademenește spre pierzare.” -*Sfaturi pentru Biserică*, p. 172.

2. La ce a contribuit dezvoltarea muzicii nelegiuite inventate de Iubal? Potrivit scrierilor lui Moise, care sunt unele caracteristici ale muzicii nelegiuite? Geneza 6:5,12; Exodul 32:17-19.

.....

.....

„Domnul mi-a arătat că lucrurile despre care mi-ați relatat că au avut loc în Indiana se vor întâmpla chiar înaintea încheierii timpului de probă. Vor fi tot felul de manifestări ciudate, strigăte și tobe, muzică și dans. Minteți ființelor înzestrate cu rațiune va deveni atât de confuză, încât nu va mai fi capabilă să ia hotărâri corecte...” – *Evenimentele Ultimelor Zile*, p. 159.

„Un vacarm asurzitor tulbură gândirea și pervertește însușirile, care, dacă ar fi folosite corespunzător, ar putea fi o binecuvântare. Puterile uneltelor satanice se combină cu zgomotele și gălăgia, creând o atmosferă de carnaval, iar acest fapt este considerat lucrarea Duhului Sfânt...”

Asemenea lucruri care au avut loc în trecut vor avea loc și în viitor. Prin felul în care va fi folosită, Satana va face din muzică o capcană.” –(*Solii alese*, vol. 2, pp. 36, 38 [1900]) *Evenimentele Ultimelor Zile*, p. 159.

„În unele dintre bisericile noastre, am auzit solo-uri care sunt întru totul nepotrivite pentru serviciul din casa Domnului. Notele cântate prelung și sunetele specifice cântatului la operă nu sunt pe placul îngerilor. Lor le place să audă cântările simple de laudă, cântate pe un ton natural. Cântările în care fiecare cuvânt este rostit cu claritate și pe un ton muzical sunt tocmai acelea cărora ei li se alătură. Îngerii

preiau refrenul care este cântat cu inima, cu sufletul și cu mintea.” – *(Manuscript 91, 1903); Evangelism, p. 510.*

3. Ce efecte are muzica nesfântă asupra corpului, minții și spiritului? În ce zi specială în fiecare an în Israel nu se dansa? Daniel 3:7; Amos 6:5-7; Levitic 16:29-31.

.....

.....

„Mi-a fost prezentat cum se desfășoară o astfel de întâlnire, unde erau adunați aceia care mărturiseau că sunt de partea adevărului. O persoană stătea la instrument și dădea frâu liber unor astfel de cântece, care îi făceau pe îngerii păzitori să plângă. Se distrau, râdeau grosolan, erau din cale-afară de entuziaști și inspirați într-un anumit fel; însă bucuria aceea era de acea natură pe care doar Satana știe s-o creeze. Acesta este un entuziasm, o pornire nesăbuită, de care toți aceia care Îl iubesc pe Dumnezeu se vor rușina. Acestea îi pregătesc pe cei părtași la ele în vederea unor gânduri și acțiuni nesfinte. Am motive să cred că unii care s-au angajat cu poftă în acea scenă s-au pocăit apoi de rușinoasa performanță.” – *Căminul Adventist, p. 514.*

4. Ce s-a întâmplat când David și întreaga casă a lui Israel cântau în fața Chivotului Legământului la prima încercare de a-l muta la Ierusalim? Care a fost rezultatul trist după ce Irod tetrarhul și conducătorii săi au fost seduși de muzica nelegiuită și dansul senzual? 2 Samuel 6:5-8; Marcu 6:22,25,27,28.

.....

.....

„Jocul lui David, în bucuria lui plină de respect înaintea lui Dumnezeu, a fost dat ca exemplu de către iubitorii de plăceri, ca îndreptățire a dansului care se practică; însă argumente de felul acesta nu se pot susține. În zilele noastre, dansul este însoțit de nebunii și petreceri nocturne. Sănătatea și moralitatea sunt sacrificate pentru plăcere. Pentru cei care frecventează sălile de baluri, Dumnezeu nu constituie un obiect al cugetării și al respectului; lor li s-ar părea ca la adunările lor nu se cade să se facă rugăciuni și să se înalțe cântări de laudă. Proba aceasta trebuie să fie hotărâtoare. Distracțiile care au tendința de a micșora dragostea pentru lucrurile sfinte și de a ne

micșora bucuria pentru slujirea lui Dumnezeu nu trebuie să fie căutate de creștini. Muzica și dansul, împreună cu lauda plină de bucurie pentru Dumnezeu cu prilejul mutării chivotului, n-au nici cea mai mică asemănare cu desfrâul dansului modern. Unul urmărea să păstreze viu în minte pe Dumnezeu și proslăvirea numelui Lui cel sfânt. Celălalt era o invenție a lui Satana pentru a-i face pe oameni să-L uite pe Dumnezeu și să-L dezonoreze.” -*Sfaturi pentru Biserică*, p. 164.

„Încântarea falsă a scenei amețitoare părea să ia rațiunea și demnitatea lui Irod și a oaspeților săi, care erau îmbuibați cu vin. Muzica, vinul și dansul au îndepărtat de la ei frica și respectul de Dumnezeu. Nimic nu părea sacru pentru simțurile pervertite ale lui Irod. El dorea să facă o demonstrație care să-l înalțe și mai mult înaintea marilor oameni ai împărăției sale. El a promis pripit, și a confirmat promisiunea cu un jurământ, de a da fiicei Irodiadei orice ar putea cere.... Paharul îmbătător a pregătit calea pentru această crimă teribilă.” -*Review and Herald*, March 11, 1873.

Muzica sacră și binecuvântările ei

5. Ce fel de muzică dorește Dumnezeu să bucure și să cânte poporul Său? Ce beneficii aduce muzica sacră pentru sănătate?
Efesenii 5:19; Colosenii 3:16; Filipenii 4:8; 1 Samuel 16:16,32.

.....

.....

„Muzica constituie o parte a închinării față de Dumnezeu în curțile de sus, iar noi trebuie să ne străduim, în cântările noastre de laudă, să ne apropiem cât de mult cu putință de armonia corurilor cerești. Cultivarea corespunzătoare a vocii reprezintă un aspect foarte important în educație și nu ar trebui neglijat. Cântarea, ca parte a serviciului divin, este în aceeași măsură un act al închinării, ca și rugăciunea. Inima trebuie să simtă spiritul cântării și să îl redea în mod expresiv.” -*Sfaturi pentru Biserică*, p. 172.

„Mi-a fost arătată ordinea, ordinea desăvârșită din ceruri și am fost încântată să ascult muzica înălțătoare de acolo. După ce am ieșit din viziune, felul în care se cântă aici mi s-a părut foarte aspru și discordant. Am văzut grupuri de îngeri care stăteau în careu, fiecare având o harpă de aur. La capătul harpei era un instrument cu care se

dădeau sau se schimbau tonurile. Degetele lor nu se năpusteau asupra corzilor cu nepăsare, ci ei atingeau anumite corzi pentru a produce anumite sunete. Era un înger care conducea întotdeauna, care atingea cel dintâi harpa și dădea tonul, apoi toți se uneau în muzica aceea amplă, desăvârșită a cerului. Aceasta nu poate fi descrisă. Este melodioasă, cerească, divină, în timp ce fiecare chip strălucește de lumina lui Isus, cu o slavă de nedescris.” *Sfaturi pentru Biserică*, 172

6. Ce instrument foloseau preoții pentru anunțuri, cu care va cânta și marele preot după rânduiala lui Melhisedec? Cum ar trebui folosite vocea și instrumentele în slujbele religioase? Zaharia 9:14; 1 Tesaloniceni 4:16; 1 Corinteni 4:7-9.

.....

.....

„Cântarea să fie însoțită de instrumente muzicale, folosite cu iscusință. Nu trebuie să ne opunem folosirii instrumentelor muzicale în lucrarea noastră.”

„Vocea care cântă pentru Dumnezeu dintr-o inimă plină de recunoștință și de mulțumire este mult mai plăcută înaintea Sa, decât melodia tuturor instrumentelor muzicale care au fost inventate vreodată de mâinile omenești.” - *Evanghelizare*, p. 506.

„Muzica poate fi o mare putere spre bine, totuși noi nu facem din această ramură a închinării partea cea mai importantă. Cântarea este executată, adesea, la îndemn sau pentru a corespunde cazurilor speciale, și alteori, cei care cântă sunt lăsați să se încurce și muzica își pierde efectul propriu-zis asupra minții celor prezenți. Muzica trebuie să aibă frumusețe, patos și putere. Lăsați ca glasurile să se înalțe în cântări de laudă și devoțiune. Folosiți, dacă este posibil, muzică instrumentală și slăvita armonie să se înalțe la Dumnezeu, ca jertfă acceptabilă.” - *4T*, p. 71.

7. Întrucât muzica sacră este o binecuvântare pentru a calma spiritele neliniștite, ce a făcut Isus în Nazaret și chiar înainte de pericolul iminent al arestării Sale? Cu cine va cânta Mântuitorul? 1 Cronici 16:8-10; Matei 26:30.

.....

.....

„Deseori locuitorii din Nazaret Îi auzeau vocea înălțându-se în laude și mulțumiri către Dumnezeu. El întreținea legătura cu cerul prin cântec; iar când tovarășii Săi se plâneau de oboseala muncii, ei erau înviorați de sublimele melodii ieșite de pe buzele Sale. Imnurile Sale de laudă păreau că izgonesc pe îngerii cei răi și, asemenea fumului de tămâie, umpleau locul cu mireasmă. Minte ascultătorilor Săi era transportată din exilul ei pământesc către căminul ceresc.” – *Hristos Lumina Lumii*, p. 73.

„Când Hristos a fost un copil ca acești copilași de aici, a fost ispitit să păcătuiască, dar nu a cedat ispitei. Pe măsură ce creștea, era ispitit, dar cântecele pe care mama lui Îl învățase să le cânte Îi veneau în minte și Își ridica glasul în laudă. Și înainte ca tovarășii Săi să-și dea seama, cântau împreună cu El. Dumnezeu vrea ca noi să folosim toate facilitățile pe care Cerul le-a oferit pentru a ne împotrivi dușmanului.” – (*Manuscript 65, 1901*).

„În viața Sa de pe pământ, Isus a întâmpinat ispita cu o cântare. Adesea, când se rosteau cuvinte aspre, înțepătoare, când atmosfera din jurul Lui era încărcată de tristețe, nemulțumire, neîncredere sau teamă paralizantă, se făcea auzită cântarea Sa plină de credință și voce bună sfântă.” – (*Educație*, p. 166), *Vocea în vorbire și cântare*, p. 412.

„Am văzut frumusețea cerurilor. I-am auzit pe îngeri cântând cântecele lor înălțătoare, aducând laudă, onoare și slavă Lui Isus. Am putut atunci să-mi dau seama puțin de ceea ce înseamnă minunata iubire a Fiului lui Dumnezeu. El a lăsat toată slava și onoarea pe care le avea în ceruri și a fost atât de preocupat de mântuirea noastră, încât a dus cu răbdare și blândețe toate nelegiuirile și ofensele pe care omul le-a putut îngrămădi asupra Lui. El a fost rănit și lovit, întins pe crucea Calvarului și a suferit moartea cea mai teribilă pentru a ne scăpa de moarte, pentru ca noi să putem fi spălați prin sângele Său și înălbiți spre a locui cu El în locuințele pe care le-a pregătit pentru noi, pentru a ne bucura de lumina și slava cerului, pentru a auzi cântecul îngerilor și a cânta împreună cu ei.” – *Sfaturi pentru Biserică*, p. 41.

Pentru studiu suplimentar: - Slujirea bătrânilor și bolnavilor

„Noi putem folosi volume mici de *Sabbath Readings (Lecturi pentru Sabat)* și alte lucrări în mod avantajos în căminele de orfani și în multe alte locuri unde aceste cărți mici vor fi mult apreciate. Am putea folosi unele din ele la Căminul Soldaților din Yountville, unde

sute de soldați în vârstă sunt aprovizionați cu cele necesare, în clădiri mari ale guvernului. Noi le dăm acestor bărbați orice atenție posibilă. La fiecare două Sabate, un grup de la sanatoriu și din bisericile din St. Helena îi vizitează, le cântă cântări religioase și vorbește cu ei. Ei sunt interesați de aceste întruniri și par încântați de tot ce fac ai noștri pentru ei.” –*Lucrarea de binefacere, p. 339.*

* * *

11

Sabatul din 10 Iunie 2023

TUBAL-CAIN ȘI IDOLII MODERNI

„Țila, de partea ei, a născut și ea pe Tubal-Cain, făuritorul tuturor uneltelor de aramă și de fier. Sora lui Tubal-Cain era Naama.”
Geneza 4:22.

„Mulți participă cu plăcere la distracțiile lumești, demoralizatoare, pe care Cuvântul lui Dumnezeu le interzice. În acest fel, ei se despart de Dumnezeu și se atașează iubitorilor de plăceri din lume. Păcatele care i-au distrus pe antediluvieni și cetățile din câmpie există și astăzi — nu numai în țările păgâne, nu numai printre creștinii doar cu numele, ci și printre unii dintre cei ce susțin că așteaptă venirea Fiului omului. Dacă Dumnezeu v-ar prezenta aceste păcate așa cum sunt ele pentru El, v-ați umple de rușine și cutremur.” –*Sfaturi pentru Biserică, p. 164.*

Tubal-Cain și idoli moderni

1. Care a fost competența profesională a unui alt fiu al lui Lameh și Țila? *Geneza 4:22; Iuda 11.*

.....

.....

„Chiar dintre cei care susțin că sunt păzitori ai Sabatului, mulți se închină la idoli. Dumnezeu i-a avertizat în mod special pe cei din vechime să se ferească de idolatrie, căci, dacă vor înceta să-L slujească pe adevăratul Dumnezeu, blestemul Său va fi asupra lor; dar, dacă Îl vor iubi cu toată inima lor, cu tot sufletul lor, cu toată

puterea lor, El va binecuvânta cu îmbelșugare rodul muncii lor și va îndepărta boala din mijlocul lor.” - (1T, p. 609).

2. După cum s-a întâmplat mai târziu în Israel și Babilon, care a fost rezultatul lucrării lui Tubal-Cain printre antediluvieni? Ce îi sfătuiește apostolul Ioan pe tineri? Isaia 2:8,9; Daniel 5:23; 1 Ioan 5:21.

.....

.....

„Privind lumea, Dumnezeu a văzut că intelectul pe care i l-a dat omului era pervertit, că imaginația inimii sale era rea în mod continuu. Dumnezeu le-a dat acestor oameni cunoștință. El le-a dat idei valoroase, pentru ca ei să poată duce la îndeplinire planul Său. Dar Domnul a văzut că aceia pe care i-a creat să posede înțelepciune, tact și judecată, foloseau fiecare calitate a minții pentru a-și glorifica sinele. Prin apele potopului, El a șters această rasă de longevivi de pe pământ și, odată cu ei, au pierit cunoștințele pe care le-au folosit doar pentru rău.” –*Conflict and Courage*, p. 34.

„Aceia care vor să fie urmași ai adevăratului Dumnezeu trebuie să renunțe la orice idol. Isus i-a spus învățătorului Legii: “Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău. Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă”...

„Marea Căpetenie a bisericii, Cel care și-a ales poporul din această lume, îi cere acestui popor să se despartă de lume. El intenționează ca spiritul poruncilor Sale, atrăgându-i pe urmașii Săi la Sine, să-i despartă de elementele lumesti. A-l iubi pe Dumnezeu și a păzi poruncile Sale este foarte departe de iubirea plăcerilor și prieteniiilor lumii. Nu există nici o înțelegere între Hristos și Baal.” – *Solii pentru Tineret*, p. 377.

Idolatria modernă – jocurile video

3. Ce a profetizat Ieremia când a prevăzut dependența de jocurile video în lume? Cine a fost ispitit de proiecția de imagini și scene puternic emoționante? Ieremia 9:21; Matei 4:8-10; Isaia 33:14-16.

.....

.....

„Dorința după încântare și plăceri constituie o ispită și o cursă pentru poporul lui Dumnezeu și în special pentru cei tineri. Satana pregătește mereu stimulente prin care să momească mințile oamenilor, îndepărtându-le de solemnă lucrare de pregătire pentru scenele din viitor. Prin intermediul celor lumești, el exercită asupra noastră o continuă încântare pentru a-i determina pe cei nesăbuiți să se atașeze plăcerilor lumești. Există spectacole, cărți și o varietate nesfârșită de distracții menite să-i facă să iubească lumea; și prin această unire cu lumea, credința este slăbită.

„Dumnezeu nu-l socotește pe căutătorul de plăceri ca fiind un urmaș al Său. Adevărații urmași ai lui Isus sunt doar cei care se leapădă de sine și care trăiesc o viață serioasă, umilă și sfântă. Iar unii ca aceștia nu se pot bucura de discuțiile ușuraticе, de vorbele goale ale celui care iubește lumea.” –*Sfaturi pentru Biserică*, pp. 164, 165.

4. Ce alte talente date de Dumnezeu sunt irosite în jocurile video? *TeŃania 1:12; Efeseni 5:16,17; Iacov 4:3.*

„În general, tinerii se comportă ca și când ceasurile prețioase ale timpului de har, în timp ce harul se prelungеște, ar fi o mare sărbătoare, iar ei ar fi în această lume doar pentru distracție, pentru a fi mereu satisfăcuți de un cerc neîntrerupt de senzații. Satana a făcut eforturi speciale pentru a-i determina să-și găsească fericirea în distracțiile lumești și a se îndreptăți, străduindu-se să arate că aceste distracții sunt ne vătămătoare, nevinovate și chiar importante pentru sănătate.” –*Sfaturi pentru Biserică*, p. 164.

„Este rău să ne irosim timpul, este rău să ne irosim gândurile. Pierdut este fiecare moment pe care îl consacram mulțumirii de sine. Dacă fiecare clipă ar fi prețuită și folosită corect, ar trebui să avem timp pentru tot ceea ce este nevoie să facem pentru noi sau pentru lume. Când cheltuiește bani, când folosește timpul, tăria, ocaziile, fiecare creștin să privească spre Dumnezeu după călăuzire. “Dacă vreunuia dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată.” (Iacov 1:5)” –*Divina Vindecare*, p. 208.

5. Împreună cu alte dependențe, ce autoamăgire este proiectată în jocurile video? La fel ca alcoolul și drogurile, ce provoacă

astfel de jocuri și alți idoli moderni? *Deuteronomul 29:19; 2 Corinteni 4:4; Luca 21:34,35.*

.....

.....

„Nu suntem în siguranță dacă amânăm să gândim serios ce înseamnă să culegi recolta care urmează cedării în fața sugestiilor lui Satana. Păcatul înseamnă dezonoare și dezastru pentru fiecare suflet care se complăce în el, însă, prin natura sa, el este orbitor și amăgitor, momindu-ne prin ademenirile lui lingușitoare. Dacă ne aventurăm pe terenul lui Satana, nu avem asigurare de protecție împotriva puterii lui. Atât cât depinde de noi, trebuie să închidem orice cale de acces, prin care ispititorul ar putea pătrunde la noi...

„Va trebui să devii o santinelă credincioasă, care să vegheze asupra ochilor, urechilor și tuturor simțurilor tale, dacă vrei să-ți ții sub control mintea și să eviți ca gânduri deșarte, stricate, să-ți pângărească sufletul. Această lucrare, atât de necesară, nu poate fi îndeplinită decât prin puterea harului divin.

„Satana și îngerii lui sunt foarte preocupați să paralizeze simțurile, astfel ca sfaturile, avertizările și muștrările să nu poată fi auzite sau, chiar dacă ar fi auzite, să nu aibă efect asupra inimii în vederea reformării vieții.” -*Sfaturi pentru Biserică, p. 166.*

6. Cu cine fac cei care practică "jocurile" și joacă jocuri video un pact fără să-și dea seama? Ce obiceiuri interzise sunt încurajate de jocurile lumești, de teatru și de filme? *Isaia 28:28,19; Deuteronomul 18:10-14; Romani 7:5.*

.....

.....

„Printre cele mai periculoase mijloace de plăcere se numără teatrul. În loc să fie o școală pentru moralitate și virtute, așa cum se susține adesea, el este însuși sălaşul imoralității. Aceste reprezentații întrețin și întăresc obiceiuri vicioase și înclinații păcătoase. Cântece josnice, gesturi, expresii și atitudini obscene corup imaginația și degradează moralul. Toți tinerii care participă de obicei la aceste reprezentații vor fi stricați din principiu. În țara noastră, nu există o mai puternică influență care să întineze imaginația, să distrugă impresiile religioase și să îndepărteze dorința după plăcerile liniștite

și realitățile vieții, ca distracțiile legate de teatru. Atracția pentru astfel de scene sporește o dată cu fiecare îngăduință tot așa după cum dorința după băuturi îmbătătoare se întărește o dată cu folosirea acestora. Singura cale sigură este aceea de a evita teatrul, ciroul și orice alt loc de distracție îndoielnic.” -*Sfaturi pentru Biserica*, p. 164.

„Bindecuvântarea lui Dumnezeu nu poate fi invocată asupra timpului petrecut la teatru sau la dans. Nici un creștin nu ar dori să întâmpine moartea într-un asemenea loc sau să fie găsit acolo când va veni Domnul Hristos.” -(*Solii pentru Tineret*, p. 398 [1882]), *Evenimentele Ultimelor Zile*, p. 87.

Pași pentru depășirea dependenței

7. Enumerați pașii pe care trebuie să îi faceți pentru a rupe dependența de jocurile video și filmele violente, spiritiste. Ce invitație adresează Isus tuturor pentru a depăși dependențele de toate felurile? Matei 11:28; 1 Ioan 5:19-21; Iacov 4:7-10.

.....

.....

„Fiecare creștin trebuie să vegheze continuu, păzind orice cale spre suflet, prin care Satana ar putea pătrunde. Trebuie să se roage pentru ajutor divin și în același timp să se opună cu hotărâre oricărei înclinații spre păcat. Prin curaj, credință și muncă neobosită, el poate obține biruință. Însă el trebuie să nu uite că, pentru a obține biruința, Domnul Hristos trebuie să locuiască în el și el în Hristos.

„Trebuie să facem tot ce se poate, atât pentru noi, cât și pentru copiii noștri, pentru a ne situa pe acea poziție din care să nu vedem nedreptatea care există în lume. Noi trebuie să ne păzim ochii și urechile, astfel ca aceste lucruri îngrozitoare să nu pătrundă în mintea noastră.” -*Sfaturi pentru Biserica*, p. 166.

„Tinerii susțin adesea că ei au nevoie de ceva care să îi anime și care să le schimbe mintea. Speranța creștină este exact ceea ce au ei nevoie. Religia se va dovedi pentru credincios o îmbărbătare, un ghid sigur către fântâna adevăratei fericiri. Tinerii ar trebui să studieze Cuvântul lui Dumnezeu, dedicându-se meditației și rugăciunii. Vor descoperi că momentele lor libere nu pot fi mai bine folosite decât făcând aceasta. “Căile ei — ale înțelepciunii — sunt niște căi plăcute și toate cărările ei sunt niște cărări pașnice”.” – *Solii pentru Tineret*, p. 368.

Pentru studiu suplimentar: - Recreerea sănătoasă

„Să nu gândiți că Dumnezeu vrea ca noi să renunțăm la tot ce poate fi pentru fericirea noastră. El ne cere să renunțăm la lucrurile care nu sunt spre binele și fericirea noastră.” -*Sfaturi pentru Biserică*, p. 163.

„Este privilegiul și datoria creștinilor să caute să-și refacă puterile spirituale și să-și fortifice corpurile printr-o recreație nevinovată, cu scopul de a-și folosi puterile fizice și mintale spre slava lui Dumnezeu.” -(*Solii pentru Tineret*, p. 364 [1871]).

„Creștinii au la dispoziția lor mai multe surse de fericire și pot spune cu precizie care sunt bucuriile permise și corecte. Ei pot să se bucure de acele recreări care nu le vor irosi mintea și nu le vor înjosi sufletul, care nu dezamăgesc și nu lasă în urmă un sentiment de deprimare în stare să distrugă respectul de sine și să bareze posibilitățile de a fi folositori. Dacă acolo unde se duc pot să-L ia pe Isus cu ei și să păstreze un duh de rugăciune, atunci sunt în perfectă siguranță.” -(*Solii pentru Tineret*, p. 38 [1884])....

„Singurele distracții sigure sunt cele care nu vor alunga gândurile serioase și spirituale. Singurele locuri sigure de frecventat sunt cele la care îl putem lua pe Isus cu noi”. -(*Înalta Noastră Chemare*, p. 284 [1883]), *Evenimentele Ultimelor Zile*, PP. 85, 88.

* * *

URIAȘII ȘI SĂNĂTATEA MINTALĂ

„Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău.” *Geneza 6:5.*

„Însă mulți dintre cei care pretind a crede adevărul nu îl primesc pe Dumnezeu în gândurile lor mai mult decât antediluvienii sau decât locuitorii Sodomei. Un singur gând chibzuit îndreptat spre Dumnezeu și inspirat de Duhul Sfânt le-ar distruge toate planurile. Eul, și iarăși eul, este pentru ei dumnezeul lor, începutul și sfârșitul.”
—*Sfaturi despre Isprăvnicie, p. 141.*

Originea corupției uriașilor antediluvieni

1. Cine au fost strămoșii uriașilor de dinainte de potop? Datorită a ce erau cunoscuți acești uriași? *Geneza 6:1,2,4,5; Psalmul 10:4-9.*

.....

.....

„Erau pe atunci mulți uriași, bărbați de o statură și putere mare, renumiți pentru înțelepciunea lor, pricepuți în născocirea celor mai iscusite și mai minunate lucruri; dar vinovăția lor — că lăsau frâu liber nelegiurii — era într-un raport direct proporțional cu iscusința și înțelepciunea lor. Dumnezeu a revărsat asupra oamenilor care au trăit înainte de potop multe și bogate daruri; dar ei au folosit aceste binecuvântări ca să se slăvească pe ei înșiși și le-au transformat într-un blestem, datorită faptului că și-au legat inima de aceste daruri, în loc să o lege de Cel care le-a dat. Ei au folosit aurul și argintul, pietrele prețioase și lemnul cel mai ales la construirea de case pentru ei, întrecându-se unul pe celălalt în înfrumusețarea locuințelor lor, împodobindu-le cu lucrările cele mai iscusite. Ei căutau să-și satisfacă numai poftele inimii lor mândre și se desfătau în orgii și ticăloșii.” —*Patriarhi și profeți, p. 90.*

„Avem istoria antediluvienilor și a orașelor din câmpie, a căror conduită a degenerat de la ușurătate și frivolitate la păcate degradante

care au stârnit mânia lui Dumnezeu într-o distrugere cumplită, pentru a scăpa pământul de blestemul influenței lor contaminante. Înclinația și pasiunea au influențat rațiunea. Eul era dumnezeul lor, iar cunoașterea Celui Preaînalt era aproape ștearsă prin îngăduința egoistă a patimilor corupte." –(Letter 74, 1896) *Seventh-day Adventist Bible Commentary*, vol. 1, p. 1090.

2. Ce gânduri nechibzuite au nutrit antediluvienii cu privire la religie? Psalmul 14:1; Romani 1:21-23.

.....

.....

„În condițiile existente în lume înainte de potop, ei au văzut ilustrate urmările conducerii pe care Lucifer se străduia să o întroneze în cer, înlăturând autoritatea lui Hristos și dând la o parte Legea lui Dumnezeu. În păcătoșii încăpățânați ai lumii de dinainte de potop, ei au văzut supușii asupra cărora domnea Satana. Gândurile inimii oamenilor erau în fiecare zi îndreptate spre rău. Geneza 6:5. Fiecare emoție, fiecare impuls al inimii și fiecare închipuire a minții erau în luptă cu principiile dumnezeiești de curăție, pace și iubire. Toate acestea erau un exemplu al stricăciunii îngrozitoare, rezultat al acțiunii lui Satana de a înlătura de la făpturile lui Dumnezeu restricțiile sfintei Sale Legi.”

„Pentru că nu doreau să-L păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, au ajuns în curând să nege existența Lui. Se închinau naturii, în loc să se închine Dumnezeului naturii. Glorificau geniul uman și se închinau la lucrarea mâinilor lor și îi învățau pe copii să se plece în fața chipurilor cioplite.”

„Oamenii L-au scos pe Dumnezeu din cunoașterea lor și s-au închinat făpturilor propriei lor imaginații și, ca urmare, au decăzut din ce în ce mai mult. Psalmistul descrie efectul produs de închinarea la idoli asupra adoratorilor lor. El spune: “Ca ei sunt cei ce-i fac; toți cei ce se încred în ei”. (Psalmii 115:8)” –*Patriarhi și Profeți*, pp. 78,90,91.

3. Ce vicii au deformat rațiunea și conștiința uriașilor antediluvieni și a altora? Levitic 10:9-11; 1 Samuel 30:16; Deuteronomul 29:18; Luca 17:27.

.....
.....
„Locuitorii Vechii Lumi erau necumpătați în mâncare și băutură. Ei doreau carne, deși Dumnezeu nu le dăduse permisiunea de a mânca din carnea animalelor. Aceștia au mâncat și au băut în exces, iar apetitul lor stricat nu a cunoscut limite. S-au dedat la o idolatrie abominabilă. Au devenit violenți și neînduplecați și atât de stricați, încât Dumnezeu nu i-a mai putut răbda. Cupa nelegiurii lor era plină, iar Dumnezeu a curățat pământul de stricăciunea lui printr-un potop. Când s-au înmulțit pe fața pământului după potop, oamenii au uitat de Dumnezeu și și-au stricat căile înaintea Sa. Necumpătarea de toate tipurile a crescut într-o mare măsură.” - *Dietă și Hrană*, p. 373;

„Păcatul antediluvienilor a fost acela de a perverti ceea ce era legal în sine. Ei au corupt darurile lui Dumnezeu folosindu-le pentru a sluji dorințelor lor egoiste. Indulgența poftei de mâncare și a pasiunii le-au făcut imaginația cu totul coruptă. Antediluvienii erau sclavi ai Satanei, conduși și controlați de el.” –(Manuscript 24, 1891) *Seventh-day Adventist Bible Commentary*, vol. 1, p. 1090.

„Dar cine citește avertizările date prin semnele timpului, care se împlinesc atât de repede? Ce impresie este făcută asupra celor lumești? Ce schimbare se vede în atitudinea lor? Nu mai mult decât s-a văzut în atitudinea locuitorilor lumii din vremea lui Noe. Absorbiți de treburi lumești și plăceri, antediluvienii “n-au știut nimic până când a venit potopul și i-a luat pe toți”. (Matei 24:39) ... spre ruină veșnică.” - *Sfaturi pentru Biserică*, p. 38.

4. Cum s-a simțit Dumnezeu în legătură cu acțiunile uriașilor și de ce? Ce s-au rugat credincioșii lui Dumnezeu având în vedere această situație coruptă din lumea antediluviană? Geneza 6:6; Psalmul 103:13,14; 119:126.

.....
.....

„Locuitorii lumii din timpul acesta sunt reprezentați de locuitorii pământului din timpul Potopului. Răutatea locuitorilor lumii din vechime a fost descrisă cu claritate: „Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău” (Geneza 6:5).

Dumnezeu a ajuns să fie obosit de oamenii aceștia, ale căror gânduri erau îndreptate numai spre plăcere și îngăduință de sine. Ei nu căutau sfatul lui Dumnezeu, sfatul Aceluia care îi crease, nici nu le păsa de împlinirea voinței Sale. Mustrarea lui Dumnezeu a fost asupra lor, pentru că au urmat fără încetare închipuirile inimii lor și pământul era plin de violență.” - *Solii alese, vol. 2, p. 151.*

„Trăim în ultimele zile ale istoriei acestui pământ, într-un veac al păcatului și al corupției și, asemenea lui Noe, trebuie să trăim în așa fel încât să-I fim pe plac lui Dumnezeu, aducându-I laude Aceluia care „ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2:9). În rugăciunea înălțată Tatălui Său chiar înainte de răstignire, Hristos a zis: „Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău” (Ioan 17:15).” - *Solii alese, vol. 1, p. 90.*

Transformarea caracterului

5. Conform Sfințelor Scripturi, ce are o puternică influență asupra caracterului și sănătății mintale? Proverbe 23:7; Isaia 55:7,8; Evrei 4:12.

.....

.....

„Pe măsură ce omul este convertit de adevăr, lucrarea de transformare a caracterului continuă. El are o măsură sporită de înțelegere, devenind un om al ascultării de Dumnezeu. Minte și voia lui Dumnezeu devin voia lui și, căutând în mod constant sfatul lui Dumnezeu, el devine un om cu o înțelegere sporită. Există o dezvoltare generală a minții care este pusă fără rezerve sub îndrumarea Duhului lui Dumnezeu.”

„Aceasta nu este o educație unilaterală, care dezvoltă un caracter unilateral; ci se descoperă un caracter armonios dezvoltat. Slăbiciunile care au fost văzute în caracterul neputincios și șovăitor sunt biruite, iar devotamentul și evlavia continuă îl aduc pe om într-o relație atât de strânsă cu Isus Hristos încât are mintea lui Hristos. El este una cu Hristos, având statornicia și puterea principiului și claritatea percepției, care este acea înțelepciune care vine de la Dumnezeu, care este sursa întregii lumini și înțelegeri.” - *Ye Shall Receive Power, p. 58.*

„Între corp și suflet există o strânsă legătură și, pentru a ajunge la o înaltă desăvârșire morală și spirituală, trebuie să respectăm legile care cârmuiesc corpul nostru. Pentru a obține un caracter puternic și armonios, trebuie să fie exercitate și dezvoltate atât puterile corporale, cât și cele spirituale. Ce studiu poate fi mai însemnat pentru tineret decât acela care se ocupă de minunatul organism pe care ni l-a încredințat Dumnezeu și de legile prin care este păstrat în deplină sănătate?” –*Patriarhi și profeți*, p. 601.

6. Numai cum este posibil să menținem gânduri curate? Care este responsabilitatea poporului lui Dumnezeu față de semenii lor care trăiesc la fel ca antediluvienii? 2 Corinteni 10:4-6; Iacov 5:7; Ezechiel 3:18,19.

.....

.....

„Prin prezentarea monotonă a adevărului, repetând numai teoria adevărului, fără să fie ei înșiși mișcați de el, niciodată nu-i pot converti pe oameni. Și, dacă ar fi să trăiască atâta timp cât a trăit Noe, eforturile lor ar fi fără efect. Iubirea lor pentru suflete trebuie să fie intensă și zelul lor înfocat. Un mod nepăsător, fără tragere de inimă, de prezentare a adevărului, niciodată nu-i va trezi pe bărbați și femei din adormirea lor asemenea cu moartea. Prin manierele lor, prin faptele și cuvintele lor, și prin predicarea și rugăciunea lor, ei trebuie să arate că cred că Hristos este la ușă. Bărbați și femei sunt în ultimele lor ceasuri de probă, și totuși sunt fără grijă și amorțiți, iar pastorii n-au putere să-i trezească; ei înșiși sunt adormiți. Predicatori adormiți, predicând unor oameni adormiți!” –(2T, p. 337), *Pastoral Ministry*, p. 197.

7. La ce ar trebui să mediteze cineva pentru a putea avea o sănătate bună și pentru a face fapte bune? 2 Corinteni 5:14,15; Filipeni 4:6-8.

.....

.....

„Dacă celor în suferință li se poate imprima gândul că Hristos este Mântuitorul lor, plin de compasiune, ei vor primi odihna minții, care

este esențiale pentru a recăpăta sănătatea” –*Sfaturi pentru Părinți, Educatori și Elevi, p. 482.*

„Lucrul de care are ea nevoie este o cură bună prin sfințirea minții, o sporire a credinței și o slujire activă pentru Hristos.” - *Dietă și Hrană, p. 293;*

„Motivul pentru care tinerii, și chiar și cei mai bogați în ani, sunt aduși atât de ușor în ispită și păcat este că nu studiază Cuvântul lui Dumnezeu și nu meditează asupra lui, așa cum ar trebui s-o facă. Lipsa unei voințe neșovăitoare, care se reflectă în viață și caracter, este rezultatul neglijării instrucțiunilor sacre ale Cuvântului lui Dumnezeu. Ei nu-și îndreaptă mintea, printr-un efort hotărât, către ceea ce le-ar inspira gânduri curate, sfinte, și nu și-o abat de la ceea ce este murdar și neadevărat.” –*Divina Vindecare, p. 458.*

Pentru studiu suplimentar: Obiceiurile greșite modifică creierul

„Cei care se supun legilor sănătății vor da timp și se vor îngriji de nevoile corpului și a legilor digestiei. Și ei vor fi răsplătiți prin claritatea gândirii și puterea minții. Pe de altă parte, este posibil ca cineva să-și strice experiența creștină prin abuzul stomacului. Acele lucruri care dereglează digestia au o influență deprimantă asupra sentimentelor mai fine ale inimii.... Fiecare obicei care dăunează sănătății reacționează asupra minții. Timpul bine petrecut, este acela care este îndreptat spre stabilirea și păstrarea sănătății fizice și mentale. Nervii fermi, liniștiți și o circulație sănătoasă îi ajută pe oameni să urmeze principiile corecte și să asculte îndemnul conștiinței....

„Creierul este cetatea ființei. Obiceiurile fizice greșite afectează creierul și împiedică atingerea ... unei bune discipline mentale. Dacă tinerii nu sunt educați în știința îngrijirii corpului, precum și a minții, ei nu vor fi studenți de succes. Studiul nu este cauza principală a diminuării puterilor mentale. Cauza principală este dieta necorespunzătoare, mesele neregulate, lipsa exercițiilor fizice și neatenția neglijentă în alte privințe cu privire la legile sănătății. Când facem tot ce putem pentru a păstra sănătatea, atunci putem cere lui Dumnezeu în credință să binecuvânteze eforturile noastre.” – *Reflecting Christ, p. 151.*

„Prin gândurile și simțămintele nutrite în primii ani, fiecare tânăr își hotărăște istoria propriei vieți. Obiceiurile de corectitudine,

bărbăție și puritate formate în tânăror vor deveni o parte a caracterului și, de obicei, vor marca drumul persoanei prin viață. Tinerii pot deveni vicioși sau virtuoși, după cum aleg. Ei pot fi renumiți pentru fapte cinstite și nobile, dar la fel de bine pot fi renumiți pentru crime mari și răutate.” - *Îndrumarea copilului*, p. 196.

* * *

13

Sabatul din 24 Iunie 2023

NOE ȘI BETIA

Alcool înseamnă "spirit rău". Noe înseamnă "odihnă", "ușurare" sau "confort". Geneza 5:29.

„Dar Noe a căpătat milă înaintea Domnului. Iată care sunt urmașii lui Noe. Noe era un om neprihănit și fără pată între cei din vremea lui: Noe umbla cu Dumnezeu.” Geneza 6:8,9.

„Dacă oamenii dinainte de potop ar fi dat crezare avertizării și s-ar fi pocăit de faptele lor rele, atunci Dumnezeu S-ar fi întors din mânia Sa, așa cum avea să facă mai târziu cu Ninive. Dar datorită împotrivirii încăpățanate față de mustărările de conștiință și avertizările profetului lui Dumnezeu, generația aceea a umplut măsura nelegiurii și s-a copt pentru nimicire. Timpul pentru punerea lor la probă era aproape să se încheie. Noe a urmat cu credincioșie instrucțiunile pe care le-a primit de la Dumnezeu. Corabia a fost terminată din toate punctele de vedere, așa după cum dăduse Domnul îndrumările, și era încărcată cu hrană pentru oameni și animale. Acum solul lui Dumnezeu adresă ultimul său apel solemn oamenilor. Cu o dorință până la agonie, pe care cuvintele nu o pot exprima, el i-a chemat să caute un adăpost cât timp acesta se mai putea găsi. Ei au respins din nou cuvintele lui și și-au ridicat vocea rostind cuvinte de ocară și de batjocură.” - *Patriarhi și profeți*, p. 97.

Potop mondial

1. Ce a scris Moise despre Noe și familia sa? Câți ani a predicat și a avertizat lumea antediluviană despre cataclismul care se apropia? Geneza 6:8,9.

.....
.....
„Mântuitorul lumii avea mulți ascultători, dar puțini care să-L urmeze. Noe a predicat oamenilor o sută douăzeci de ani înainte de potop și, cu toate acestea, puțini au fost aceia care au apreciat acest timp prețios de punere la probă. În afară de Noe și de familia lui, nimeni n-a fost numărat între credincioși, care să intre în corabie. Dintre toți locuitorii pământului, numai opt suflete au primit solia; dar solia aceea a osândit lumea. Lumina s-a dat pentru ca ei să poată crede; lepădarea luminii din partea lor s-a dovedit că e spre pieirea lor. Solia noastră pentru lume va fi o mireasmă de viață spre viață pentru toți aceia care o primesc și o osândire pentru toți cei care o leapădă.” - (7T, p. 36).

„Locuitorii lumii din timpul lui Noe au fost distruși pentru că, după ce li s-a acordat o perioadă de o sută douăzeci de ani în care să aleagă între rău și bine, au ales în mod deliberat să-și urmeze propriile căi rele. Pentru că nu s-au folosit de ocazia pe care le-a dat-o Dumnezeu să se pocăiască și să se întoarcă la El, au fost distruși de potop.” - *The Upward Look*, p. 88.

2. Cât de mare era arca și câte etaje avea? Ce semnificație are numărul de etaje și singura ușă a arcei pentru reformatorii Adventiști de Ziua a șaptea de astăzi? Geneza 6:14-16; Apocalipsa 14:6-12.

.....
.....
„Dumnezeu i-a dat lui Noe dimensiunile exacte ale corabiei, instrucțiuni clare și toate detaliile cu privire la construirea ei. Din multe puncte de vedere arca n-a fost construită ca un vas, ci a fost pregătită ca o casă, având partea de jos ca a unui vapor, pentru a putea pluti pe apă. Nu existau ferestre în pereții laterali ai corabiei, ci deasupra, pe unde venea lumina. Avea trei etaje și o ușă într-o parte. Diferitele compartimente pregătite pentru a primi animale erau făcute în așa fel încât toate primeau lumină prin fereastra de deasupra. Arca a fost făcută din lemn de chiparos sau gofer, care nu se deteriorează timp de sute de ani. Era o construcție foarte rezistentă, pe care n-ar fi putut-o inventa înțelepciunea nici unui om. Dumnezeu a fost proiectantul, iar Noe meșterul Său constructor.” *Istoria mântuirii*, 63.

3. Care a fost diferența dintre animalele care au intrat câte șapte perechi și cele care au intrat câte o singură pereche? Descrieți anul potopului de la început până la sfârșit.

.....

.....

„Deodată, o tăcere cuprinse mulțimea batjocoritoare. Fiare de tot soiul, de la cele mai fioroase și până la cele mai blânde, au fost văzute venind din munți și păduri, croindu-și liniștit drumul spre corabie. S-a auzit un zgomot ca vântul ce suflă și iată că din toate părțile păsările au venit în zbor, întunecând cerul cu mulțimea lor, și într-o ordine perfectă au intrat în corabie. Animalele au ascultat de porunca lui Dumnezeu, în timp ce oamenii s-au dovedit a fi neascultători. Conduse de îngerii cei sfinți, ele “au intrat două câte două la Noe în corabie”, iar dintre animalele curate, câte șapte perechi. Unii priveau cu uimire, alții cu teamă. Au fost chemați filozofi să dea explicații cu privire la întâmplarea aceasta unică, dar zadarnic. Era o taină pe care ei n-o puteau descifra. Dar oamenii se împietriseră așa de mult, datorită lepădării luminii, încât și această scenă n-a produs decât o impresie de moment. Când neamul omenesc sortit pierii a văzut soarele strălucind în toată splendoarea lui și pământul înveșmântat într-o frumusețe aproape edenică, atunci ei au alungat temerile, tot ce se furișase în suflet, dedându-se la petreceri zgomotoase, iar prin faptele lor de silnicie ei păreau că invită asupra lor mânia, și așa trezită, a lui Dumnezeu.” –*Patriarhi și profeți, p. 97.*

Consecintele betiei

4. În ciuda faptului că a fost un om al lui Dumnezeu, ce a făcut Noe după potop? De ce? *Geneza 9:20,21.*

.....

.....

„Dumnezeu a scris legea Sa pe fiecare nerv și pe fiecare mușchi, fibră sau funcție a trupului omenesc. Îngăduirea unei poftes nenaturale, fie că este vorba de consumul de ceai, cafea, tutun, băuturi alcoolice, este o lipsă de cumpătare și se află în conflict cu legile vieții și ale sănătății. Prin folosirea acestor articole interzise, în organism a fost creată o stare de lucruri pe care Creatorul nu a plănuțit-o niciodată. Îngăduința aceasta este un păcat pentru oricare dintre

membrii familiei omenеști.... Consumul unor alimente care nu produc un sânge sănătos acțiunea împotriva legilor organismului nostru și este o călcare a legii lui Dumnezeu. Cauza produce efectele. Suferința, boala și moartea sunt pedeapsa sigură a poftei.” –(Letter 123, 1899) *Evangheliism*, p. 265.

„Satana corupe minți și distruge suflete prin ispitele sale subtile. Vor vedea oare cei din poporul nostru și vor simți păcatul îngăduirii unui apetit stricat? Vor renunța ei la ceai, cafea, mâncăruri cu carne și toate alimentele ațâțătoare și își vor consacra răspândirii adevărului mijloacele materiale cheltuite pentru asemenea îngăduințe vătămătoare?” Ce putere poate avea cel devotat tutunului pentru a opri înaintarea intemperanței? Trebuie să existe o revoluție în lumea noastră în privința tutunului înainte ca securea să fie înfiptă la rădăcina pomilor. Lărgim chiar și mai mult subiectul acesta. Ceaiul și cafeaua întrețin un apetit crescând pentru stimulente și mai puternice, ca tutunul și alcoolul.”- *Dietă și Hrană*, p. 430;

5. Ce se întâmplă cu toți cei care se intoxică? Ce daune sunt astfel cauzate sănătății umane și societății? Proverbele 23:29-33; Isaia 28:7,8; Habacuc 2:5.

.....

.....

„Iar când pofta pentru băuturile alcoolice este îngăduită, omul duce de bunăvoie la buze înghițitura care aduce sub nivelul animalelor pe acela care a fost creat după chipul lui Dumnezeu. Rațiunea este paralizată, intelectul este amorțit, pasiunile animalice sunt trezite și apoi urmează nelegiuiri de cel mai înjositor caracter.” - (*3T*, p. 561).

„Citim despre dezastre cu vapoare cu aburi și despre accidente pe calea ferată. De unde provine nenorocirea? În multe, foarte multe din cazuri, cineva și-a întunecat mintea cu băutură amețitoare. El n-a simțit greutatea răspunderii ce-i revenea. Mulțime de vieți sunt pierdute pentru că cineva s-a îmbătat. Aceste vieți îi vor fi imputate celui care a pus sticla la gura semenului său...

„Relația dintre crimă și lipsa temperanței este bine înțeleasă de cei care au de-a face cu călcătorii legii din țara noastră. Potrivit spuselor unui judecător din Philadelphia, “Putem aprecia că patru cincimi din

fărădelegile comise sunt datorate consumului de alcool. Nu există în douăzeci de cazuri de atentat la viața unui om unul în care alcoolul să nu fie cauza directă sau indirectă a crimei. Alcoolul și sângele, adică vărsarea de sânge, vreau să zic, merg mână în mână.” – *Temperance*, pp. 23, 288, 23.

Isus, Noe și suc de struguri

6. Cum s-a deosebit foarte mult atitudinea lui Ham de cea a fraților săi când a văzut rezultatele beției lui Noe? Ce a profetizat Isus cu privire la ultimele zile în legătură cu vremurile lui Noe de dinainte de potop? *Matei 24:37; Luca 21:34,36.*

.....

.....

„Isus, așezat pe Muntele Măslinilor, le-a dat instrucțiuni ucenicilor cu privire la semnele care vor preceda venirea Sa: “Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla și la venirea Fiului omului. În adevăr, cum era în zilele dinainte de potop, când mâncau și beau, se însurau și se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie, și n-au știut nimic, până când a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi și la venirea Fiului omului” (*Matei 24, 37-39*). Aceleași păcate care au adus judecățile asupra lumii în zilele lui Noe există și în zilele noastre. Bărbații și femeile merg atât de departe astăzi cu mâncarea și băutura, încât sfârșesc în lăcomie și beție. Păcatul care domnește, îngăduirea poftelor pervertite, a aprins patimile oamenilor în zilele lui Noe, conducând la stricăciune, care s-a răspândit pretutindeni. Violența și păcatul au ajuns până la ceruri. Această poluare morală a fost în cele din urmă ștearsă de pe pământ printr-un potop... Tot așa va fi și în ziua când se va arăta Fiul omului.” - *Dietă și Hrană, p. 145;*

7. Ce fel de vin a produs Isus printr-o minune la nunta din Cana și a folosit la Cina Domnului? Care a fost reacția Lui când, pe cruce, i s-a oferit un lichid care conține substanțe toxice? *Luca 22:17,18; Marcu 15:23; 1 Corinteni 5:11; 1 Corinteni 10:21.*

.....

.....

„Hristos nu și-a contrazis propria învățătură. Vinul nefermentat pe care l-a făcut pentru nuntași era o băutură hrănitore și înviorătoare.

Acesta este vinul care a fost folosit de Mântuitorul nostru și de ucenicii Săi la prima Cină. Este vinul care ar trebui întotdeauna folosit la masa împărtășaniei, ca simbol al sângelui Mântuitorului. Serviciul sacru al Cinei este destinat să învieze sufletul și să fie dătător de viață. Nimic nu trebuie să fie adus în el care ar putea sluji răului.” –(*The Ministry of Healing*, p. 333) *Pastoral Ministry*, p. 171.

Pentru studiu suplimentar

„Noi vorbim despre rezultate, tremurăm când ne gândim la ele și ne întrebăm ce putem face cu aceste situații îngrozitoare, în timp ce prea adesea tolerăm și chiar aprobăm cauza lor. Dacă nu-și exercită influența prin învățături și prin exemplu personal, prin cuvântări, prin scrieri și prin votul lor în favoarea interzicerii băuturilor alcoolice și a abstenenței totale, susținătorii temperanței nu reușesc să-și îndeplinească întreaga datorie. Să nu ne așteptăm ca Dumnezeu să facă o minune pentru a înfăptui această reformă, înlăturând necesitatea acțiunilor noastre. Noi înșine trebuie să ne războim cu acest vrăjmaș uriaș. Motoul nostru să fie: Nici un compromis și nici o încetare a eforturilor noastre, până când biruința nu va fi câștigată...

„Ce se poate face pentru a stăvili valul de rău care pătrunde în societate? Trebuie să fie votate și impuse legi care interzic vânzarea și folosirea alcoolului ca băutură. Să fie făcute toate eforturile pentru a-i încuraja pe consumatorii de alcool să se întoarcă la temperanță și la virtute. Dar chiar mai mult decât atât, este necesar să alungăm blestemul alcoolismului din țara noastră. Apetitul pentru băuturile alcoolice să fie înlăturat, iar folosirea și vânzarea lor se vor sfârși. Această lucrare le revine într-o mare măsură părinților. Prin respectarea unei cumpătări stricte, părinții trebuie să le ofere copiilor lor un model corect în ce privește caracterul, apoi să-i educe și să-i învețe, în temere de Dumnezeu, să deprindă obiceiul renunțării și al stăpânirii de sine. Tinerii educați în felul acesta vor avea puterea morală de a se opune ispitei și de a-și controla apetitul și pasiunile. Ei vor rezista neclintiți în fața nechibzuinței și a depravării care corup societatea.” –*Slujitorii Evangheliei*, pp. 387, 388.

* * *

Vă rugăm citiți Raportul Misionar de la pagina următoare

* * *

RAPORTUL MISIONAR DIN MALAWI

De citit în Sabatul din 24 iunie 2023

Colecta Specială a Școlii de Sabat va fi adunată în Sabatul din 1 iulie 2023

Dragi frați, surori, prieteni și vizitatori,

„Fiecare să dea după cum a hotărât în inima lui: nu cu părere de rău sau de silă, căci „pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu.”
2 Corinteni 9:7.

Salutări din partea fraților și surorilor din Malawi.

Republica Malawi este o țară fără ieșire la mare din sud-estul Africii, cunoscută anterior sub numele de Nyasaland. Se învecinează cu Zambia la vest, Tanzania la nord și nord-est și Mozambic la est, sud și sud-vest. Acoperind 118. 484 kilometri pătrați, Malawi are o populație de aproximativ 19,4 milioane (din ianuarie 2021). Capitala este Lilongwe, iar celelalte trei orașe principale sunt Blantyre, Mzuzu, și fosta capitală, Zomba. Țara este numită "inima caldă a Africii", deoarece oamenii sunt atât de prietenoși.

Aproximativ 82% din populație sunt creștini, inclusiv 58% protestanți, 17% catolici și 7% alții. Musulmanii compun 14%, iar credințele tradiționale și ateii numără 4%.

Mesajul Reformei a ajuns în Malawi în 1981 prin fratele Mwabwagilo din Tanzania, care a adus mesajul lui Dumnezeu în Malawi împreună cu prietenul său, fratele Kayira, un orb. Fratele Kayira a împărtășit mesajul fratelui F. S. K. Mwakhwawa, după care cei doi au călătorit la Dar es Salaam, în Tanzania, pentru a întreba mai multe despre reformă. S-au întâlnit cu regretatul frate Andrew Mangwe, care le-a împărtășit informații timp de două săptămâni. Când s-au întors în Malawi, au început să predice solia, care astfel a început să se răspândească.

Țara are patru provincii și 28 de districte. Solia SMI a ajuns în toate cele patru regiuni și în toate cele 28 de districte, inclusiv în cele cu mulți musulmani. Numărul membrilor este de 1. 600 și există 410 suflete interesate care studiază Biblia. Din păcate, întrebarea cu care ne confruntăm cel mai adesea este: "Unde este sediul dvs. în

Malawi?”. Avem dificultăți în a răspunde la această întrebare. Vrem să construim o școală primară, o clădire a sediului Uniunii și o editură într-o singură locație.

"Dorim să construim o școală a bisericii pentru copiii noștri". - *Îndrumarea copilului, p. 315*. Prin harul Domnului, construcția unei școli primare a început deja într-o zonă cu o densitate mare a populației - Likuni, în districtul Lilongwe. Raportul profesor - elev în acest loc este de 1:150. Aceasta este o dovadă a unei cereri ridicate pentru învățământul primar. Credem că veniturile din școală vor contribui la strângerea fondurilor pentru construirea sediului și a editurii, însă proiectul școlar are nevoie de mai multe fonduri pentru finalizarea acestuia.

Malawi este una dintre țările cel mai puțin dezvoltate din lume. Economia sa se bazează în mare măsură pe agricultură, iar populația este în mare parte rurală și crește rapid. Guvernul depinde de ajutorul din afara țării pentru a-și satisface nevoile de dezvoltare. În ciuda luptelor lor economice, membrii din Malawi fac multe sacrificii.

Speranța și rugăciunea noastră din partea credincioșilor din întreaga lume este să ajute cu generozitate Malawi. Deoarece solia a ajuns la toate districtele din Malawi, este planul nostru de a extinde activitatea în districte. Acest lucru va necesita lucrători suplimentari, mai mult sprijin misionar și mai multe mijloace.

„Sufletul binefăcător va fi săturat, și cel ce udă pe alții va fi udat și el.” Proverbele 11:25. Vă mulțumim pentru rugăciunile voastre pentru Malawi și pentru darurile voastre generoase de Sabatul viitor pentru proiectul școlii, sediului Uniunii. și Editurii.

Dumnezeu să binecuvânteze Biserica Sa din întreaga lume.

- *Fratele Evance Mtikama*
Președintele Uniunii Malawi

DEVOȚIONAL

MÂNTUIREA: FIGURI DE STIL

**Cu versete biblice și
un gând inspirat al Spiritului Profetic**

MÂNTUIREA: FIGURI DE STIL

Prin Biblie, Dumnezeu ne vorbește în multe feluri. „Dumnezeu vorbește însă, când într-un fel, când într-altul...” Iov 33:14. Ca să ne fie pe înțeles, Biblia folosește diferite stiluri de limbaj. În lunile acestea, vom studia diferite cuvinte care ilustrează mântuirea!

Iubirea de Dumnezeu ne va întări sufletul și, prin virtutea meritelor sângelui lui Hristos, vom putea să stăm neclintiți în mijlocul focului ispitei și al încercării, dar, în afară de Domnul Hristos, Neprihănirea noastră, care este pentru noi înțelepciune, sfințire și răscumpărare, nu există nici un alt mijloc de mântuire. CF 86.4

Structura: **Data**, Verset(e), devoțional.

IANUARIE

Limbajul juridic: Mântuirea este îndreptățire sau neprihănire.

01 Ianuarie Efeseni 2:8-9

Îndreptățirea este întru totul prin har și nu este obținută prin nici o faptă pe care o poate săvârși omul căzut. Acest lucru mi-a fost prezentat cu claritate. Dacă un om înstărit are bani și proprietăți și îi aduce un dar Domnului, în mintea lui pot apărea idei false care strică darul, crezând că, datorită acestui dar, el merită favoarea lui Dumnezeu și că Domnul are obligația de a-l privi cu o bunăvoință deosebită. {CF 20.1}

02 Ianuarie Ioan 3:17

Îndreptățirea este opusul condamnării. Mila nemărginită a lui Dumnezeu este exercitată față de cei care sunt întru totul nevrednici. Dumnezeu iartă păcatele datorită Domnului Isus, care a devenit jertfă de ispășire pentru ele. Prin credința în Domnul Hristos, păcătosul vinovat primește favoarea lui Dumnezeu și nădejdea temeinică a vieții veșnice. {CF 104.3}

03 Ianuarie Ieremia 31:34 up

Îndreptățirea este iertarea deplină și completă a păcatului. În momentul în care păcătosul Îl acceptă pe Hristos prin credință, el este iertat. I se atribuie dreptatea lui Hristos și nu mai trebuie să se îndoiască de harul iertător al lui Dumnezeu. {RJ 70.3} *Spaniola*

04 Ianuarie Romani 1:16

Teme ca **îndreptățirea** prin credință, neprihănirea lui Isus, să fie prezentate în școlile noastre ca tinerii să ajungă să înțeleagă aceste subiecte importante, ca toți, mici și mari să cunoască calea salvării. Principiile sacre și veșnice legate de planul salvării au fost pierdute din vedere, iar ele trebuie așezate la locul lor în planul mântuirii, făcute să apară în lumina lor cerească și să pătrundă întunecimea în care este înfășurată lumea. {SSS 12.2}

05 Ianuarie Matei 11:16-19

Astăzi o mare parte dintre cei ce compun adunările noastre sunt morți în greșeli și păcate. Ei vin și pleacă precum se mișcă ușa în balamale. Mulțumiți de sine, timp de ani de zile au ascultat cele mai solemne și emoționante adevăruri pentru suflet, însă nu le-au pus în practică. De aceea ei sunt din ce în ce mai puțin sensibili față de valoarea adevărului. Mărturiile emoționante de mustrare și avertizare nu îi trezesc la pocăință. Cele mai dulci melodii care vin de la Dumnezeu prin buze omenești — *îndreptățirea* prin credință, *neprihănirea* lui Hristos — nu au ca efect asupra lor un răspuns de iubire și recunoștință. Deși Negustorul ceresc le prezintă cele mai bogate nestemate — credința și dragostea — deși îi invită să cumpere de la El „aur curățit prin foc” și „haine albe”, cu care să se îmbrace, și „alifie pentru ochi”, ca să poată vedea, ei își împietresc inimile față de El și nu își transformă starea de căldicel în dragoste și zel. În timp ce mărturisesc credința, ei tăgăduiesc puterea evlaviei. Dacă vor continua în această stare, Dumnezeu îi va respinge. Ei nu corespund pentru a fi membri ai familiei Sale.” {SB 67.4}

06 Ianuarie Romani 5:1

Cam în vremea aceasta, Luther, citind lucrările lui Huss, a descoperit că adevărul cel mare al *îndreptățirii* prin credință, pe care el căuta să-l înalțe și să-l predice, fusese susținut de reformatorul Boemiei. „Toți au fost husiți”, spunea Luther, „Pavel, Augustin și chiar eu, fără să știm acest lucru!” „Cu siguranță că judecățile lui Dumnezeu vor veni peste lume”, continua el, „deoarece acum un veac i s-a predicat adevărul care a fost osândit și ars.” — (Wylie, b. 6, cp. 1.) {TV 140.3}

07 Ianuarie Romani 8:32

Marea învățătură a *îndreptățirii* prin credință, atât de lămurit predicată de Luther, fusese aproape cu totul pierdută din vedere și înlocuită cu principiul romano-catolic că mântuirea se poate obține prin faptele bune ale omului. Whitefield și frații Wesley, care erau membri ai bisericii oficiale, erau căutători sinceri ai harului lui Dumnezeu, dar fuseseră învățați că acesta se putea asigura printr-o viață virtuoasă și prin păzirea rânduielilor religioase. {TV 253.2}

08 Ianuarie 1 Timotei 4:12

Dorința mea sinceră pentru tinerii noștri este ca ei să descopere adevărata însemnătate a **îndreptăririi** prin credință și a desăvârșirii caracterului care îi va pregăti pentru viața veșnică. Nu mă aștept să mai trăiesc mult și las această solie pentru tineri, pentru ca ținta pe care și-o pun să nu fie una care să-i facă să se piardă. {PFE 548.3}

09 Ianuarie Apocalipsa 14:9-11

Mai multe persoane mi-au scris, întrebându-mă dacă solia **îndreptăririi** prin credință este solia îngerului al treilea, și eu am răspuns: „Este cu adevărat solia îngerului al treilea”. — *Selected Messages 1:372 (1890)*. {EUZ 199.4}

10 Ianuarie Galateni 2:21

Această solie a fost vestită pentru a-L evidenția și mai mult pe Mântuitorul înălțat, jertfa adusă pentru păcatele lumii întregi. Ea a prezentat **îndreptățirea** prin credința în Cel ce S-a pus chezaș pentru noi și i-a invitat pe oameni să primească neprihănirea lui Hristos, care se dovedește prin ascultarea de toate poruncile lui Dumnezeu.

Mulți L-au pierdut din vedere pe Isus. Ei au avut nevoie să li se îndrepte privirile spre Persoana Sa divină, spre meritele Sale, spre iubirea Sa neschimbătoare față de familia omenească. Toată puterea a fost încredințată în mâinile Sale, ca El să le poată împărți daruri bogate oamenilor, acordându-i ființei umane, neputincioase, darul de neprețuit al **îndreptăririi** Sale. Dumnezeu a poruncit să fie vestită această solie în lumea întreagă. Solia îngerului al treilea este solia care trebuie vestită cu tărie și care este însoțită de o mare măsură a revărsării Duhului Său. — *Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 91, 92 (1895)*. {EUZ 200.2}

11 Ianuarie Ioan 1:29

Această solie a avut scopul de a-L aduce în atenția oamenilor pe Mântuitorul înălțat ca jertfă pentru păcatele întregii lumi. Ea a prezentat **îndreptățirea** prin credința în Garantul divin, a invitat oamenii să primească neprihănirea lui Hristos, care se manifestă prin ascultarea de toate poruncile lui Dumnezeu. Mulți L-au pierdut din vedere pe Domnul Isus. *Ev, 190*

12 Ianuarie Galateni 1:6-7

Din nou și din nou, mi-a fost prezentat pericolul de a susține, ca popor, idei false cu privire la **îndreptățirea** prin credință. De ani de zile mi-a fost arătat că Satana va lucra în mod special pentru a încurca mințile asupra acestui subiect. Legea lui Dumnezeu a fost tratată pe larg și a fost prezentată în adunări, aproape la fel de lipsită de cunoașterea lui Isus Hristos și a legăturii Sale cu Legea, cum a fost jertfa lui Cain. Mi-a fost arătat că mulți au fost ținuti departe de credință, din cauza ideilor confuze și amestecate cu privire la mântuire și a modului greșit în care au lucrat pastorii pentru a ajunge la inimi. Ideea care mi-a fost prezentată cu insistență timp de mulți ani este **neprihănirea** lui Hristos atribuită. M-am mirat că acest subiect nu a fost tema predicilor din bisericile noastre de pretutindeni din țară, în ciuda faptului că mie mi-a fost prezentat în mod continuu și insistent, iar eu am făcut din el tema aproape a fiecărei predici și cuvântări adresate oamenilor. {CF 18.1}

13 Ianuarie Romani 4:4-5

Să prezentăm în mod distinct și clar acest subiect: meritele fapturii create nu pot să schimbe cu nimic nici statutul nostru înaintea lui Dumnezeu și nici darul pe care ni-l dă Dumnezeu. Dacă faptele și credința cumpără darul mântuirii pentru cineva, atunci Creatorul are o obligație față de făptura creată. Aici există posibilitatea ca ideile false să fie acceptate ca fiind adevăr. Dacă vreun om este în stare să merite mântuirea, prin ceva ce ar putea face el, atunci se află pe aceeași poziție ca și catolicul care face penitențe pentru păcatele lui. Astfel, mântuirea ar fi parțial ceva datorat nouă, ceva ce poate fi obținut ca o răsplată care ni se cuvine. Dar, dacă omul nu poate să merite mântuirea prin nici una dintre faptele lui bune, atunci ea trebuie să fie în totalitate prin har, primită de omul păcătos pe temeiul faptului că o acceptă și crede în Isus. Ea este în totalitate un dar. **Îndreptățirea** prin credință este dincolo de orice controversă. Îndată ce este stabilit definitiv faptul că meritele câștigate de omul căzut prin faptele lui bune nu-i pot obține niciodată viața veșnică, orice controversă încetează. {CF 19.3}

14 Ianuarie 1 Corinteni 2:2

Cu privire la **îndreptățirea** prin credință, există pericolul de a-i atribui

un merit credinței. Când luați **neprihănirea** lui Hristos ca pe un dar, sunteți îndreptățiți fără plată, prin răscumpărarea lui Hristos. Ce este credința? „Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.” (Evrei 11:1.) Este un asentiment intelectual față de faptele lui Dumnezeu, care angajează inima într-o consacrare de bunăvoie și în slujire adusă lui Dumnezeu, Cel care a dat înțelegerea, a impresionat inima, a atras la început atenția spre Hristos, ca să-L vadă pe crucea Golgotei. Credința înseamnă a-I da lui Dumnezeu puterile intelectuale, a-I încredința lui Dumnezeu mintea și voința și a-L face pe Hristos unica poartă de intrare în împărăția cerurilor. {CF 25.2}

15 Ianuarie Galateni 3:13

Ce înseamnă a crede? Înseamnă a accepta pe deplin că Isus Hristos a murit ca jertfă pentru noi, că El a ajuns să fie blestem pentru noi, a luat păcatele noastre asupra Sa și ne-a atribuit **neprihănirea** Sa. Prin urmare, noi cerem această neprihănire a lui Hristos, credem în ea, și că este neprihănirea noastră. El este Mântuitorul nostru. El ne mântuiește, pentru că a spus că va face așa. Avem noi de gând să căutăm tot felul de explicații ale modului în care El ne poate mântui? Avem, în noi înșine, evlavie care să ne facă mai buni și să ne curețe de petele păcatului, făcându-ne în stare să venim la Dumnezeu după aceea? Pur și simplu, nu putem face lucrul acesta. {CF 70.2}

16 Ianuarie Isaia 53:6

El a luat natura omenească asupra Sa pentru a demonstra că, prin unirea naturii divine cu cea omenească, omul poate să respecte Legea lui Iehova. Dacă despărțiți natura omenească de cea divină, puteți încerca să vă realizați propria **neprihănire** de acum și până va veni Domnul Hristos, dar nu va fi altceva decât o nereușită. {CF 71.1}

17 Ianuarie Romani 6:1

Printr-o credință vie, prin rugăciune stăruitoare către Dumnezeu și prin dependența de meritele lui Isus, noi suntem îmbrăcați în **neprihănirea** Sa și suntem mântuiți. „Oh, da”, spun unii, „noi suntem mântuiți fără să facem nimic. De fapt, eu sunt mântuit. Nu trebuie să respect Legea lui Dumnezeu. Sunt mântuit prin **neprihănirea** lui Isus Hristos.” Domnul Hristos a venit în lumea noastră pentru a-i aduce

pe toți oamenii înapoi la ascultarea de Dumnezeu. A adopta poziția că poți să calci Legea lui Dumnezeu, pe motiv că Domnul Hristos a făcut totul, înseamnă a adopta o poziție a morții, pentru că ești la fel de păcătos ca oricare altul.

Prin urmare, care este poziția corectă? Să asculți și să vezi că prin **neprihănirea** lui Hristos, pe care o susții prin credință, prin **neprihănirea** oferită de eforturile și de puterea Sa divină, poți să respecti poruncile lui Dumnezeu. {CF 71.3}

18 Ianuarie 1 Ioan 1:9

Când păcătosul care se pocăiește este smerit înaintea lui Dumnezeu, când înțelege ispășirea făcută de Domnul Hristos pentru el și acceptă această ispășire ca fiind singura lui speranță pentru viața aceasta și pentru cea veșnică, păcatele lui sunt iertate. Aceasta este **îndreptățirea** prin credință. Fiecare credincios trebuie să-și conformeze pe deplin voința proprie cu voința lui Dumnezeu și să rămână într-o stare de pocăință și părere de rău, exercitându-și credința în meritele ispășitoare ale Mântuitorului și înaintând din putere în putere și din slavă în slavă. {CF 103.1}

19 Ianuarie Romani 1:17

Cu o mare claritate și putere, apostolul a prezentat doctrina **îndreptățirii** prin credință în Hristos. El spera ca și alte biserici să poată fi ajutate prin învățăturile trimise creștinilor din Roma; dar cât de puțin putea el prevedea influența nespuse de întinsă a cuvintelor sale! În decursul tuturor veacurilor, marele adevăr al **îndreptățirii** prin credință a stat ca o puternică torță aprinsă, spre a-i călăuzi pe păcătoșii pocăiți pe calea vieții. Aceasta a fost lumina care a risipit întunericul ce învăluisese mintea lui Luther și i-a dezvăluit puterea sângelui lui Hristos de a curăți de păcat. Aceeași lumină a călăuzit mii de suflete împovărate de păcat către adevăratul Izvor de iertare și pace. Fiecare creștin are motiv să-I mulțumească lui Dumnezeu pentru epistola către biserica din Roma. {FA 373.3}

20 Ianuarie Faptele Apostolilor 4:12

Iertarea păcatului, **îndreptățirea** prin credință în Isus Hristos, accesul la Dumnezeu numai printr-un mijlocitor, din cauza stării lor pierdute, a vinovăției și păcatului lor — acestea sunt adevărurile pe care

poporul le cunoștea foarte puțin. Oamenii pierduseră într-o mare măsură cunoașterea lui Dumnezeu și a singurei căi prin care puteau să se apropie de El. Ei pierduseră aproape orice înțelegere cu privire la ceea ce era păcatul și ceea ce era **neprihănirea**. Iertarea de păcat prin Hristos, Mesia cel făgăduit, pe care Îl reprezentau jertfele lor, era înțeleasă doar vag. *ISA, 116.*

21 Ianuarie Galateni 4:1-4

Solia prezentă — **îndreptățirea** prin credință — este o solie de la Dumnezeu. Ea are acreditarea divină, deoarece roadele ei duc la sfințire. Unii au o mare nevoie de adevărurile prețioase care le-au fost prezentate, dar ne temem că nu au beneficiat de ele. Ei nu au deschis ușa inimii pentru a-I spune bun venit lui Isus ca oaspete ceresc și au suferit o mare pierdere. Într-adevăr, există o cale îngustă pe care trebuie să umblăm, iar crucea ne este prezentată la fiecare pas. Trebuie să învățăm să trăim prin credință, iar atunci orele cele mai întunecate vor fi luminate de razele binecuvântate ale Soarelui Neprihănirii. *ISA, 177*

22 Ianuarie Galateni 2:14

Există adevăruri grandioase, care au fost ascunse multă vreme sub gunoiul ideilor false și care trebuie să le fie descoperite oamenilor. Învățătura **îndreptățirii** prin credință a fost pierdută din vedere de către mulți care au declarat că ei cred solia îngerului al treilea. Oamenii au ajuns la mari extreme cu privire la subiectul sfințeniei. Ei au spus cu un mare zel: „Doar să crezi în Hristos și vei fi mântuit, dar la o parte cu Legea lui Dumnezeu.” Aceasta nu este învățătura Cuvântului lui Dumnezeu. O asemenea credință nu cere nicio temelie. Ea nu este comoara prețioasă a adevărului pe care Dumnezeu l-a dat poporului Său pentru timpul acesta. Învățătura aceasta duce în rățacire suflete sincere. Lumina care vine din Cuvântul lui Dumnezeu descoperă faptul că Legea trebuie să fie proclamată. Domnul Hristos trebuie să fie înălțat, pentru că El este un Mântuitor care iartă nelegiuirea, fărădelegea și păcatul, dar care nu anulează în niciun fel vinovăția unui suflet nepocăit. — *Review and Herald, 13 august 1889 ISA, 177.*

23 Ianuarie Efeseni 4:17-18

Unii dintre frații noștri și-au exprimat temerea că vom insista prea mult asupra subiectului **îndreptățirii** prin credință, dar eu sper și mă rog ca nimeni să nu fie alarmat inutil, pentru că, în prezentarea acestei doctrine, așa cum este ea expusă în Scripturi, nu se află niciun pericol. Dacă nu ar fi fost nicio lipsă în trecut cu privire la o instruire corespunzătoare a poporului lui Dumnezeu, acum nu ar fi necesar să atragem atenția în mod deosebit asupra acestui subiect. (...) Făgăduințele nespuse de mari și prețioase care ne sunt date în Sfintele Scripturi au fost pierdute din vedere într-o mare măsură, întocmai cum a plănuit vrăjmașul oricărei **neprihăniri**. El a așternut întunericul lui între noi și Dumnezeul nostru, ca să nu vedem adevăratul caracter al lui Dumnezeu. Domnul a declarat despre Sine că este „plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie”. ISA, 183.

24 Ianuarie 2 Timotei 1:12

Nimeni să nu se teamă că va ajunge la extreme, dacă este un cercetător atent al Cuvântului, care își umilește sufletul la fiecare pas. Hristos trebuie să locuiască în el prin credință. El, Exemplul nostru, a exercitat stăpânire de sine. El a fost smerit și a avut o adevărată demnitate. Dacă fiecare dintre noi are aceste trăsături de caracter, primind **îndreptățirea** prin credință, nu va exista niciun extremist. (...) 2SA, 9.

25 Ianuarie Romani 3:31

A ne baza pe Hristos ca fiind singurul nostru izvor de putere, prezentând dragostea Sa inegalabilă, manifestată prin faptul că a luat asupra Sa vinovăția și păcatele oamenilor și le-a atribuit **neprihănirea** Sa, nu anulează în niciun fel Legea, nici nu îi micșorează demnitatea. În schimb, o pune într-un loc în care lumina strălucește asupra ei și o slăvește. Acest lucru este realizat numai prin lumina reflectată de pe crucea Golgotei. Legea este desăvârșită în marele Plan de Mântuire, numai dacă este prezentată în lumina care strălucește de la Mântuitorul cel răstignit și înviat. Aceasta poate fi înțeleasă numai duhovnicește. Ea aprinde în inima privitorului credința arzătoare, nădejdea și bucuria faptului că Hristos este **neprihănirea** lui. Bucuria aceasta este numai pentru aceia care iubesc

și păzesc cuvintele lui Isus, care sunt cuvintele lui Dumnezeu. 3SA, 93

26 Ianuarie Romani 8:33-34.

Îndreptățirea prin credință este o taină pentru mulți. Un păcătos este **îndreptățit** de Dumnezeu când se pocăiește de păcatele lui. El Îl vede pe Isus pe crucea de pe Golgota. De ce toată această suferință? Legea lui Iehova a fost călcată. Legea guvernării lui Dumnezeu în cer și pe pământ a fost călcată, iar pedeapsa păcatului este moartea. Totuși „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. Oh, ce dragoste, ce dragoste inegalabilă! Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a murit pentru omul vinovat! 3SA, 102

27 Ianuarie Evrei 2:2-4

Astăzi, mulți dintre aceia care alcătuiesc adunările noastre sunt morți în greșeli și păcat. Ei vin și pleacă ca ușa în balamalele ei. Timp de ani de zile, ei au ascultat satisfăcuți adevărurile cele mai solemne și cele mai mișcătoare de suflet, dar nu le-au pus în practică. Din pricina aceasta, ei sunt din ce în ce tot mai puțin sensibili față de faptul că adevărul este așa de prețios. Mărturiile zguduitoare, de muștrare și avertizare, nu-i trezesc la pocăință. Cele mai dulci melodii care vin de la Dumnezeu prin buze omenești — **îndreptățirea** prin credință și **neprihănirea** lui Hristos nu scot de la ei nici un răspuns de iubire și recunoștință. Deși Negustorul ceresc așază înaintea lor cele mai bogate giuvaeruri ale credinței și iubirii, deși îi invită să cumpere de la El „aur curățit prin foc”, „haine albe”, pentru ca să se îmbrace, și „alifie pentru ochi”, pentru ca să poată vedea, ei își împietresc inima împotriva Lui și nu ajung să dea încropeala lor în schimbul iubirii și al râvnei. În timp ce fac mărturisire, ei tăgăduiesc puterea evlaviei. Dacă vor continua în starea aceasta, Dumnezeu îi va lepăda. Ei se fac singuri necorespunzători pentru a fi membri ai familiei Lui. {6M 426.4}

28 Ianuarie Daniel 4:14

Ce este **îndreptățirea** prin credință? Este lucrarea lui Dumnezeu care coboară în țărână slava omenească și face pentru om lucrarea pe care el nu are puterea să o facă singur. — *Mărturii speciale, Seria A, 9:61*

29 **Ianuarie** Matei 27:54

Legea lui Dumnezeu călcată cerea viața păcătosului. În tot Universul nu se afla decât Unul singur care, în folosul omului, putea să satisfacă cerințele ei. Deoarece Legea divină este tot așa de sfântă ca și Dumnezeu, numai cineva deopotrivă cu Dumnezeu putea face ispășire pentru călcarea ei. Nimeni altul, ci numai Hristos putea să răscumpere neamul omenesc din blestemul Legii și să-l aducă iarăși în armonie cu cerul. Hristos avea să ia asupra Sa vinovăția și rușinea păcatului — păcat ce este atât de dezgustător pentru un Dumnezeu sfânt, încât avea să-L despartă pe Tatăl de Fiul Său. Hristos avea să coboare până în adâncurile mizeriei, pentru a salva neamul omenesc din ruina lui. {PP 63.2}

30 **Ianuarie** Psalmi 85:10

Dreptatea și mila stăteau departe, una față de cealaltă, despărțite de o prăpastie uriașă. Domnul Răscumpărătorul nostru și-a îmbrăcat divinitatea cu umanitate și a arătat în favoarea omului un caracter fără pată sau cusur. El și-a plantat crucea la jumătatea distanței dintre cer și pământ și a făcut din ea mijlocul de atracție care ajungea la ambele capete, atrăgând atât dreptatea, cât și mila peste abis... Acolo dreptatea a văzut că, Unul egal cu Dumnezeu a primit pedeapsa tuturor nedreptăților și păcatului. . Cu o satisfacție desăvârșită, s-a închinat cu evlavie în fața crucii, spunând: „Destul”. {HHD 245,2} *spaniola*

31 **Ianuarie** Romani 8:32

Mi-aș dori să pot prezenta această chestiune fraților și surorilor noastre, exact așa cum am văzut-o: minunata Jertfă făcută pentru om. Justiția cerea suferințele unui om. Hristos, egal cu Dumnezeu, a oferit suferințele unui Dumnezeu. El însuși nu avea nevoie de ispășire. A făcut-o pentru om, totul pentru om... Intensitatea agoniei sale a fost proporțională cu demnitatea și măreția caracterului său. Nu vom vedea sau înțelege niciodată agonia profundă a suferințelor Mielului fără pată al lui Dumnezeu până când nu vom simți cât de adânc este abisul din care am fost salvați, cât de odios este păcatul de care se face vinovată omenirea și prin credință obținem iertarea deplină și completă. {ATO 217.4} *spaniola*

Februarie

Limbajul comercial: Răscumpărarea

01 Februarie 1 Petru 1:12

Lucrarea mântuirii (*răscumpărării*) este tema asupra căreia îngerii doresc să privească, s-o cunoască; ea va constitui știința și cântul celor mântuiți de-a lungul veacurilor nesfârșite. Nu este oare vrednic să cugetăm profund la ea și să o studiem acum cu multă luare aminte? Iubirea și mila infinită a Domnului Hristos, sacrificiul pe care l-a făcut în favoarea noastră cer din partea noastră cea mai serioasă și mai solemnă cugetare. Să stăruim mai mult asupra caracterului scumpului nostru Mântuitor. Să medităm mai mult asupra lucrării Sale, a Aceluia care a venit să mântuiască pe poporul Lui de păcatele sale. Când contemplăm în acest fel marile teme ale cerului, credința și iubirea noastră vor deveni mai puternice, iar rugăciunile noastre vor fi mai mult și tot mai mult ascultate de Dumnezeu, pentru faptul că ele vor fi mai mult și tot mai mult pline de credință și iubire. Ele vor fi inteligente și călduroase. Va fi atunci o mai statornică încredere în Domnul Hristos și o experiență zilnică și vie a puterii Sale de a mântui în mod desăvârșit pe toți aceia care vin la Dumnezeu prin El. {CH 88.3}

02 Februarie Romani 8:35

Dragostea, temelia creațiunii și a *răscumpărării*, este fundamentul adevăratei educații. Acest adevăr este prezentat clar în Legea pe care Dumnezeu a dat-o drept călăuză a vieții. Prima și marea poruncă este: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta”. (Marcu 12:30.) A-L iubi pe Cel veșnic, pe cel Atotștiutor, cu toată puterea și din toată inima înseamnă perfecțiunea dezvoltării oricărei capacități, înseamnă că în întreaga ta ființă — trup, minte, și suflet — trebuie restaurat chipul lui Dumnezeu. {SP 32.1}

03 Februarie Exod 25:19-20

Heruvimii din sanctuarul pământesc, care priveau cu respect către tronul milei, reprezintă oastea cerească, care urmărește cu interes lucrarea de mântuire (*răscumpărare*). Aceasta este taina harului în

care îngerii doresc să privească — pentru ca Dumnezeu să rămână drept în timp ce îl îndreptățește pe păcătosul pocăit și să reînnoiască legătura Sa cu neamul omenesc căzut; ca Hristos să Se coboare pentru a ridica mulțimi nenumărate din prăpastia distrugerii, pentru a le îmbrăca în hainele nepătate ale neprihănirii Sale și pentru a le uni cu îngerii care n-au căzut niciodată, ca să locuiască pentru veșnicie în prezența lui Dumnezeu. {TV 415.2}

04 Februarie Matei 29:11

Mântuirea (*răscumpărarea*) este lucrarea aceea prin care omul este educat pentru cer. Educația aceasta înseamnă cunoașterea lui Hristos. Înseamnă emanciparea de sub ideile, obiceiurile și practicile învățate în școala domnului întunericului. Sufletul trebuie să fie eliberat de tot ceea ce este în opoziție cu credințioșia față de Dumnezeu. {HLL 330.2}

05 Februarie Isaia 53:1

Planul de Mântuire (*răscumpărare*) este așa de larg cuprinzător, încât filozofia nu-l poate explica. Va rămâne totdeauna o taină, pe care cugetarea cea mai adâncă nu o poate cuprinde. Știința mântuirii nu poate fi explicată, dar poate fi cunoscută prin experiență. Numai acela care își vede păcătoșenia poate aprecia valoarea cea nemărginită a Mântuitorului. {HLL 494.4}

06 Februarie 1 Ioan 4:19

Iubirea, temelia creației și a *răscumpărării* este baza adevăratei educații. Acest lucru este făcut clar în Legea pe care a dat-o Dumnezeu, ca să fie o călăuză a vieții. Prima și cea mai mare poruncă este: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău”. Luca 10:27. A-L iubi pe El, pe Cel Nesfârșit, pe Cel Atotcunoscător, cu toată puterea, cu toată mintea și cu toată inima înseamnă cea mai înaltă dezvoltare a oricărei puteri. Înseamnă că în toată făptura — trup, minte și suflet în aceeași măsură — va fi refăcut chipul lui Dumnezeu. {Ed 16.1}

07 Februarie Osea 6:3

Știința mântuirii (*a răscumpărării*) este știința tuturor științelor; știința care reprezintă studiul îngerilor și al tuturor inteligențelor din

lumile necăzute; știința care angajează atenția Domnului și Mântuitorului nostru; știința care descoperă intenția născută în mintea Celui Infinit — „care a fost ținută ascunsă timp de veacuri” (Romani 16:25); știința care va constitui studiul celor **răscumpărați** ai lui Dumnezeu de-a lungul veacurilor fără număr. Acesta este cel mai înalt studiu în care îi este omului cu putință să se angajeze. El va da vigoare minții și va înălța sufletul. {Ed 126.2}

08 Februarie 1 Petru 18:19

Lucrarea tuturor inteligențelor cerești conduce la acest sfârșit. Sub comanda Generalului lor, ele lucrează pentru recuperarea celor care, prin păcat, s-au separat de Tatăl ceresc. Un plan a fost gândit, prin care minunăția harului și dragostei lui Hristos să fie arătate, descoperite lumii. Prin prețul infinit plătit de Fiul lui Dumnezeu pentru **răscumpărarea** omului, este relevată dragostea lui Dumnezeu. Acest glorios plan de salvare este amplu și oferă salvare întregii lumi. Păcătoși, oameni căzuți, pot fi desăvârșiți în Isus prin iertarea păcatului și îndreptățirea lui Hristos. {SCT 137.2}

09 Februarie 1 Ioan 3:2

Lucrarea de **răscumpărare** este aceea de a aduce omenirea în Hristos, de a aduce neamul omenească să fie una cu Divinitatea. Domnul Hristos a luat natura omenească pentru ca omul să poată fi una cu El, după cum El este una cu Tatăl, așa încât Dumnezeu să-l poată iubi pe om așa cum Îl iubește pe Singurul Său Fiu, pentru ca oamenii să poată fi părtași ai naturii divine și să fie desăvârșiți în El. ISA, 122

10 Februarie Isaia 55:1

Mântuirea (**răscumpărarea**) este un subiect inepuizabil și vrednic de contemplarea noastră cea mai atentă. El depășește capacitatea de cuprindere a celui mai adânc gând și efortul celei mai vii imaginații. Cine poate să-L găsească pe Dumnezeu prin propria cercetare? Comorile înțelepciunii și ale cunoașterii le sunt oferite tuturor oamenilor și, dacă mii dintre cei mai talentați oameni și-ar dedica tot timpul pentru a-L înfățișa fără încetare pe Isus înaintea noastră, căutând un mod de a descrie farmecul Său inegalabil, tot nu ar epuiza subiectul acesta niciodată. ISA, 197

11 Februarie Luca 18:11

Comportamentul unora care se declară creștini este atât de lipsit de bunătate și de amabilitate, încât binele lor este vorbit de rău. Sinceritatea lor ar putea să nu fie pusă la îndoială, corectitudinea lor ar putea să fie indiscutabilă. Totuși sinceritatea și corectitudinea nu vor compensa lipsa de amabilitate și de bunătate. Astfel de oameni trebuie să-și dea seama că Planul de Mântuire (*răscumpărare*) este un plan al milei, care a fost pus în aplicare pentru a șlefui orice asprime a naturii omenești. Ei trebuie să cultive acea amabilitate creștină rară care îi face pe oameni să fie buni și atenți față de toți. Creștinul trebuie să fie la fel de plin de simpatie pe cât este de corect și la fel de plin de milă și de amabilitate pe cât este de drept și de cinstit. 3SA, 127

12 Februarie Geneza 22:12-13

Sacrificiul cerut lui Avraam nu a fost numai pentru binele său și nici chiar numai spre folosul generațiilor viitoare; ci a fost de asemenea pentru învățătura ființelor lipsite de păcat din cer și din celelalte lumi. Câmpul luptei dintre Hristos și Satana — câmp în care se aduce la îndeplinire Planul de Mântuire (*răscumpărare*)— este Manualul întregului Univers. Pentru că Avraam dăduse pe față o lipsă de credință în făgăduințele lui Dumnezeu, Satana îl acuzase înaintea îngerilor și înaintea lui Dumnezeu de faptul că a dat greș în a îndeplini condițiile legământului, dovedindu-se astfel nedemn de binecuvântările lui Dumnezeu. Dumnezeu dorea să dovedească înaintea întregului cer credințioșia slujitorului Său, pentru a demonstra că nu poate fi primită decât numai o ascultare desăvârșită cum și pentru a face mai clar Planul de Mântuire înaintea lor. {PP 154.3}

13 Februarie Evrei 9:12

Copii ai Domnului, ce prețioasă este făgăduința! Ce deplină este ispășirea Mântuitorului pentru vina noastră! **Răscumpărătorul**, cu o iubire neschimbătoare, mai mijlocește încă cu sfântul Său sânge în favoarea celui păcătos. Mâinile rănite, coasta împunsă, picioarele străpunse mijlocesc elocvent pentru omul căzut, a cărui **răscumpărare este cumpărată** cu un astfel de preț nemărginit. O, ce bunăvoință neîntrecută! Nici timpul, nici evenimentele nu pot

micșora eficiența jertfei de ispășire. Așa cum norul plăcut mirositor de tămâie se ridică acceptat fiind spre cer, și Aaron stropea sângele asupra capacului ispășirii vechiului Israel și curăța poporul de vină, tot așa și meritele Mielului ucis sunt astăzi acceptate de Dumnezeu ca un curățitor de pângărirea păcatului. {4M 124.3}

14 Februarie Psalmi 150:6

Dar tema **răscumpărării** este una la care îngerii doresc să privească; ea va fi știința și cântecul celor răscumpezați, în decursul veacurilor fără sfârșit ale veșnicilor. Nu merită acum o analiză și o studiere atentă? Să nu lăudăm oare pe Dumnezeu cu inima, cu sufletul și cu vocea „pentru minunile Lui față de fiii oamenilor?” {5M 317.2}

15 Februarie Isaia 21:11-12

Aceia care se găsesc în locuri de răspundere în lucrarea Domnului sunt înfățișați ca străjeri pe zidurile Sionului. Dumnezeu îi cheamă pe toți să dea alarma în mijlocul poporului. Faceți ca ea să fie auzită pe toată câmpia. Ziua nenorocirii, a prăpădului și a nimicirii, îi pândește pe toți cei ce săvârșesc nelegiuirea. Mâna Domnului va cădea cu deosebită severitate asupra străjerilor care nu au pus în fața poporului în chip lămurit obligația sa față de El, care este proprietarul lui prin creațiune și prin **răscumpărare**. {8M 195.1}

16 Februarie 1 Corinteni 1:30

Credința care îl roagă pe Dumnezeu să aline suferința omenească, credința pe care Dumnezeu a cerut-o de la poporul Său este numită fanatism. Dacă există în lumea aceasta ceva care ar trebui să-i inspire pe oameni cu zel sfânt, acela este adevărul, așa cum se află el în Isus. Este măreața lucrare a mântuirii (**răscumpărării**). Este Domnul Hristos făcut pentru noi, înțelepciune, neprihănire, sfințire și **răscumpărare**. {MP 80.1}

17 Februarie Isaia 42:1-3

Mântuirea (**răscumpărarea**) este o lucrare a Divinității. Prerogativa lui Dumnezeu este aceea de a reface, nu de a nimici. Moartea Fiului lui Dumnezeu a fost plănuită încă înainte de întemeierea lumii. Existența păcatului este inexplicabilă, prin urmare, niciun suflet nu îl cunoaște pe Dumnezeu, până când nu se vede pe sine în lumina reflectată de pe crucea Golgotei și până când nu se detestă pe sine ca

păcătos, cu toată amărăciunea sufletului. Când sufletul lui strigă, copleșit de marea nevoie după un Mântuitor care iartă păcatul, Dumnezeu i se descoperă plin de har și de milă, iertător, iubitor, plin de îndurare și îndelung răbdător. {MP 264.2}

18 Februarie Isaia 45:22

Contemplarea iubirii lui Dumnezeu, manifestată în darul Fiului Său pentru mântuirea oamenilor căzuți, va mișca inima și va trezi facultățile sufletului așa cum nimic altceva, nu poate. Lucrarea *răscumpărării* este minunată, este un mister al universului lui Dumnezeu... {AFC 169.1} spaniola

19 Februarie Psalmi 40:5

Când Hristos, în lucrarea sa de *răscumpărare*, este văzut ca marele adevăr central al sistemului de adevăruri, o nouă lumină este aruncată asupra evenimentelor trecutului și viitorului. Ele sunt văzute într-o nouă perspectivă și capătă un sens nou și profund. — *Manuscris 31, 1890.* {AFC 208.4} spaniola

20 Februarie Coloseni 1:19-20

În sensul cel mai înalt, lucrarea de educație și lucrarea de *răscumpărare* sunt una, pentru că nici în educație, nici în *răscumpărare* „nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă și care este Isus Hristos”. {Ed 30.2}

21 Februarie Matei 10:8

Bucuria Mântuitorului nostru consta în înălțarea și *răscumpărarea* celor căzuți în păcat. Pentru realizarea acestui scop, El nu și-a considerat viața ca fiind scumpă înaintea Sa și a suferit crucea și a disprețuit rușinea. Chiar și îngerii sunt totdeauna angajați în a lucra pentru fericirea altora. Aceasta este bucuria lor. Ceea ce inimile egoiste ar socoti drept un serviciu umilitor, adică acela de a sluji celor care sunt nenorociți și, din toate punctele de vedere inferioari lor în caracter și rang, este totuși lucrarea îngerilor fără păcat. Spiritul iubirii Domnului Hristos ce se jertfește pe sine este spiritul care cuprinde întreg cerul și care constituie esența binecuvântărilor Lui. Acesta este spiritul pe care urmașii lui Hristos îl vor avea, lucrarea pe care ei o vor face. {CH 77.2}

22 Februarie Psalmi 19:1-4

Dumnezeu este descoperit în natură, dar și în Cuvântul Său. În raze clare, lumina strălucește de pe pagina sacră, descoperindu-ni-L pe viul Dumnezeu așa cum este El prezent în legile universului, în natura creată de El și-n cerurile pe care le-a împodobit. Puterea Sa trebuie recunoscută drept singurul mijloc de **răscumpărare** a lumii din superstițiile degradante, care dezonorează într-atât pe Dumnezeu și pe om. {SP 395.2}

23 Februarie Matei 18:10

Orice făptură umană, cu trup, suflet și spirit, este proprietatea lui Dumnezeu. Hristos a murit pentru a-i răscumpăra pe toți oamenii. Nimic nu poate fi mai jignitor pentru Dumnezeu, decât atunci când oamenii îi fac pe cei **răscumpărați** prin sângele Mântuitorului să sufere din cauza bigotismului religios. {HLL 488.1}

24 Februarie Isaia 9:6

În cer, Satana Îl urâse pe Hristos pentru poziția Sa la tronul lui Dumnezeu. L-a urât și mai mult atunci când el însuși a fost înlăturat. L-a urât pe Acela care Se legase să-i **răscumpere** pe păcătoși. Cu toate acestea, în lumea în care Satana se pretindea stăpân, Dumnezeu I-a îngăduit Fiului Său să vină ca un prunc slab, supus slăbiciunii omenești. El I-a îngăduit să dea piept cu primejdiile vieții la fel ca oricare om, să ducă lupta vieții așa cum trebuie să o ducă orice vlăstar omenesc, cu riscul de a da greș și a pierde veșnicia. {HLL 49.1}

25 Februarie Leviticul 25:25

În legile date lui Israel, este o frumoasă ilustrație cu privire la legăturile dintre Hristos și poporul Lui. Când un evreu era silit, din cauza sărăciei, să se despartă de moștenirea lui și să se vândă chiar pe sine ca rob, datoria de a-l răscumpăra pe el și averea lui îi revenea celei mai apropiate rude. (vezi Leviticul 25:25,47-49; Rut 2:20.) Tot așa, lucrarea **răscumpărării** noastre și a moștenirii noastre pierdute prin păcat a căzut asupra Lui, care este ruda noastră cea mai apropiată. El a devenit ruda noastră pentru a ne putea mântui. Mai aproape decât tata, mama, fratele, prietenul sau cel ce ne iubește, este Domnul și Mântuitorul nostru. „Nu te teme”, zice El, căci „Eu te izbăvesc, te chem pe nume, ești al Meu”. „De aceea, pentru că ai preț

în ochii Mei, pentru că ești prețuit și te iubesc, dau oameni pentru tine și popoare pentru viața ta.” (Isaia 43:1,4.) {HLL 327.3}

26 Februarie Leviticul 25:47-49

Dumnezeu Își ține fiecare făgăduință și nu Îl putem dezonora mai mult decât punând acest lucru sub semnul întrebării și ezitând, cerând fără să credem că primim și exprimându-ne îndoiala în cuvinte. Dacă nu primiți de îndată ceea ce ați cerut, vă veți supăra și veți da frâu liber necredinței? Credeți; credeți că Dumnezeu va face exact ce a promis. Continuați să vă înălțați cererile și vegheați, lucrați și așteptați. Luptați lupta cea bună a credinței. Spuneți în inima voastră: „Dumnezeu m-a invitat să vin. El mi-a ascultat rugăciunea. El și-a dat cuvântul că mă va primi și Își va îndeplini făgăduința. Mă pot încrede în Dumnezeu; pentru că El m-a iubit atât de mult, că a dat pe singurul Său Fiu să moară pentru mine. Fiul lui Dumnezeu este Mântuitorul (*Răscumpărătorul*) meu.” „Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide.” „Dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cerească va da El Însuși Duhul Sfânt celor care i-L cer?” {PFE 299.2}

27 Februarie Iov 19:25-27

Revenirea lui Hristos pentru a inaugura domnia neprihănirii a inspirat cele mai sublime și mai arzătoare declarații tuturor scriitorilor sfinți. Poeții și profetii Bibliei s-au ocupat de acest subiect în cuvinte care ardeau de foc cerească. Iar psalmistul cânta despre puterea și maiestatea Regelui lui Israel: „Din Sion desăvârșirea frumuseții, de acolo strălucește Dumnezeu. Dumnezeul nostru vine și nu tace.... El strigă spre ceruri sus, și spre pământ, ca să judece pe poporul Său”. (Psalmii 50:2-4.) „Să se bucure cerurile și să se veselească pământul ... înaintea Domnului, căci El vine, vine să judece pământul; El va judeca lumea cu dreptate și popoarele după credințioșia Lui.” (Psalmii 96:11-13.)

28 Februarie Isaia 25:9

Când a venit rândul meu să vorbesc, am prezentat dovezile bucuriei pe care o aveam datorită iubirii lui Isus, precum și faptul că așteptam plină de bucurie să-L întâlnesc în curând pe *Răscumpărătorul* meu. Credința că venirea Domnului Hristos era aproape stărnise în sufletul

meu dorința de a căuta mai serios sfințirea înfăptuită de Duhul lui Dumnezeu. {SVM 46.1}

Martie

Limbaajul spiritual: Sfințenia

01 Martie Matei 3:7-8

Pocăința în care nu se vede schimbare nu este adevărată. Neprihănirea lui Hristos nu este o haină care să acopere păcatele nemărturisite și nepărăsite; ea este un principiu de viață care transformă caracterul și stăpânește purtarea. *Sfințenia* este o predare deplină lui Dumnezeu; este o totală supunere a inimii și vieții față de principiile cerului. {HLL 555.6}

02 Martie 2 Petru 1:2

Lucrarea transformării de la păcat la *sfințenie* este continuă. Zi de zi, Dumnezeu lucrează în vederea *sfințirii* omului, iar omul trebuie să conlucreze cu El, depunând eforturi stăruitoare în dezvoltarea obiceiurilor bune. El trebuie să adauge har după har; și, în timp ce el lucrează astfel după planul adunării, Dumnezeu lucrează pentru El după planul înmulțirii. Mântuitorul nostru este totdeauna gata să audă și să răspundă rugăciunii inimii zdrobite, și harul și pacea sunt înmulțite credincioșilor. Bucuros, El le acordă binecuvântările de care au nevoie în lupta lor împotriva răutăților care îi asaltează. {FA 532.2}

03 Martie Apocalipsa 3:11

Oh, ce privilegii mari le aparțin aceluia care cred și împlinesc cuvintele lui Hristos! Cunoașterea Domnului Hristos ca purtător al păcatului, ca jertfă de ispășire pentru nelegiuirile noastre, ne face în stare să trăim o viață *sfântă*. Cunoașterea aceasta este singura apărare și ocrotire a fericirii familiei omenești. Satana știe că, fără cunoașterea aceasta, noi am fi puși în încurcătură și am fi deposedați de putere. Credința noastră în Dumnezeu ar dispărea, iar noi am fi lăsați pradă fiecărui șiretlic al vrăjmașului. El a alcătuit planuri subtile prin care să-l nimicească pe om. Scopul lui este acela de a așterne umbrele iadului, ca un giulgiu al morții, între Dumnezeu și

om, ca să-L poată ascunde pe Isus de privirile noastre, așa încât să ne facă să uităm lucrarea dragostei și a milei și să ne împiedice să progresăm în cunoașterea mării iubiri a lui Dumnezeu și a puterii de a înainta tot mai sus și de a primi fiecare rază de lumină din cer. *ISA, 129.*

04 Martie Psalmi 96:9

Adresez tuturor bisericilor apelul de a fi precaute, ca să nu fie determinate să gândească rău despre aceia care, din cauză că nu își pun încrederea în ei înșiși, se tem că nu au Duhul Sfânt. Unii au urmat propriile căi, în loc de a urma căile lui Dumnezeu. Ei nu au recunoscut lumina pe care Dumnezeu a dat-o în marea Sa bunătate și, din cauza aceasta, au pierdut capacitatea de a face deosebire între întuneric și lumină. Multora li s-a spus care este calea pe care ar trebui să o urmeze, dar ignoră cerințele lui Dumnezeu. Lumina lor nu strălucește prin fapte care dau pe față principiile adevărului și ale *sfînteniei*. Tocmai cei din categoria aceasta vor accepta ideile și teoriile false, în locul adevărului lui Dumnezeu. *2SA, 25*

05 Martie 1 Tesaloniceni 5:23

Sfîntirea sufletului, a trupului și a spiritului ne va înconjura cu atmosfera cerului. Dumnezeu ne-a ales din veșnicie să putem fi sfinți, conștiința noastră să fie curățită de faptele moarte pentru a-I sluji Dumnezeului celui viu. Să nu facem în niciun fel ca eul să fie dumnezeul nostru. Dumnezeu S-a dat pe Sine să moară pentru noi pentru a ne putea curăți de orice nelegiuire. Domnul va duce mai departe lucrarea desăvârșirii pentru noi, dacă Îi vom îngădui să aibă stăpânire asupra noastră. El duce mai departe lucrarea aceasta pentru binele nostru și pentru slava Numelui Său. *3SA, 106*

06 Martie Filipeni 2:12

Dumnezeu ne cere o ascultare desăvârșită de Legea Sa — expresia caracterului Său. „Deci, prin credință, desființăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim Legea” (Romani 3:31). Această Lege este ecoul vocii lui Dumnezeu, care ne spune: Mai *sfânt*, da, tot mai *sfânt*. Trebuie să doriți plinătatea harului lui Hristos; da, să flămânziți și să însetați după neprihănire. Făgăduința este: „Veți fi umpluți.” Îngăduiți ca inima voastră să fie umplută cu o dorință

puternică după această neprihănire, după lucrarea despre care Cuvântul lui Dumnezeu declară că este pace și că are ca rezultat o liniște și o siguranță neîncetate. *3SA, 107*

07 Martie 1 Tesaloniceni 4:3

De ce nu stăruim mai mult asupra acestui subiect? De ce nu ne străduim să îl facem mai ușor de înțeles, dacă înseamnă atât de mult? De ce creștinii nu își deschid ochii pentru a vedea lucrarea pe care Dumnezeu o cere de la ei? **Sfințirea** este o lucrare progresivă, care durează o viață întreagă... Vreți voi ca dorințele și înclinațiile voastre să fie aduse în armonie cu voința divină? *3SA, 107*

08 Martie Ioan 17:17

Dumnezeu cere de la noi conformarea cu chipul Său. **Sfințenia** constituie reflectarea razelor strălucitoare ale slavei Sale de către poporul Său. Totuși, pentru a reflecta slava aceasta, omul trebuie să conlucreze cu Dumnezeu. Inima și mintea trebuie să fie golite de tot ce duce la rău. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie citit și studiat cu o dorință stăruitoare de a obține putere spirituală din el. Pâinea vieții trebuie să fie mâncată și asimilată pentru a putea să ajungă o parte a vieții. În felul acesta, noi obținem viața veșnică... *Scrisoarea 153, 1902. 3SA, 107*

09 Martie Psalmi 43:4

Fericirea este rezultatul **sfințeniei** și al conformării cu voința lui Dumnezeu. Cei care doresc să fie **sfinți** în cer trebuie să fie **sfinți** mai întâi pe pământ, deoarece, atunci când vom părăsi pământul acesta, ne vom lua cu noi caracterul, iar faptul acesta va însemna pur și simplu a lua cu noi unele elemente ale cerului, care ne-au fost împărțite prin neprihănirea lui Hristos. — *Review and Herald, 19 august 1890 3SA, 101*

10 Martie Psalmi 51:10

Apoi, mai este încă o lucrare care trebuie să fie îndeplinită, iar aceasta are o natură progresivă. Sufletul trebuie să fie **sfințit** prin adevăr. Și această lucrare este îndeplinită tot prin credință. Caracterul poate fi schimbat numai prin harul lui Hristos, pe care îl primim prin credință. *3SA, 101*

11 Martie Matei 18:3

Voi trebuie să fiți asemenea unor copilași, depinzând de meritele unui Mântuitor răstignit și înviat, și atunci veți fi întăriți. Cum? Îngerii lui Dumnezeu vor fi în jurul vostru ca un zid de foc. Neprihănirea lui Hristos, pe care o cereți, merge înaintea voastră, iar slava lui Dumnezeu vă va urma. Dumnezeu *sfințește* vorbirea, Dumnezeu sfințește gândurile, Dumnezeu sfințește mintea noastră ca să putem medita asupra subiectelor cerești, iar apoi vom putea să le împărtășim celorlalți acea cunoaștere și lumina primită. Ne așteaptă un mare progres și nu trebuie să ne oprim aici. Fie ca Dumnezeu să vă ajute să vă îndepliniți cât mai bine responsabilitățile pe care le aveți. — *Manuscrisul 9, 1891 3SA, 102*

12 Martie 2 Corinteni 5:1-15

Cel păcătos vede spiritualitatea Legii lui Dumnezeu și obligativitatea ei veșnică. El vede dragostea lui Dumnezeu manifestată prin faptul că a oferit un înlocuitor și un garant pentru omul păcătos, iar acel înlocuitor este Acela care este egal cu Dumnezeu. Această manifestare a harului în darul mântuirii oferit lumii îl umple de uimire pe cel păcătos. Dragostea aceasta a lui Dumnezeu față de om dărâmă toate barierele. Cel păcătos vine la crucea care este așezată la mijloc, între divinitate și omenire, și se pocăiește de păcatele lui, pentru că Domnul Hristos l-a atras la Sine. El nu se așteaptă ca Legea să-l curețe de păcat, deoarece Legea nu conține nicio calitate iertătoare pentru a-l mântui pe călcătorul ei. El privește la jertfa ispășitoare ca fiind singura Lui nădejde, prin pocăința față de Dumnezeu — deoarece el a călcat legile guvernării divine — și crede în Domnul nostru Isus Hristos ca fiind Acela care poate să îl mântuiască și să îl curețe de orice nelegiuire. *3SA, 103*

13 Martie Matei 7:17-18

Credința care îndreptățește produce întotdeauna mai întâi pocăința, apoi faptele bune care sunt rodul credinței. Nu există credință mântuitoare care să nu producă roade bune. Dumnezeu L-a trimis pe Hristos în lumea noastră ca să fie Înlocuitorul celui păcătos. În momentul în care este exercitată credința adevărată în meritele scumpei jertfe ispășitoare, cerând ca Hristos să fie Mântuitorul său personal, cel păcătos este îndreptățit înaintea lui Dumnezeu, deoarece

este iertat. — *Manuscrisul 46, 1891 3SA, 103*

14 Martie Luca 15:32

Domnul Isus îi iubește pe copiii Săi, chiar dacă greșesc. Ei Îi aparțin lui Isus, iar noi trebuie să-i tratăm ca pe unii care au fost răscumpărați cu sângele lui Isus Hristos. Orice comportament necuvenit față de ei este scris în cărți, ca și cum ar fi fost manifestat față de Isus Hristos. El Își are privirile ațintite asupra lor, iar când ei fac tot ce pot mai bine, chemându-L pe Dumnezeu pentru a-i ajuta, fiți siguri că lucrarea lor va fi acceptată, chiar dacă este nedesăvârșită. *3SA, 103*

15 Martie Evrei 4:15-16

Domnul Isus Se află în curțile cerești, mijlocind pentru noi înaintea Tatălui. El prezintă rugăciunile noastre, amestecându-le cu tămâia prețioasă a meritelor Sale, pentru ca rugăciunile noastre să poată fi primite de Tatăl. El pune mireasma plăcută în rugăciunile noastre, iar Tatăl ne ascultă, pentru că noi cerem tocmai lucrurile de care avem nevoie și devenim o mireasmă de viață spre viață pentru alții. *3SA, 104*

16 Martie 1 Ioan 4:15

Domnul Isus a înconjurat neamul omenesc cu natura Sa omenească și a unit Divinitatea cu omenirea, prin urmare, puterea morală îi este adusă omului prin meritele lui Isus. Cei care mărturisesc Numele Său, prin harul Său, trebuie să se sfințească pentru a putea să exercite o influență sfințitoare asupra tuturor celor cu care vin în contact. — *Review and Herald, 1 martie 1892. 3SA, 104*

17 Martie Evrei 12:2

Totuși, chiar dacă facem tot ce ne stă în putință, nu putem să plătim răscumpărarea pentru sufletul nostru. Noi nu putem să facem nimic pentru a genera credința, deoarece credința este darul lui Hristos; nici nu putem să o desăvârșim, deoarece Hristos este Desăvârșitorul credinței noastre. Totul vine de la Hristos. Orice dorință după o viață mai bună vine de la Hristos și constituie o dovadă că El vă atrage la Sine și că voi răspundeți puterii Sale de atracție. — *Bible Echo, 15 mai 1892. 3SA, 105*

18 Martie 2 Corinteni 3:18

Adevărul cel prețios are o influență sfințitoare. Sfințirea sufletului prin lucrarea Duhului Sfânt este sădirea naturii lui Hristos în natura omenească. Este harul Domnului nostru Isus Hristos dat pe față în caracter și harul lui Hristos pus în aplicare prin faptele bune. În felul acesta, caracterul este schimbat din ce în ce mai mult în asemănare cu chipul lui Hristos, din punct de vedere al neprihănirii și al adevăratei sfințiri. În adevărul divin se află cerințe vaste, mergând de la un capăt la altul, cu privire la faptele bune. Adevărurile Evangheliei nu sunt izolate între ele, ci sunt unite ca un șirag de mărgăritare cerești, așa cum au fost în lucrarea personală a lui Hristos, și niște fire de aur care străbat întreaga lucrare și experiență creștină. *3SA, 105*

19 Martie Psalmi 27:4

Hristos constituie un sistem complet al adevărului. El spune: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața.” Toți credincioșii adevărați au privirea ațintită asupra lui Hristos, iar caracterul lor este iluminat de Hristos; toți se întâlnesc în Hristos și se învârtesc în jurul lui Hristos. Adevărul vine din cer pentru a-l curăți pe om de orice întinare morală. El conduce la fapte de bunătate, la duiosie și dragoste atentă față de cei nevoiași, descurajați și suferinzi. Aceasta este ascultarea practică de cuvintele lui Hristos. — *Manuscrisul 34, 1894. 3SA, 105.*

20 Martie Isaia 29:13

Dumnezeu nu va accepta o ascultare nedesăvârșită, în care omul își respectă voința lui. Cei care pretind că sunt sfinți, și totuși își astupă urechile ca să nu audă Legea, dovedesc că sunt copii ai neascultării și că inima lor nu este supusă Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să fie supusă. — *Manuscrisul 40, 1894. 3SA, 105.*

21 Martie Efeseni 2:10

Acceptarea noastră de către Dumnezeu este sigură numai prin Fiul Său iubit, iar faptele bune sunt doar urmarea lucrării dragostei Sale care iartă păcatul. Ele nu ne conferă niciun merit și nimic din ce primim nu ne este dat pentru faptele noastre bune, în virtutea cărora am putea să pretindem că avem vreo contribuție la mântuirea noastră. Mântuirea este darul fără plată al lui Dumnezeu, dat celui credincios

numai datorită lui Hristos. Sufletul tulburat poate să găsească pace prin credința în Hristos, iar pacea va fi proporțională cu credința lui. El nu poate să-și prezinte propriile fapte bune ca pe un merit pe baza căruia să primească mântuirea. *3SA, 105*

22 Martie Apocalipsa 22:12

În rânduiala Sa divină, prin favoarea Sa nemeritată de noi, Domnul a stabilit ca faptele bune să fie răsplătite. Noi suntem primiți numai prin meritele lui Hristos, iar faptele de milă și de bunătate pe care le săvârșim sunt roadele credinței, totuși ele ajung să fie o binecuvântare pentru noi, deoarece oamenii urmează să fie răsplățiți după faptele lor. *3SA, 105.*

23 Martie Luca 17:-10

Parfumul meritelor lui Hristos este acela care face ca faptele noastre să fie vrednice de a fi primite de Dumnezeu, iar harul Său este acela care ne face în stare să facem faptele pentru care El ne răsplătește. În ele însele, faptele noastre nu au niciun merit. După ce am făcut tot ce ne-a fost cu putință, noi trebuie să ne considerăm niște robi netrebniți. Noi nu merităm mulțumiri din partea lui Dumnezeu. Noi nu am făcut nimic altceva decât ce era datoria noastră să facem, iar faptele noastre nu ar fi putut fi săvârșite prin puterea naturii noastre păcătoase. *3SA, 106.*

24 Martie Matei 11:28

Domnul ne-a îndemnat să ne apropiem de El și El Se va apropia de noi, iar apropiindu-ne de El, noi primim harul prin care facem acele fapte care vor fi răsplătite de El. — *Review and Herald, 29 ianuarie 1895. 3SA, 106.*

25 Martie Matei 5:16.

Adevărata convertire și adevărata sfințire vor fi cauza schimbării concepțiilor și sentimentelor pe care le avem unii față de alții și față de Dumnezeu. „Și noi am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi. Dumnezeu este dragoste; și cine rămâne în dragoste rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămâne în el” (versetul 16). Credința noastră trebuie să crească. Trebuie să cunoaștem sfințirea Duhului. Să-L căutăm pe Dumnezeu în

rugăciune stăruitoare, pentru ca Duhul Sfânt să poată lucra în noi. Atunci, Dumnezeu va fi slăvit prin exemplul dat de slujitorul omenesc. Noi vom fi conlucrători cu Dumnezeu. *3SA, 106.*

26 Martie Zaharia 12:10

Când privim fără încetare spre Hristos ca Mântuitor personal și căutăm să urmăm exemplul Său, vom crește în El în toate privințele. Credința noastră va crește, conștiința noastră va fi sfințită. Vom fi din ce în ce mai mult asemenea lui Hristos în toate faptele și cuvintele noastre. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, noi vom crede Cuvântul Său. „Roda Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege.” — *Scrisoarea 106, 1908. 3 SA, 108*

27 Martie Filipeni 3:12-14

Sfințirea este lucrarea unei vieți întregi. *{PDH 65.2}*

28 Martie Ezechiel 20:20

Adevărata sfințire înseamnă a fi în armonie cu Dumnezeu, a fi una cu El în caracter. Ea se primește prin ascultarea de principiile acelea care sunt o transcriere a caracterului Lui. Iar Sabatul este semnul ascultării. Acela care ascultă din toată inima de porunca a patra va asculta de întreaga Lege. El este sfințit prin ascultare. *{6M 350.1}*

29 Martie Evrei 12:4

Relele nu pot fi îndreptate, nici schimbările din caracter nu pot fi săvârșite prin câteva eforturi, făcute din când în când. Sfințirea nu este lucrarea unei zile sau a unui an, ci a unei vieți întregi. Lupta pentru dobândirea biruinței față de eu, pentru sfințenie și cer, este o luptă cât viața. Fără un efort continuu și o activitate constantă, nu poate exista înaintare în viața divină, nici dobândirea cununii biruinței. *{8M 312.5}*

30 Martie 1 Timotei 4:1-3

Sfințirea este o lucrare zilnică. Nimeni să nu se înșele crezând că Dumnezeu îl va ierta și binecuvânta atâta timp cât va continua să calce în picioare una dintre cerințele lui. Săvârșirea deliberată a unui

păcat cunoscut reduce la tăcere mărturia vocii Duhului și separă sufletul de Dumnezeu. Indiferent de extazul sentimentului religios, Isus nu poate locui în inima persoanei care disprețuiește legea divină. Dumnezeu îi va onora numai pe cei care îl cinstesc. {EJ 138.3} *spaniola*

31 Martie 1 Corinteni 9:16

O mare lucrare trebuie îndeplinită prin prezentarea adevărilor mântuitoare ale Bibliei. Ele constituie mijloace de stăvilire a valului de stricăciune morală de pe pământ, rânduite de Dumnezeu. Hristos și-a dat viața pentru a face posibil ca omul să fie refăcut după chipul lui Dumnezeu. Puterea harului Său este cea care aduce oamenii laolaltă, în ascultare de adevăr. Cei care vor experimenta în sufletul lor mai mult din sfințirea adevărului trebuie să prezinte acest adevăr și celor care nu îl cunosc. O lucrare mai nobilă și mai înălțătoare ei nu vor găsi niciodată. {SP 249.2}

Aprilie

Limbajul biologic: Nașterea din nou

01 Aprilie Ioan 3:3

În loc să răspundă la aceste cuvinte de salutare, Isus și-a îndreptat privirea asupra vorbitorului ca și când ar fi citit în sufletul lui. În înțelepciunea Sa nețărnută, a văzut în fața Sa un om care căuta adevărul. El știa pentru ce a venit și, cu dorința de a adânci și mai mult convingerea care se găsea în mintea ascultătorului, i-a vorbit în mod direct, spunând solemn, dar blând: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.” (Ioan 3:3.) {HLL 168.4}

02 Aprilie Efeseni 4:17-18

Nicodim venise la Domnul cu gândul să aibă o discuție cu El, dar Isus i-a vorbit despre principiile fundamentale ale adevărului. El i-a spus lui Nicodim: Nu de cunoștințe teoretice ai nevoie atât de mult, ci de renaștere spirituală. Nu trebuie să-ți satisfaci curiozitatea, ci să ai o inimă nouă. Trebuie să primești o viață nouă de sus, înainte de a putea aprecia lucrurile cerești. Până când nu se produce această schimbare,

care face toate lucrurile noi, nu-ți va fi de nici un folos să discuți autoritatea sau misiunea Mea. {HLL 171.1}

03 Aprilie Matei 3:11

Nicodim ascultase predica lui Ioan Botezătorul despre pocăință și botez și auzise cum îi îndruma pe oameni către Acela care trebuia să boteze cu Duhul Sfânt. El însuși simțise că între iudei era o mare lipsă de viață spirituală, că erau stăpâniți într-o mare măsură de bigotism și de ambiție lumească. Nădărduse după o stare de lucruri mai bună la venirea lui Mesia. Dar solia cercetătoare de inimă a lui Ioan Botezătorul nu lucruse în el convingerea de păcat. Era un fariseu dintre cei mai plini de râvnă și se lăuda cu faptele lui bune. Era mult mai stimat pentru binefacerile și dărnicia cu care susținea serviciul din templu și se simțea sigur de favoarea lui Dumnezeu. Se înfiora la gândul unei împărății care era prea curată ca el să o poată vedea în starea lui actuală. {HLL 171.2}

04 Aprilie Leviticul 19:33-34

Vorbirea figurată despre nașterea din nou pe care o folosise Isus nu era cu totul străină pentru Nicodim. Cei convertiți de la păgânism la credința lui Israel erau adesea asemănați cu niște copii de curând născuți. De aceea, el a înțeles că vorbele lui Isus nu trebuiau luate în sens literal. Dar, în virtutea nașterii sale ca israelit, el se socotea sigur de un loc în Împărăția lui Dumnezeu. Socotea că nu are nevoie de schimbare. De aceea a fost surprins de cuvintele Mântuitorului. Mai mult, se simțea iritat de aplicarea lor la persoana sa. Îngâmfarea fariseului se lupta cu dorința sinceră a căutătorului după adevăr. S-a mirat că Hristos îi vorbește în felul acesta, fără a respecta poziția lui de conducător în Israel. {HLL 171.3}

05 Aprilie 1 Corinteni 2:14

Luat prin surprindere, i-a răspuns lui Hristos în cuvinte pline de ironie: „Cum se poate naște un om bătrân?” Asemenea multora când li se prezintă adevăruri tăioase, a dat pe față faptul că omul firesc nu primește lucrurile Duhului Sfânt. În el nu este nimic care să răspundă la lucrurile spirituale, pentru că lucrurile spirituale se judecă spiritual. {HLL 171.4}

06 Aprilie Ezechiel 36:25-27

Dar Mântuitorul n-a răspuns argumentelor lui cu explicații. Ridicându-și mâna cu demnitate solemnă, El a rostit adevărul cu o siguranță și mai mare: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu”. Nicodim știa că Isus vorbea acum despre botezul cu apă și despre înnoirea inimii prin Duhul lui Dumnezeu. El era convins că se află în fața Aceluia despre care profetizase mai înainte Ioan Botezătorul. {HLL 171.5}

07 Aprilie Ioan 3:5

Din fire, inima este rea și „cum ar putea să iasă dintr-o ființă necurată un om curat? Nu poate să iasă nici unul.” (Iov 14:4.) Nici o născocire omenească nu poate găsi un leac pentru sufletul păcătos... Mai înainte ca pârâul să devină curat, trebuie curățit izvorul inimii. Acela care încearcă să ajungă la cer prin faptele lui de păzire a legii încearcă o imposibilitate. Nu este nici o siguranță pentru acela care are o religie legalistă, o formă de evlavie. Viața de creștin nu este o modificare sau o îmbunătățire a celei vechi, ci o transformare a firii. Se produce moartea față de eu și față de păcat și o viață cu totul nouă. Schimbarea aceasta nu se poate produce decât prin lucrarea puternică a Duhului Sfânt. {HLL 172.1}

08 Aprilie Ioan 3:8

Vântul se aude prin ramurile pomilor, fremătând printre frunze și flori, dar nu se vede și nimeni nu știe de unde vine sau unde se duce. Tot așa este și cu lucrarea Duhului Sfânt asupra inimii. Nu poate fi explicată mai mult decât mișcarea vântului. Cineva poate că nu ar fi în stare să spună timpul sau locul anumit sau să urmărească toate amănuntele lucrării de întoarcere la Dumnezeu, dar lucrul acesta nu dovedește că nu este convertit. Printr-un mijloc tot atât de nevăzut ca și vântul, Hristos lucrează continuu asupra inimii. {HLL 172.3}

09 Aprilie Ieremia 1:5

Puțin câte puțin, poate fără ca primitorul lor să-și dea seama, se produc impresii care tind să atragă sufletul la Hristos. Acestea pot să vină prin meditație asupra Lui, prin citirea Scripturilor sau prin auzirea Cuvântului de la un predicator. Deodată, când Duhul vine cu

un apel mai direct, sufletul se predă lui Isus, plin de bucurie. Mulți numesc aceasta o convertire bruscă, dar ea este rezultatul lucrării îndelungate a Duhului lui Dumnezeu, o lucrare făcută cu multă răbdare. {HLL 172.3}

10 Aprilie Ioan 16:20-21

Cu toate că nu se vede, vântul produce efecte văzute și simțite. La fel și lucrarea Duhului asupra sufletului se descoperă în fiecare faptă a aceluia care a simțit puterea Lui salvatoare. Când ia inima în stăpânire, Duhul lui Dumnezeu transformă viața. Gândurile păcătoase sunt înlăturate, faptele rele sunt părăsite, iubirea, umilința și pacea iau locul mâniei, invidiei și certurilor. Bucuria ia locul întristării, iar fața oglindește lumina cerească. Nimeni nu vede mâna care ridică povara, nimeni nu vede lumina care se coboară de sus. Binecuvântarea vine atunci când sufletul se predă prin credință lui Dumnezeu. Apoi, acea putere pe care nici un ochi omenesc nu o poate vedea creează o făptură nouă, după chipul lui Dumnezeu. {HLL 173.1}

11 Aprilie Matei 13:11

Este cu neputință pentru o minte mărginită să înțeleagă lucrarea mântuirii. Taina ei întrece știința omenească; dar acela care trece de la moarte la viață își dă seama că aceasta este o realitate dumnezeiască. Putem cunoaște începutul mântuirii printr-o experiență personală. Urmărilor se văd în decursul veacurilor veșnice. {HLL 173.2}

12 Aprilie Ioan 3:10

Fără îndoială că un om căruia i se dăduse instruirea religioasă a oamenilor nu trebuia să fie necunoscător al unor adevăruri așa de importante. Cuvintele Sale au transmis învățătura că, în loc să se simtă iritat de cuvintele spuse așa de clar, Nicodim ar fi trebuit să-și formeze o părere umilă despre sine, datorită ignoranței lui spirituale. Cu toate acestea, Hristos vorbea așa de solemn și demn, iar privirea și glasul Lui exprimau atâta iubire sinceră, încât Nicodim nu s-a simțit jignit când și-a dat seama de situația umiltoare în care se afla. {HLL 173.4}

13 Aprilie Matei 23:23

Iudeii pe care îi izgonise din templu pretindeau că sunt fiii lui Avraam, dar ei fugeau din fața Mântuitorului, pentru că nu puteau suporta slava lui Dumnezeu care se manifesta prin El. În felul acesta, dovedeau că nu erau pregătiți prin harul lui Dumnezeu să ia parte la slujbele sfinte din templu. Erau plini de râvnă să păstreze înfașurarea sfințeniei, dar neglijau sfințenia inimii. În timp ce țineau cu toate puterile de litera legii, ei o călcau continuu în spiritul ei. Lucrul de care ei aveau mai multă nevoie era tocmai acea transformare de care îi vorbise Hristos lui Nicodim — o renaștere morală, o curățire de păcat și o înnoire a cunoașterii și a sfințeniei. {HLL 173.6}

14 Aprilie Isaia 64:6

Nicodim citise cuvintele acestea cu o minte întunecată, dar acum începea să-și dea seama de înțelesul lor adevărat. El a văzut că numai ascultarea rece de litera legii, așa cum era aplicată la viața exterioară, nu poate să dea nimănui dreptul de a intra în Împărăția cerurilor. După aprecierea oamenilor, viața lui fusese dreaptă și onorabilă; dar, în fața lui Hristos, el și-a simțit inima pătată și viața nesfântă. {HLL 174.2}

15 Aprilie Ioan 3:14-15

Acum se vorbea despre lucruri cunoscute de Nicodim. Simbolul șarpelui înălțat îi explica misiunea Mântuitorului. Pe când poporul Israel murea din cauza mușcăturii șerpilor înfocați, Dumnezeu îl învățase pe Moise să facă un șarpe de aramă și să-l înalțe în mijlocul adunării. După aceea, s-a dat de veste în toată tabăra că toți cei care vor privi la șarpe vor trăi. Oamenii știau bine că șarpele n-avea în sine nici o putere ca să-i ajute. Era un simbol al lui Hristos. După cum chipul făcut în forma șerpilor ucigători a fost pentru vindecarea lor, Cineva „într-o formă asemănătoare cu a păcatului” trebuia să vină ca Mântuitor al lor. (Romani 8:3.) Mulți israeliți considerau că slujbele și jertfele aveau în ele puterea de a-i elibera de păcat, dar Dumnezeu dorise să-i învețe că n-aveau mai mare valoare ca șarpele de aramă. Rolul lor era de a îndruma mintea spre Mântuitorul. Fie că era vorba de vindecarea rănilor, fie că era vorba de iertarea păcatelor, ei nu puteau face nimic altceva, decât să arate credință în Darul lui Dumnezeu. Ei aveau să privească și să trăiască. {HLL 174.4}

16 Aprilie Isaia 45:21

Și astăzi, mii de oameni au nevoie să învețe același adevăr care i-a fost dat ca învățătură lui Nicodim, prin simbolul cu șarpele înălțat. Ei se încred în ascultarea de Legea lui Dumnezeu, care să-i recomande pentru cer. Când sunt invitați să privească la Isus și să creadă că El îi mântuiește numai prin harul Său, ei exclamă: „Cum poate să se facă aceasta?” {HLL 175.3}

17 Aprilie 1 Timotei 1:15

Asemenea lui Nicodim, trebuie să fim gata să intrăm în viață la fel ca și cel mai mare păcătos. Afară de Hristos, „nu este alt nume sub cer dat oamenilor, prin care să fim mântuiți.” (Faptele Apostolilor 4:12.) Prin credință primim harul lui Dumnezeu; dar credința nu este mântuitorul nostru. Ea nu ne dă nici un câștig. Ea este numai mâna prin care ne prindem de Hristos și ne însușim meritele Lui, care înseamnă vindecare de păcat. Și nici măcar nu putem să ne pocăim fără ajutorul Duhului Sfânt. Scriptura spune despre Hristos: „Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui, și L-a făcut Domn și Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor.” (Faptele Apostolilor 5:31.) Pocăința vine de la Hristos, tot așa cum vine și iertarea. {HLL 175.4}

18 Aprilie 1 Corinteni 1:18

Prin urmare, cum suntem noi mântuiți? „După cum Moise a înălțat șarpele în pustie”, tot așa a fost înălțat și Fiul omului și toți aceia care au fost înșelați și mușcați de șarpe pot să privească și să trăiască. „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii.” (Ioan 1:29.) Lumina care pornește de la cruce descoperă iubirea lui Dumnezeu. Iubirea Lui ne atrage către Sine. Dacă nu ne împotrivim acestei atracții, vom fi conduși la piciorul crucii, plini de pocăință pentru păcatele care L-au răstignit pe Mântuitorul. HLL, 175

19 Aprilie Efeseni 4:22-24

După aceea, Duhul lui Dumnezeu produce prin credință o nouă viață în suflet. Gândurile și dorințele sunt aduse în ascultare de voința lui Hristos. Inima și mintea sunt create din nou, după chipul Aceluia care lucrează în noi ca să-și supună totul. Apoi se scrie Legea lui Dumnezeu în minte și inimă și putem zice împreună cu Hristos: „Îmi place să fac voia Ta, Dumnezeule.” (Psalmii 40:8.) {HLL 175.5}

20 Aprilie Isaia 5:4

În convorbirea cu Nicodim, Isus a descris planul de mântuire și misiunea Lui în lume. În nici o altă cuvântare n-a descris El mai complet, pas cu pas, lucrarea ce trebuie să se facă în inima oamenilor care vor moșteni Împărăția cerurilor. Chiar la începutul lucrării Lui, a descoperit adevărul unuia dintre membrii Sinedriului — mintea cea mai receptivă, un învățător oficial al poporului. Dar conducătorii lui Israel n-au primit lumina. Nicodim a ascuns adevărul în inima sa și, timp de trei ani, nu se părea că va aduce roadă. *{HLL 176.1}*

21 Aprilie Ioan 19:38-40

După înălțarea Domnului, în timp ce ucenicii erau împrăștiați din cauza persecuțiilor, Nicodim a ieșit plin de curaj în față. El și-a folosit averea pentru susținerea bisericii care tocmai se născuse, atunci când iudeii se așteptau ca, la moartea lui Isus, ea să fie desființată. În timp de primejdie, omul acesta, pe vremuri atât de fricos și îndoielnic, a fost tare ca stâncă, încurajând credința ucenicilor și ajutându-i cu mijloace pentru a duce Evanghelia mai departe. A fost batjocorit și persecutat de aceia care îl onoraseră pe vremuri. A ajuns sărac în ce privește bunurile pământești, dar n-a scăzut în ce privește credința aceea care-și avea începutul în noaptea când a stat de vorbă cu Isus. *{HLL 177.1}*

22 Aprilie Isaia 60:1-4

El a făcut posibil ca viața noastră să fie marcată de principiile cerului. Tocmai valorificarea acestei posibilități va duce la prezentarea lui Isus în fața lumii. Când cei din poporul lui Dumnezeu experimentează nașterea din nou, cinstea, dreptatea, credincioșia și principiile lor corecte, o vor dovedi negreșit. *{SP 251.3}*

23 Aprilie Romani 2:13

Rugați-vă să fiți născuți din nou. Dacă aveți această naștere din nou, vă veți delecta, nu pe căile strâmbe ale dorințelor voastre, ci în Domnul. Veți dori să fiți sub autoritatea Lui. Vă veți strădui continuu să ajungeți la un standard mai înalt. Nu fiți numai cititori, ci și zeloși cercetători ai Bibliei, pentru ca să știți ce cere Dumnezeu de la voi. Aveți nevoie de o cunoaștere experimentală a modului cum să faceți voia Lui. Hristos este Profesorul nostru. *{6M 161.1}*

24 Aprilie Faptele Apostolilor 6:7

Când adevărul devine un principiu dăinuiitor în viață, sufletul este născut „din nou nu dintr-o sămânță, care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac”. Această naștere din nou este rezultatul primirii lui Hristos ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu. Când prin Duhul Sfânt adevărurile divine se întipăresc în inimă, atunci iau naștere noi concepții, iar puterile până aici adormite sunt trezite ca să conlucreze cu Dumnezeu. {FA 520.1}

25 Aprilie Judecători 13:8

În importanta lucrare, părinții trebuie să ceară și să primească ajutor divin. Chiar dacă obiceiurile, deprinderile și caracterul părinților sunt necorespunzătoare, dacă lecțiile date lor în copilărie și tinerețe i-au condus spre o nefericită dezvoltare a caracterului, ei nu trebuie să dispere. Puterea transformatoare a lui Dumnezeu poate schimba înclinațiile moștenite și cultivate; căci religia lui Isus este înălțătoare. „Nașterea din nou” înseamnă transformare, o nouă naștere în Isus Hristos. {CA 206.1}

26 Aprilie Romani 6:4

Aceia care doresc ceva nou să caute înnoirea vieții care vine din nașterea din nou. Să-și curețe sufletul prin ascultarea de adevăr și să acționeze în armonie cu îndrumarea pe care i-a dat-o Hristos aceluia învățător al legii care a întrebat ce trebuie să facă pentru a moșteni viața veșnică. ISA, 84.

27 Aprilie Marcu 5:19

Fiecare instructor, fiecare lucrător al școlii de Sabat, fiecare tânăr sau copil are nevoie de lecția dată de Hristos lui Nicodim. Este foarte important să cunoști motivația credinței tale, dar este și mai important să știi din experiență ce înseamnă să fi născut din nou. Mare nevoie este de lumina vieții. În orice departament este nevoie de bărbați și femei care au învățat la picioarele lui Isus ce este adevărul și cum să-l prezinte altora. Educatorii tinerilor din școala de Sabat trebuie să fie bărbați și femei sfinte, care dau pe față umilință și care locuiesc în Hristos. {SSS 64.3}

28 Aprilie 1 Petru 2:1-3

Schimbarea inimii, prin care devenim copii ai lui Dumnezeu, este numită în Biblie naștere. Ea mai este comparată și cu încolțirea seminței bune semănată de gospodar. Tot la fel cei ce sunt cu adevărat convertiți la Hristos sunt „ca niște prunci născuți de curând”, care trebuie să crească „în toate privințele, ca să ajungem la Cel care este Capul, Hristos”. (1 Petru 2:2; Efeseni 4:15.) Asemenea seminței bune semănată în țarină, ei trebuie să crească și să aducă roade. Isaia spune că ei vor fi numiți „terebiți ai neprihăririi, un sad al Domnului, ca să slujească spre slava Lui”. (Isaia 61:3.) În acest fel se iau ilustrații din viața naturală, ca să ne ajute la o mai bună înțelegere a adevărilor ascunse ale vieții spirituale. {CH 67.1}

29 Aprilie 2 Corinteni 4:16-18

Când sufletul se predă lui Hristos, o putere nouă ia în stăpânire inima cea nouă. Se produce o schimbare pe care omul nu o poate face niciodată prin sine însuși. Este o lucrare supranaturală, care aduce un element supranatural în natura omenească. Ființa care s-a predat lui Hristos devine fortăreața Lui, pe care El o păstrează într-o lume răzvrătită și vrea ca nici o altă autoritate să nu fie recunoscută acolo, decât a Sa. Un suflet luat astfel în stăpânire de puterile cerești nu poate fi biruit de asalturile lui Satana. Dar, dacă nu ne supunem stăpânirii lui Hristos, vom fi stăpâniți de cel rău. În mod inevitabil, noi trebuie să fim sub controlul uneia sau alteia dintre cele două puteri care se luptă pentru supremația lumii. Nu este necesar să alegem de bunăvoie să servim împărăției întunericului, pentru ca să ajungem sub stăpânirea ei. N-avem decât să neglijăm să ne aliem cu împărăția luminii. Dacă nu conlucrăm cu puterile cerești, Satana va lua în stăpânire inima și va face din ea locuința lui. Singura apărare împotriva răului este locuirea lui Hristos în inimă, prin credință în neprihănirea Lui. Numai când suntem legați strâns de Dumnezeu putem rezista efectelor nesfințite ale iubirii de sine, ale îngăduinței de sine și tendinței spre păcat. Noi putem părăsi multe obiceiuri rele și, pentru câțva timp, putem da la o parte tovarășia lui Satana; dar, fără o legătură vie cu Dumnezeu prin predarea noastră față de El, în fiecare clipă putem fi biruiți. Fără o cunoaștere personală a lui Hristos și o comuniune continuă cu El, suntem supuși bunului plac al lui Satana și până la urmă vom împlini pretențiile lui. {HLL 324.1}

30 Aprilie Ioan 6:37

Mulți s-au poticnit spre pierzarea lor, din cauza unor învățături greșite pe care unii pastori le-au prezentat cu privire la schimbarea ce are loc la convertire. Unii au trăit plini de tristețe ani de zile, așteptând vreo dovadă distinctă a faptului că au fost primiți de Dumnezeu. Ei s-au despărțit de lume într-o mare măsură și găsesc plăcere în tovărășia poporului lui Dumnezeu, totuși nu îndrăznesc să-L mărturisească pe Hristos, deoarece se tem că ar fi o încumetare să spună că sunt copiii lui Dumnezeu. Ei așteaptă acea schimbare deosebită despre care au fost făcuți să creadă că este legată de convertire. {Ev 286.2}

După un timp, unii dintre acești oameni primesc dovada acceptării lor de Dumnezeu și apoi sunt determinați să se alătore poporului Său. Ei consideră că aceea este data convertirii lor. Totuși mi-a fost arătat că ei au fost adoptați în familia lui Dumnezeu înainte de data aceea. Dumnezeu i-a primit încă de când au ajuns să fie oboșiți de păcat și și-au pierdut dorința după plăcerile lumesti, hotărând să-L caute cu seriozitate. În ciuda acestui fapt, pentru că nu au reușit să înțeleagă simplitatea Planului de Mântuire, ei au pierdut multe privilegii și binecuvântări pe care ar fi putut să le ceară, dacă ar fi crezut că Dumnezeu i-a primit chiar atunci când s-au întors pentru prima dată la El. {Ev 286.3}

Mai

Limbajul politic: Libertatea sau eliberarea

01 Mai Geneza 3:15

Când omul a călcat Legea divină, firea lui a devenit păcătoasă și el era în armonie, și nu în luptă cu Satana. În mod natural, nu există vrăjmășie între omul păcătos și începătorul păcatului. Amândoi au devenit răi prin apostazie. Cel decăzut nu-și găsește odihnă niciodată, în afară de cazul când câștigă simpatie și sprijin, făcându-i și pe alții să-i urmeze exemplul. Pentru motivul acesta, îngerii căzuți și oamenii nelegiuți se unesc într-o tovărășie disperată. Dacă Dumnezeu n-ar fi intervenit în mod deosebit, Satana și omul s-ar fi unit într-o alianță împotriva cerului; și, în loc să nutrească vrăjmășie contra lui Satana, întreaga familie omenească s-ar fi unit în împotrivire contra lui Dumnezeu. {TV 505.2}

02 Mai Ioan 12:31

Dar când Satana a auzit declarația că avea să fie vrăjmășie între el și femeie, între sămânța lui și sămânța ei, a știut că eforturile lui pentru a corupe firea omenească urmau să fie zădărnice; că prin anumite mijloace omul avea să fie în stare să reziste puterii sale. *{TV 505.3}*

03 Mai Geneza 3:23-24

După păcatul lor, Adam și Eva nu mai puteau să locuiască în Eden. Ei au cerut cu stăruință să rămână în căminul nevinovăției și bucuriei lor. Ei au mărturisit că au pierdut orice drept la acel cămin fericit, pentru viitor angajându-se să dea pe față o strictă ascultare de Dumnezeu. Dar li s-a spus că, datorită păcatului, natura lor s-a stricat; ei și-au slăbit astfel puterea de a rezista răului și au deschis calea ca Satana să poată avea mai repede acces la ei. În nevinovăția lor, ei s-au supus ispitei; iar acum, într-o stare de conștientă vinovăție, vor avea mai puțină putere să-și mențină integritatea. *{PP 61.4}*

04 Mai Matei 4:8-9

În lupta care se dădea între Domnul luminii și mai marele împărăției întunericului, avea să se hotărască lucruri mari pentru lume. După ce l-a ademenit pe om la păcat, Satana avea pretenția că pământul este al lui și s-a numit pe sine domn al acestei lumi. Pentru că părinții neamului omenesc primiseră firea lui, el voia să-și așeze împărăția aici. El spunea că oamenii l-au ales ca domnitor. Câștigând stăpânirea asupra oamenilor, el și-a întins puterea peste lumea întreagă. Hristos a venit să respingă pretenția lui Satana.

05 Mai Ioan 6:37-40

Ca Fiu al omului, Hristos avea să stea hotărât de partea lui Dumnezeu. În felul acesta, se dovedea că Satana nu stăpânea întregul neam omenesc, iar pretenția lui asupra lumii era falsă. Toți cei care doreau avea să fie eliberați de sub puterea lui. Stăpânirea pierdută de Adam prin păcat avea să fie recâștigată. *{HLL 114,3}*

06 Mai Geneza 4:1

De-a lungul secolelor de „necaz și negură neagră” și de întuneric beznă (Isaia 8:22), care au marcat istoria omenească din ziua când primii noștri părinți au pierdut căminul din Eden până în ziua când

Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca Mântuitor al păcătoșilor, nădejdea neamului omenesc căzut s-a concentrat în venirea unui Răscumpărător care să-i elibereze pe bărbați și pe femei din robia păcatului și din mormânt. {PR 681.1}

07 Mai Ioan 8:35-36

Când a auzit aceste cuvinte, perechea vinovată a fost inspirată de nădejde, căci în proorocia privitoare la zdrobirea puterii lui Satana ei au văzut o făgăduință de eliberare din ruina adusă prin neascultare. Cu toate că aveau să sufere din cauza puterii vrăjmașului lor, deoarece căzuseră sub influența lui seducătoare și aleseseră să nu asculte de porunca lămurită a lui Iehova, nu fuseseră lăsați în disperare. Fiul lui Dumnezeu Se oferea să ispășească neascultarea lor cu sângele Său. Avea să li se ofere o perioadă de încercare, în care, prin credință în puterea lui Hristos de a mântui, puteau deveni iarăși copii ai lui Dumnezeu. {PR 681.3}

08 Mai Geneza 32:25-26

Nu pentru propria siguranță, ci pentru triumful Evangheliei s-a luptat Luther cu Dumnezeu. Groaza și lupta sufletului său erau ca ale lui Iacov în lupta din acea noapte, lângă pârau singuratic. Ca și Iacov, el s-a luptat cu Dumnezeu și a biruit. În neajutorarea sa cruntă, credința lui s-a prins de Hristos, Eliberatorul cel puternic. A fost întărit cu asigurarea că nu va fi singur înaintea Consiliului. Pacea s-a reîntors în sufletul lui și s-a bucurat pentru că i s-a îngăduit să înalțe Cuvântul lui Dumnezeu înaintea conducătorilor popoarelor. {TV 157.1}

09 Mai Luca 2:27-32

Cu toate acestea, Maria nu înțelegea misiunea lui Hristos. Simeon profetizase despre El ca fiind o lumină care să lumineze Neamurile și o glorie pentru Israel. Tot așa și îngerii vestiseră nașterea Mântuitorului ca o veste de bucurie pentru toate popoarele. Dumnezeu căuta să corecteze concepția îngustă a iudeilor cu privire la lucrarea lui Mesia. El dorea ca lumea să-L privească nu numai ca eliberator al lui Israel, ci și ca Mântuitor al lumii. Trebuia să treacă însă mulți ani până când chiar mama lui Isus să înțeleagă misiunea Lui. {HLL 56.3}

10 Mai Luca 18:13-14

Când cu umilință ei Îl imploră pe puternicul Biruitor să le dea ajutor, chiar și cei mai slabi credincioși în adevăr, încrezându-se puternic în Hristos, pot respinge cu succes pe Satana și dominația lui. El este prea șiret ca să vină deschis, îndrăzneț, cu ispitele sale, pentru că atunci energiile amortite ale creștinilor s-ar putea trezi și bizui pe puternicul și mărețul Mântuitor. Dar Satana vine imperceptibil și deghizat și, uzând de această deghizare, lucrează prin copiii neascultători asupra celor ce practică asemănarea cu Dumnezeu. Satana își va extinde puterea de hărțuire, ispitire și înșelare a poporului lui Dumnezeu. {SCT 51.3}

11 Mai 1 Petru 1:20

Lucrarea de mijlocire a lui Hristos a început odată cu vinovăția, suferința și nenorocirea omului, îndată ce acesta a ajuns un călcător al Legii. Legea nu a fost anulată pentru a-l mântui pe om și a-l aduce la unitate cu Dumnezeu. Totuși Hristos a preluat rolul de garant și eliberator, făcându-Se păcat pentru om, așa încât omul să poată ajunge neprihănirea lui Dumnezeu, în și prin Acela care este una cu Tatăl. Cei păcătoși pot fi îndreptățiți de Dumnezeu numai când El le iartă păcatele, îi scutește de pedeapsa pe care o merită și îi tratează ca și când ar fi cu adevărat drepti și nu ar fi păcătuit niciodată, primindu-i în favoarea divină și tratându-i ca și cum ar fi neprihăniți. Ei sunt îndreptățiți numai prin neprihănirea lui Hristos care le este atribuită. Tatăl Îl primește pe Fiul și, prin jertfa ispășitoare a Fiului Său, îl primește pe păcătos. 3SA, 103

12 Mai Matei 27:29-32

Vorbiți despre tăgăduire de sine? Ce a dat Hristos pentru noi? Când socotiți că este greu faptul că Domnul Hristos vă cere totul, mergeți la Calvar și plângeți acolo pentru că v-a dat prin minte un asemenea gând. Priviți la mâinile și picioarele Salvatorului nostru, sfâșiate de piroanele nemiloase, pentru ca voi să puteți fi spălați de păcat prin sângele Său! {1M 160.2}

13 Mai Marcu 2:40-42

În unele cazuri de vindecare, Isus nu a dat imediat binecuvântarea râvnită. Dar, în cazul leprei, nici nu a fost adusă bine cererea că a și

fost ascultată. Când ne rugăm pentru binecuvântări pământești, răspunsul la rugăciunea noastră poate întârzia sau Dumnezeu ne poate da ceva diferit de ceea ce am cerut; însă lucrurile nu stau așa când cerem să fim izbăviți de păcat. Este voia Sa să ne curețe de păcat, să ne facă pe toți copiii ai Săi și în stare să ducem o viață de sfințenie. Hristos „S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău, după voia Dumnezeului și Tatălui nostru.” Și „îndrăzneala pe care o avem la El este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă. Și dacă știm că ne ascultă, orice I-am cere, știm că suntem stăpâni pe lucrurile pe care I le-am cerut”. (Galateni 1:4; 1 Ioan 5:14,15.) {DV 70.2}

14 Mai Iacov 4:7

Supunerea față de Dumnezeu înseamnă libertate față de sclavia păcatului, eliberare de sub tirania și puterea tendințelor pătimase ale naturii umane. În felul acesta, omul se poate înălța ca biruitor al sinelui, biruitor al propriilor lui înclinații, biruitor al puterilor, al stăpânirilor și al „domniilor întunericului acestei lumi” și ca biruitor al „tainei nelegiurii, așezate în locurile prea înalte”. — *The Ministry of Healing*, 131 (1905). {1MCP 123.1}

15 Mai Efeseni 4:13

Noi putem să facem lucrul acesta numai dacă vom căuta prin credință neprihănirea lui Hristos. Când privim la Isus, primim în inimă un principiu viu, care se extinde mereu, Duhul Sfânt continuă lucrarea, iar cel credincios progresează în har, în putere și în formarea caracterului. El se conformează chipului lui Hristos, crescând spiritual până când atinge măsura plinătății lui Isus Hristos. În felul acesta, Domnul Hristos pune capăt blestemului păcatului și eliberează sufletul credincios de acțiunea și efectele lui. *ISA*, 194.

16 Mai 2 Corinteni 3:17

Religia lui Hristos înseamnă mai mult decât iertarea păcatelor; înseamnă îndepărtarea lor și umplerea spațiului gol cu darurile Duhului Sfânt. Înseamnă o iluminare divină, o bucurie în Dumnezeu. Înseamnă o inimă golită de sine, de egoism, și binecuvântată cu prezența continuă a lui Hristos. Când Hristos domnește în suflet,

atunci acolo se află curăție, puritate, eliberare de păcat. Gloria, plinătatea și desăvârșirea planului Evangheliei sunt împlinite în viață. Acceptarea Mântuitorului aduce strălucirea unei păci depline, a unei iubiri desăvârșite și a unei asigurări perfecte. Frumusețea și parfumul caracterului lui Hristos, descoperite în viață, atestă faptul că într-adevăr Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său în lume, să-i fie Mântuitor.... {SCT 166.1}

17 Mai Isaia 42:3

Mântuirea pe care Hristos a obținut-o pentru omenire printr-un mare sacrificiu este de o valoare unică și ne eliberează de păcat, cauza a toata mizeria și durerea din lumea noastră. Mila întinsă către păcătos îl conduce în mod constant la Isus. Dumnezeu nu respinge inima zdrobită, dacă răspunde cu pocăință și mărturisire, agățându-se cu credință de speranța care îi este prezentată în Evanghelie. În acest fel legea lui Dumnezeu nu este slăbită, ci puterea păcatului este ruptă și sceptrul milei este întins către păcătosul care se pocăiește. — *Letter 11, 1890, pp. 212 („As the Ends Drawn Near”, noiembrie 1890).* {2MI 228.3} *spaniola*

18 Mai 1 Corinteni 12:31

Nu există educație mai înaltă, pe care să o obținem, decât aceea dată primilor ucenici și descoperită nouă prin Cuvântul lui Dumnezeu. A dobândi înalta educație înseamnă, implicit, a urma acest Cuvânt; înseamnă a merge pe urmele lui Isus, a practica virtuțile Sale. Înseamnă a renunța la egoism și a-ți închina viața slujirii lui Dumnezeu. Înalta educație cere ceva mai mareț, mai divin decât cunoașterea ce se obține doar din cărți. Ea înseamnă o cunoaștere personală și practică a lui Hristos, o eliberare de ideile, obiceiurile și practicile dobândite în școala prințului întunericii, care este împotriva loialității față de Dumnezeu. Înseamnă învingerea încăpățănării, mândriei, egoismului, ambiției lumești și necredinței. Înalta educație este o solie a eliberării de păcat. {SP 11.2}

19 Mai Ioan 8:24

Prin natura Sa omenească, Hristos a venit în legătură cu omenirea; prin divinitatea Sa, El stăpânește pe tronul lui Dumnezeu. Ca Fiu al omului, El ne-a dat un exemplu de ascultare; ca Fiul al lui Dumnezeu,

El ne dă putere să ascultăm. Hristos a fost Cel care, din rugul de pe muntele Horeb, i-a vorbit lui Moise, zicând: „EU SUNT CEL CE SUNT”.... „Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: «Cel ce se numește EU SUNT m-a trimis la voi.»” (Exod 3:14.) Aceasta a fost garanția eliberării lui Israel. De aceea, când a devenit „asemenea oamenilor”, El Însuși a declarat: EU SUNT. Pruncul din Betleem, blândul și umilul Mântuitor, este Dumnezeu „arătat în trup.” (1 Timotei 3:16.) Și nouă ne zice: „EU SUNT Păstorul cel bun”. „EU SUNT Pâinea vie”. „EU SUNT calea, adevărul și viața”. „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ.” (Ioan 10:11; 6:51; 14:6; Matei 28:18.) EU SUNT chezașia fiecărei făgăduințe. EU SUNT; nu te teme. „Dumnezeu cu noi” este garanția eliberării noastre din păcat, asigurarea puterii noastre de a asculta de legea cerului. {HLL 24.3}

20 Mai Exod 12:7

De îndată ce I se descoperise în templu misiunea pe care o avea, Isus S-a ferit de legăturile cu mulțimea. A dorit ca de la Ierusalim să Se întoarcă în liniște împreună cu cei care cunoșteau taina vieții Lui. La serviciul pascal, Dumnezeu căuta să-i scoată pe credincioșii Săi din grijile lor pământești și să le reamintească de minunata Sa intervenție pentru eliberarea lor din Egipt. În această acțiune, El dorea ca ei să vadă o făgăduință a eliberării din păcat. După cum sângele mielului junghiat a ocrotit casele lui Israel, tot la fel sângele lui Hristos avea să salveze sufletele lor; dar ei puteau fi mântuiți prin Hristos numai dacă, prin credință, primeau ca viață a lor viața Sa. În serviciul închipuitor al simbolurilor, exista putere numai atunci când acesta îi îndruma pe închinători la Hristos, ca Mântuitor al lor personal. Dumnezeu dorea ca ei să fie conduși la studiu plin de rugăciune și meditație cu privire la misiunea lui Hristos. {HLL 82.2}

21 Mai 1 Ioan 4:7

Iubirea pe care Hristos o transmite în întreaga noastră ființă constituie o putere de viață. Fiecare parte vitală a organismului — creierul, inima, nervii — este atinsă de mâna vindecătoare. Prin iubire, energiile cele mai înalte ale ființei sunt trezite la viață. Ea eliberează sufletul de vinovăția, de întristarea, de teama și de îngrijorarea care devastează puterile vieții. Această iubire aduce pacea, seninătatea și mulțumirea. Ea inspiră sufletului o bucurie pe care nimic din ceea ce

este pământesc nu o poate nimici — bucuria în Duhul Sfânt — o bucurie dătătoare de sănătate și viață. — *The Ministry of Healing*, 115 (1905). {2MCP 452.1}

22 Mai Romani 5:18

Avem motive să cultivăm o recunoștință neîncetată față de Dumnezeu, pentru că, prin ascultarea Sa desăvârșită, Domnul Hristos a recâștigat cerul pe care Adam l-a pierdut prin neascultare. Adam a păcătuit, iar copiii lui Adam împărtășesc vinovăția lui și consecințele acesteia, dar Domnul Isus a purtat vinovăția lui Adam și toți copiii lui Adam, care vor alerga la Hristos, cel de-al doilea Adam, pot fi eliberați de pedeapsa nelegiurii. Trecând testul pe care Adam nu a reușit să-l treacă, Domnul Isus a recâștigat cerul pentru om, pentru că El a respectat Legea în mod desăvârșit, și toți cei care au o înțelegere corectă a Planului de Mântuire vor înțelege că nu pot fi mântuiți atâta vreme cât calcă poruncile sfinte ale lui Dumnezeu. Ei trebuie să înceteze să calce Legea și să înceapă să se încreadă în făgăduințele care sunt la dispoziția noastră prin meritele lui Hristos. {CF 88.3}

23 Mai Exod 12:13

În robie, poporul pierduse în mare măsură cunoașterea de Dumnezeu și a principiilor legământului avraamic. Eliberându-i din Egipt, Dumnezeu a căutat să le descopere puterea și mila Sa, pentru ca ei să fie făcuți să-L iubească și să aibă încredere în El. I-a dus la Marea Roșie, unde, fiind urmăriți de egipteni, scăparea părea că este imposibilă. Aceasta pentru ca ei să-și poată da seama de totala lor neputință, de nevoia lor de ajutor dumnezeiesc, cum și de faptul că El lucruse izbăvirea lor. În felul acesta, ei au fost umpluți de iubire și recunoștință față de Dumnezeu și de încredere în puterea Lui de a-i ajuta. El și-i alipise de Sine, ca Eliberator al lor din robia trecătoare. {PP 371.2}

24 Mai 1 Corinteni 15:10

Prin miracolul harului divin, mulți pot fi pregătiți să ducă vieți folositoare. Disprețuiți și părăsiți, ei au ajuns teribil de descurajați; ei pot părea neclintii și puternici. Dar sub lucrarea Duhului Sfânt, stupiditatea care face ca înălțarea lor să pară atât de lipsită de nădejde va dispărea. Mîntea leneșă, încețoșată, se va trezi. Robul păcatului va

fi eliberat. Viciul va dispărea, iar neștiința va fi depășită. Prin credința care lucrează prin iubire, inima va fi curățită și mintea luminată. {DV 169.2}

25 Mai 2 Petru 2:19

Ți-e frică să faci acest lucru pentru că nu vrei să te expui. Dar acest lucru se va întâmpla cât de curând, căci nu poți să ascunzi la nesfârșit adevărata ta stare. Dumnezeu mi-a arătat să te încurajez să faci o altă experiență. Trebuie să alegi între egoism și păcat pe de o parte, și Hristos, curăția și neprihănirea Sa pe de altă parte. Dacă te predai lui Dumnezeu inimă, suflet și trup: nu vei mai fi rob al păcatului. O, nu pot să îndur gândul că unul care a avut o lumină atât de mare, să rămână slujitor al păcatului și al lui Satana. {MCS 136.2}

26 Mai 1 Corinteni 2:16

Mulți sunt cu totul descurajați. Pentru că au fost disprețuiți și părăsiți, au ajuns stoici. Ei sunt considerați ca nefiind în stare să priceapă sau să primească Evanghelia lui Hristos. Totuși, prin miracolul harului dumnezeiesc, ei pot fi schimbați. Sub lucrarea Duhului Sfânt, stupiditatea lor, care face să pară că ridicarea lor e fără nădejde, va dispărea. Mintea greoaie și umbrită se va trezi. Sclavul păcatului va fi liberat. Viața spirituală va învia și se va întări. Viciul va pieri, iar ignoranța va fi biruită. Prin credința care lucrează din iubire, inima va fi întărită, iar mintea va fi luminată. {7M 229.1}

27 Mai Ieremia 29:11

El dorește ca omul, coroana puterii Sale creatoare, să atingă cele mai înalte culmi posibile ale dezvoltării. El așază înaintea noastră binecuvântările cele mai înalte la care dorește să ajungem prin harul Său. El ne invită să ne predăm cu totul Lui, pentru ca să poată lucra în noi, după toată voința Sa. Rămâne ca noi să alegem dacă dorim să fim liberi de robia păcatului și să ne bucurăm de glorioasa libertate a fiilor lui Dumnezeu. {CH 43.4}

28 Mai Matei 5:4

Cel ce plânge așa „va fi mângâiat”. Dumnezeu ne descoperă vinovăția, ca să putem alerga la Hristos și, prin El, să fim eliberați din

robia păcatului, să ne bucurăm de slobozenia fiilor lui Dumnezeu. În sinceră pocăință, putem să venim la piciorul crucii și să depunem poverile noastre. {CMF 10.1}

29 Mai Romani 8:7

Orice om care refuză să se predea lui Dumnezeu este sub controlul unei alte puteri. El nu-și aparține. El poate vorbi despre libertate, dar este în cea mai dezgustătoare robie. Lui nu i se îngăduie să vadă frumusețea adevărului, deoarece mintea lui este sub stăpânirea lui Satana. În timp ce, cu îngâmfare, se mângâie cu ideea că urmează hotărârile proprii judecâți, el ascultă de voința domnului întunericului. Hristos a venit pentru a sfărâma cătușele care țin sufletul în robia păcatului. „Dacă Fiul vă va face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi.” „Legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a izbăvit de legea păcatului și a morții.” (Romani 8, 2.) {HLL 466.3}

30 Mai 1 Timotei 6:11

Supunerea față de Dumnezeu înseamnă libertate față de sclavia păcatului, eliberare de sub tirania și puterea tendințelor pătimase ale naturii umane. În felul acesta, omul se poate înălța ca biruitor al sinelui, biruitor al propriilor lui înclinații, biruitor al puterilor, al stăpânirilor și al „domniilor întunericului acestei lumi” și ca biruitor al „tainei nelegiurii, așezate în locurile prea înalte”. — *The Ministry of Healing, 131 (1905).* {IMCP 123.1}

31 Mai Matei 9:4-6

Povara disperării cade de pe inima omului bolnav, pacea iertării se așază asupra duhului său și strălucește pe chipul său. Durerea fizică s-a dus și întreaga lui ființă e transformată. Slăbănogul nenorocit este vindecat! Păcătosul vinovat este iertat!

În credință simplă, el primise cuvintele lui Isus ca fiind darul unei vieți noi. El n-a mai cerut nimic, ci a rămas într-o tăcere plină de fericire, prea plin de bucurie pentru a mai putea vorbi. Lumina cerească strălucea asupra feței lui și oamenii priveau uimiți la scena aceasta. {HLL 268.3,4}

Iunie

Limbajul social: Împăcarea

01 Iunie 2 Corinteni 5:18

Privind la om, Dumnezeu i-a văzut starea nenorocită și a găsit un remediu. Hristos a fost darul Său făcut lumii pentru reabilitarea omului. Fiul lui Dumnezeu a fost desemnat să vină pe acest pământ pentru a lua natura umană și, prin exemplul Său, să fie o mare putere de învățare pentru oameni. Experiența Sa ca om avea să-i facă pe oameni să reziste puterii lui Satana. El a venit pentru a modela caracterul și pentru a-i da omului puterea minții, pentru a răspândi peste tot razele adevăratei educații, pentru ca adevăratul țel al vieții să nu fie pierdut din vedere. Fiii oamenilor experimentaseră pe viu cunoștința răului, iar Isus venea în lume pentru a le arăta că El sădise pentru ei pomul vieții, ale cărui frunze sunt pentru tămăduirea popoarelor. {SP 33.3}

02 Iunie Romani 11:6

Iertarea, împăcarea cu Dumnezeu, vine asupra noastră nu ca o răsplată pentru faptele noastre; ea nu este dată pentru vreun merit al oamenilor păcătoși, ci este un dar făcut nouă, având temelia dăruirii în neprihănirea lui Hristos. {CMF 115.1}

03 Iunie 1 Corinteni 11:6

Când primim pâinea și vinul, care simbolizează trupul frânt al lui Hristos și sângele Lui vărsat, în imaginație, ne alăturăm la scena împărțășirii din camera de sus. Ni se pare că trecem și noi prin grădina sfântă de agonia Aceluia care a purtat păcatele lumii. Suntem și noi martori la lupta prin care s-a câștigat împăcarea noastră cu Dumnezeu. Hristos ne este arătat ca răstignit între noi. {HLL 661.1}

04 Iunie 2 Corinteni 5:19

Prin Domnul Hristos, omului îi sunt oferite atât împăcarea, cât și înnoirea. Prăpastia făcută de păcat a fost acoperită de crucea de pe Golgota. Domnul Isus a plătit o răscumpărare deplină, în virtutea căreia cel păcătos este iertat, iar dreptatea Legii este păstrată. Toți cei care cred că Domnul Hristos este jertfa ispășitoare pot să vină și să

primească iertarea păcatelor lor, deoarece prin meritele lui Hristos a fost deschisă o cale de comunicare între Dumnezeu și om. Dumnezeu mă poate primi în calitate de copil al Său, iar eu pot să mă adresez Lui ca unui Părinte iubitor și să mă bucur în El. *{CF 93.2}*

05 Iunie Filipeni 4:13

Domnul Hristos a venit pentru a-i da lumii un exemplu cu privire la desăvârșirea la care poate să ajungă natura omenească dacă este unită cu natura divină. El i-a prezentat lumii un nou aspect al măreției, prin manifestarea milei și a dragostei Sale. El le-a dat oamenilor o nouă interpretare cu privire la Dumnezeu. În calitate de Cap al omenirii, El i-a învățat pe oamenii lecțiile științei guvernării divine, prin care El a dat pe față neprihănirea împăcării milei cu dreptatea. Împăcarea dintre milă și dreptate nu a implicat niciun compromis cu păcatul, nici nu a ignorat vreo cerință a dreptății, ci, atribuindu-i fiecareia locul rânduit, mila putea să fie exercitată în pedepsirea omului păcătos și nepocăit, fără a se nimici îndurarea ei și fără a se pierde caracterul ei plin de compătimire, iar dreptatea putea să fie exercitată în iertarea nelegiuitului care se pocăiește, fără a se călca integritatea ei. *ISA, 127.*

06 Iunie Romani 5:5

Împăcarea înseamnă că orice barieră dintre suflet și Dumnezeu este înlăturată, iar cel păcătos își dă seama ce înseamnă iubirea iertătoare a lui Dumnezeu. Datorită jertfei aduse de Hristos pentru oamenii căzuți, Dumnezeu poate să rămână drept și totuși să-l ierte pe păcătosul care primește meritele lui Hristos. Domnul Hristos a fost mijlocul prin care mila, dragostea și neprihănirea au putut să se reverse din inima lui Dumnezeu în inima celui păcătos. „El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire” (1 Ioan 1,9). *ISA, 194*

07 Iunie Luca 15:4

Iubirea lui Hristos răzbate până în profunzimile mizeriei și nenorocirii pământești, căci altminteri nu ar putea veni în întâmpinarea fiecărui om, chiar și a celui mai păcătos. Ea ajunge totodată și la tronul Celui veșnic, căci altfel omul nu ar putea fi ridicat din starea lui de degradare, iar necesitățile și dorințele noastre nu ar

putea fi satisfăcute. Hristos a deschis calea de la pământ la cer. El constituie veriga de legătură dintre cele două lumi; aduce omului iubirea și bunăvoința lui Dumnezeu și, prin meritele Sale, îl înalță pe om în locul în care acesta poate beneficia de împăcarea cu Dumnezeu. Hristos este calea, adevărul și viața. Este o lucrare grea aceea de a merge pas cu pas, încet și cu suferință, înainte și în sus pe cărarea purității și sfințeniei. Însă Hristos a luat toate măsurile pentru a oferi puteri noi și tărie divină la fiecare pas înainte în viața divină. Aceasta este cunoașterea și experiența de care duc lipsă, și pe care trebuie să o aibă, toți lucrătorii de la editură, căci altfel vor aduce zilnic rușine cauzei lui Hristos. {3M 193.1}

08 Iunie Evrei 7:26-27

Tot așa și Hristos, în dreptatea Sa fără pată, după ce și-a vărsat sângele Său cel prețios, a intrat în locul cel sfânt să curețe Sanctuarul. Și acolo este adus curentul roșu în slujirea de împăcare a lui Dumnezeu cu omul. Unii pot vedea în aceastăucidere a juncanei o ceremonie fără sens, dar ea a fost făcută la porunca lui Dumnezeu și are o semnificație adâncă, pe care nu a pierdut-o până în timpul de față. {4M 122.1}

09 Iunie Zaharia 3:1-3

Omul nu poate face față singur acestor acuzații. Cu hainele pătate de păcat, mărturisindu-și vinovăția, stă înaintea lui Dumnezeu. Dar Isus, Avocatul nostru, prezintă o cerere eficientă în favoarea tuturor celor care prin pocăință și credință i-au încredințat paza sufletelor lor. El mijlocește pentru cauza Lui și își învinge acuzatorul cu argumentele puternice ale Calvarului. Ascultarea Sa desăvârșită de Legea lui Dumnezeu până la moarte pe cruce, i-a dat toată puterea în cer și pe pământ și El pretinde milă și împăcare pentru omul vinovat, de la Tatăl Său. {4TS 131.2} *spaniola*

10 Iunie Filipeni 2:8

Când omul va putea măsura caracterul înălțat al Domnului oștirilor și va putea distinge între Dumnezeul veșnic și omul finit, el va ști cât de mare a fost jertfa Cerului pentru a-l aduce pe om de unde a căzut prin neascultare înapoi, pentru a face din nou parte din familia lui Dumnezeu... Divinitatea lui Hristos este asigurarea vieții noastre

veșnice... El, care a purtat păcatele lumii, este singurul nostru mijloc de împăcare cu un Dumnezeu sfânt. — *The Youth's Instructor*, 11 februarie 1897. {AFC 37.5} spaniola

11 Iunie Isaia 43:25

Hristos este Răscumpărătorul nostru. Este Cuvântul care S-a făcut trup și a locuit printre noi. Este izvorul în care putem fi spălați și curățați de orice nelegiuiri. Este sacrificiul costisitor făcut pentru reconcilierea omului. Universul ceresc, lumile necăzute, lumea căzută și confederația răului nu pot spune că Dumnezeu ar putea face mai mult pentru mântuirea omului decât a făcut. Darul lui nu poate fi depășit niciodată. — *The Youth's Instructor*, 17 octombrie 1895. {AFC 70.2} spaniola

12 Iunie 2 Petru 1:4

El a venit în lumea noastră trimis de Tatăl. El a venit să facă o punte asupra abisului pe care păcatul l-a făcut între Dumnezeu și om. Trebuia să se pregătească reconcilierea, unirea naturii umane cu cea divină. Hristos trebuia să sfințească pe toți cei care credeau în El. În darul lui Hristos pentru lume, Dumnezeu a oferit puterea de care fiecare are nevoie pentru a birui răul. {AT 147.3} spaniola

13 Iunie 2 Corinteni 5:20

Sunt suflete de salvat peste tot în jurul nostru. Fiecare trebuie să facă o lucrare de reconciliere cu Hristos. Aceasta este munca pe care trebuie să o întreprindem în noul an. Trăim pentru timp și veșnicie. Vrem ca lumina să strălucească pe calea noastră și vrem să extindem binecuvântările ei asupra altora. Singura modalitate de a fi reprezentanți ai lui Hristos este să ne iubim unii pe alții. Dacă vom reflecta chipul Lui, când vom intra pe porțile orașului, ni se va spune: „Bine, rob bun și credincios; Ai fost credincios peste puțin, te voi pune peste mult; intră în bucuria Stăpânului tău.” Matei 25:21. {ATO 372.6}

14 Iunie Proverbe 23:26

Când ajungeți să vedeți grozăvia păcatului, cum și pe voi înșivă, așa cum sunteți în realitate, nu disperați! Domnul Hristos a venit să mântuiască pe cei păcătoși. Noi nu trebuie să-L împăcăm pe

Dumnezeu cu noi, ci: o, minunată iubire!: „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine”. (2 Corinteni 5:19.) El dorește nespus de mult să câștige pentru Sine: prin iubirea Sa: inimile copiilor Săi înstrăinați de El. Nici un părinte pământesc nu poate fi atât de răbdător cu greșelile și scăderile copiilor săi, așa cum este Dumnezeu cu aceia pe care-i caută să-i mântuiască. Nimeni nu poate mijloci cu atâta căldură pentru cel păcătos. Buzele omeniești n-au adresat niciodată invitații așa de iubitoare celor rătăcitori, așa cum face El. Toate făgăduințele Sale, toate avertizările Sale nu sunt decât suspinele iubirii Sale nemărginite. {CH 35.3}

15 Iunie Matei 4:23

Evanghelia trebuie să aducă armonie între oameni. Trebuie să-i aducă pe cei bogați și pe cei săraci la picioarele lui Isus. {SB 237.5}

16 Iunie Matei 10:34

Creștinismul este un sistem care, dacă este primit și ascultat, va răspândi pace, armonie și fericire peste tot pământul. Religia lui Hristos îi va uni într-o frăție strânsă pe toți aceia care primesc învățăturile ei. Misiunea lui Hristos a fost tocmai aceea de a-i împăca pe oameni cu Dumnezeu, și pe unul cu altul. Dar, în majoritate, omenirea este sub controlul lui Satana, cel mai crud vrăjmaș al lui Hristos. Evanghelia prezintă oamenilor principiile vieții care se deosebesc fundamental de obiceiurile și dorințele lor, și din cauza aceasta se răzvrătesc împotriva ei. Oamenii urăsc curăția care le descoperă și le condamnă păcatele, în majoritate îi persecută și îi distrug pe aceia care susțin cerințele ei sfinte și drepte. În sensul acesta — deoarece adevărurile înalte pe care ei le aduc provoacă ură și luptă — Evanghelia este numită o sabie. {TV 47.1}

17 Iunie Efeseni 2:4-5

Dar în mintea lui s-au trezit gânduri pe care nu le putea alunga. Singur în camera lui, cugeta la cuvintele vărului său. În curând s-a convins de starea sa de păcătoșenie și s-a văzut fără Mijlocitor, înaintea unui Judecător sfânt și drept. Mijlocirea sfinților, faptele bune, ceremoniile bisericii, toate acestea erau neputincioase pentru ispășirea păcatului. Nu vedea înaintea nimic altceva decât întunericul disperării veșnice. În zadar au încercat savanții bisericii să-i aline

durerea. Mărturisirile și penitențele erau îndeplinite în zadar; acestea nu puteau împăca sufletul cu Dumnezeu. {TV 220.4}

18 Iunie 1 Corinteni 1:23-24

Când crucea de pe Calvar, cu jertfa ei infinită pentru păcatele oamenilor, a fost descoperită, ei au văzut că nimic altceva în afară de meritele lui Hristos nu putea fi îndestulător pentru ispășirea nelegiuirilor; numai aceasta îl putea împăca pe om cu Dumnezeu. Cu credință și cu umilință L-au primit pe Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii. Prin sângele lui Hristos au primit iertarea păcatelor din trecut. {TV 461.1}

19 Iunie Tit 3:4-7

Este lucrarea pocăinței și a sfințirii aceea de a-i împăca pe oameni cu Dumnezeu, aducându-i în armonie cu principiile Legii Sale. La început, omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu. El era în armonie desăvârșită cu natura și cu Legea lui Dumnezeu; principiile dreptății erau înscrise în inima sa. Dar păcatul l-a înstrăinat de Făcătorul său. El n-a mai reflectat chipul divin. Inima lui a intrat în luptă cu principiile Legii lui Dumnezeu... Însă „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Său Fiu”, pentru ca omul să poată fi împăcat cu Dumnezeu. Prin meritele lui Hristos, el poate fi readus în armonie cu Făcătorul său. Inima lui trebuie reînnoită prin harul divin; el trebuie să aibă o viață nouă de sus. Această schimbare este nașterea din nou, fără de care, spunea Isus, „nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu”. {TV 467.2}

20 Iunie 1 Petru 3:18

Când studiem caracterul divin în lumina crucii, vedem îndurare, blândețe și iertare amestecate cu nepărtinire și dreptate. Noi vedem în mijlocul tronului pe Cineva care poartă pe mâini, picioare și coastă semnele suferinței îndurate pentru a împăca pe om cu Dumnezeu. Vedem un Tată nemărginit, locuind într-o lumină de neapropiat și totuși primindu-ne la Sine prin meritele Fiului Său. Norul răzbunării, care anunța numai nenorocire și deznădejde, în lumina reflectată de la cruce dezvăluie mesajul lui Dumnezeu: „Trăiește, păcătoșule, trăiește! Voi, suflete credincioase, pocăiți, trăiți! Am plătit un preț de răscumpărare.” {FA 333.2}

21 Iunie Isaia 53:5

Natura omenească a Domnului Hristos a atins cele mai mari adâncimi ale stării jalnice a omului și El S-a identificat cu slăbiciunile și nevoile omului căzut, în timp ce natura Sa divină căuta să se prindă de Cel Veșnic. Lucrarea Sa de a purta vina pentru nelegiuirea omenirii nu avea să-i dea omului dreptul de a continua să calce Legea lui Dumnezeu, care îl făcuse să fie îndatorat față de ea, datorie pe care Hristos Însuși o plătea prin propria suferință. Încercările și suferințele Sale au avut rolul de a întipări în mintea omului simțământul marelui păcat săvârșit prin călcarea Legii lui Dumnezeu și de a-l aduce pe om la pocăința și ascultarea de Lege, pentru ca, prin ascultare, să poată fi primit de Dumnezeu. El urma să-i atribuie omului neprihănirea Sa și, în felul acesta, să-i ofere valoare morală în ochii lui Dumnezeu, așa încât eforturile acestuia de a păzi Legea divină să poată fi primite. Lucrarea Domnului Hristos a fost aceea de a-l împăca pe om cu Dumnezeu prin natura Sa omenească și pe Dumnezeu cu omul prin natura Sa divină. *ISA, 133*

22 Iunie Ioan 14:7

Domnul Isus a fost Maiestatea cerului, Comandantul iubit al îngerilor, iar ei erau încântați să îplinească voia Sa. El a fost una cu Dumnezeu, Cel „care este în sânul Tatălui” (Ioan 1,18), și totuși nu a crezut ca un lucru vrednic de dorit să fie egal cu Dumnezeu, în timp ce omul era pierdut în păcat și nenorocire. El a coborât de pe scaunul Său de domnie, Și-a lăsat coroana și sceptrul împărătesc și Și-a înveșmântat natura divină în natura omenească. El S-a umilit până la moarte, și încă moarte de cruce, pentru ca omul să poată fi înălțat pentru a sta alături de El, pe scaunul Său de domnie. În El, noi avem o jertfă deplină, o jertfă infinită, un Mântuitor puternic, care este în stare să-i mântuiască pe toți cei ce vin la Dumnezeu prin El. Din dragoste, El a venit pentru a-L descoperi pe Tatăl, pentru a-l împăca pe om cu Dumnezeu și pentru a-l face să fie o făptură nouă, schimbată după chipul Aceluia care l-a creat. *ISA, 158*

23 Iunie Evrei 7:25

„În El avem o jertfă completă, o jertfă infinită, un Mântuitor puternic, care poate să-i mântuiască până la urmă pe toți cei care vin la Dumnezeu prin El. Cu dragoste, el vine să-L descopere pe Tatăl, să-l

împace pe om cu Dumnezeu, să-l facă o făptură nouă, reînnoită după chipul Celui care l-a creat.” {RAM 41.3}

24 Iunie 1 Ioan 3:2

Omul, care a stricat chipul lui Dumnezeu în sufletul lui printr-o viață coruptă, nu poate produce o schimbare radicală în el însuși numai prin efort omenesc. El trebuie să accepte prevederile Evangheliei; trebuie să fie împăcat cu Dumnezeu prin ascultare față de Legea Sa și credința în Isus Hristos. De aici înainte, viața lui trebuie să fie condusă după un principiu nou. Prin pocăință, credință și fapte bune, el poate perfecționa un caracter drept și să ceară, prin meritele lui Hristos, privilegiul de fii ai lui Dumnezeu. Principiile adevărului divin, primite și nutrite în inimă, ne vor duce la o desăvârșire morală pe care noi n-am considerat-o ca fiind posibil s-o ajungem. „Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în El, se curăță, după cum El este curat.” {4M 294.2}

25 Iunie Osea 4:6

Dar poporul lui Israel n-a priceput învățătura aceasta. Mulți socoteau darurile de jertfă tot așa cum priveau păgânii la jertfele lor — ca daruri prin care să înduplece Divinitatea. Dumnezeu dorea să-i învețe că din iubirea Lui avea să pornească darul care putea să-i împace cu Sine. {HLL 112.5}

26 Iunie Isaia 53:4

26 iunie 1892. Sunt bucuroasă când se face ziuă, pentru că nopțile sunt lungi și obositoare. Totuși, când nu pot să dorm, recunoștința îmi umple inima, gândindu-mă la Acela care nu doarme niciodată și veghează asupra mea. Ce gând minunat este acela că Isus cunoaște totul despre durerile și suferințele pe care le suportăm! El a suferit toate necazurile noastre. Unii dintre prietenii noștri nu știu nimic despre nenorocirea omenească sau despre durerile fizice. Ei nu sunt bolnavi niciodată și, ca urmare, nu pot să înțeleagă pe deplin ce simt aceia care sunt bolnavi. Totuși, Isus este mișcat de simțământul neputințelor noastre. El este Marele Misionar Medical. El a luat natura umană și S-a așezat în fruntea unei noi dispensațiuni, ca să poată împăca judecata și mila. — *Manuscrisul 19, 1892 2SA, 133.*

27 Iunie Isaia 30:15

Harul Lui, care împacă sufletul cu Dumnezeu, liniștește frământarea patimilor omenești și, în iubirea Lui, inima găsește odihnă. *{HLL 336.4}*

28 Iunie 2 Corinteni 12:9-10

Adevăratul urmaș al lui Hristos nu va avea nici o pretenție plină de mândrie a sfințirii. Legea lui Dumnezeu îl convinge pe cel nelegiuit de păcat. El își vede propria stare păcătoasă în contrast cu neprihănirea pe care o susține Legea, iar acest fapt îl conduce la umilință și la pocăință. El ajunge să fie împăcat cu Dumnezeu prin sângele lui Hristos și, dacă va continua să umble cu El, va dobândi o înțelegere mai clară a sfințeniei caracterului lui Dumnezeu și a naturii vaste a cerințelor Sale. El își va vedea mai bine propriile defecte și va simți nevoia unei pocăințe continue și a credinței în sângele lui Hristos. *{CF 53.3}*

29 Iunie Maleahi 4:2

Moartea lui Hristos dovedește iubirea cea mare a lui Dumnezeu pentru om. Ea este garanția ce ne este dată în privința mântuirii. A lua creștinului crucea este la fel cu a șterge soarele de pe cer. Crucea ne apropie de Dumnezeu, împăcându-ne cu El. Cu duioasă îndurare a iubirii de tată, Iehova privește asupra suferinței îndurate de Fiul Său pentru a salva omenirea de la moarte veșnică și ne primește în Cel Preaiubit. *{FA 209.3}*

30 Iunie 1 Ioan 4:10

Dar acest mare sacrificiu n-a fost făcut pentru a trezi în inima Tatălui iubire față de păcătos și nici pentru a-L determina să fie binevoitor a-l mântui. O, nu! „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu”. (Ioan 3:16.) Tatăl nu ne iubește ca urmare a mării Sale jertfe aduse pentru noi, ci El a adus această jertfă pentru că ne iubește. Domnul Hristos a fost mijlocul prin care Tatăl a putut să-și reverse asupra unei lumi căzute în păcat nemărginita Sa iubire. „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine”. (2 Corinteni 5:19.) Dumnezeu Tatăl a suferit împreună cu Fiul Său. În agonia Ghetsemanilor, în moartea ispășitoare de pe crucea Golgotei inima Iubirii infinite a plătit prețul mântuirii noastre. *{CH 13.2}*

APUSUL SOARELUI ÎN ROMÂNIA

IANUARIE		
6	V.	a.s. CT 16.43; B 16.51; MS 16.49; AR 17.04
7	S.	a.s. CT 16.43; B 16.52; MS 16.50; AR 17.05
13	V.	a.s. CT 16.51; B 16.59; MS 16.58; AR 17.13
14	S.	a.s. CT 16.51; B 17.00; MS 16.59; AR 17.13
20	V.	a.s. CT 16.58; B 17.08; MS 17.07; AR 17.22
21	S.	a.s. CT 16.59; B 17.09; MS 17.08; AR 17.23
27	V.	a.s. CT 17.08; B 17.18; MS 17.17; AR 17.32
28	S.	a.s. CT 17.09; B 17.19; MS 17.19; AR 17.33
FEBRUARIE		
3	V.	a.s. CT 17.19; B 17.28; MS 17.29; AR 17.41
4	S.	a.s. CT 17.19; B 17.28; MS 17.30; AR 17.43
10	V.	a.s. CT 17.27; B 17.37; MS 17.39; AR 17.5
11	S.	a.s. CT 17.29; B 17.38; MS 17.40; AR 17.52
17	V.	a.s. CT 17.37; B 17.46; MS 17.49; AR 18.01
18	S.	a.s. CT 17.38; B 17.47; MS 17.50; AR 18.03
24	V.	a.s. CT 17.46; B 17.56; MS 18.00; AR 18.11
25	S.	a.s. CT 17.47; B 17.57; MS 18.01; AR 18.13
MARTIE		
3	V.	a.s. CT 17.55; B 18.05; MS 18.10; AR 18.23
4	S.	a.s. CT 17.58; B 18.08; MS 18.12; AR 18.26
10	V.	a.s. CT 18.04; B 18.14; MS 18.20; AR 18.33
11	S.	a.s. CT 18.07; B 18.17; MS 18.22; AR 18.35
17	V.	a.s. CT 18.13; B 18.23; MS 18.29; AR 18.42
18	S.	a.s. CT 18.16; B 18.26; MS 18.32; AR 18.45
24	V.	a.s. CT 18.22; B 18.32; MS 18.39; AR 18.52
25	S.	a.s. CT 18.24; B 18.35; MS 18.42; AR 18.54
31	V.	a.s. CT 19.31; B 19.41; MS 19.49; AR 20.01

APRILIE		
1	S.	a.s. CT 19.33; B 19.43; MS 19.51; AR 20.04
7	V.	a.s. CT 19.39; B 19.50; MS 19.58; AR 20.11
8	S.	a.s. CT 19.41; B 19.52; MS 20.00; AR 20.13
14	V.	a.s. CT 19.48; B 19.58; MS 20.07; AR 20.20
15	S.	a.s. CT 19.50; B 20.01; MS 20.10; AR 20.22
21	V.	a.s. CT 19.56; B 20.07; MS 20.17; AR 20.29
22	S.	a.s. CT 19.58; B 20.09; MS 20.19; AR 20.32
28	V.	a.s. CT 20.05; B 20.15; MS 20.26; AR 20.38
29	S.	a.s. CT 20.07; B 20.18; MS 20.29; AR 20.41
MAI		
5	V.	a.s. CT 20.13; B 20.24; MS 20.36; AR 20.48
6	S.	a.s. CT 20.15; B 20.26; MS 20.38; AR 20.50
12	V.	a.s. CT 20.21; B 20.32; MS 20.44; AR 20.56
13	S.	a.s. CT 20.30; B 20.34; MS 20.47; AR 20.59
19	V.	a.s. CT 20.29; B 20.40; MS 20.53; AR 21.05
20	S.	a.s. CT 20.31; B 20.42; MS 20.55; AR 21.07
26	V.	a.s. CT 20.36; B 20.47; MS 21.01; AR 21.12
27	S.	a.s. CT 20.38; B 20.49; MS 21.03; AR 21.14
IUNIE		
2	V.	a.s. CT 20.44; B 20.53; MS 21.07; AR 21.19
3	S.	a.s. CT 20.44; B 20.55; MS 21.09; AR 21.21
9	V.	a.s. CT 20.49; B 20.58; MS 21.13; AR 21.24
10	S.	a.s. CT 20.48; B 21.00; MS 21.14; AR 21.26
16	V.	a.s. CT 20.52; B 21.02; MS 21.16; AR 21.28
17	S.	a.s. CT 20.52; B 21.03; MS 21.17; AR 21.29
23	V.	a.s. CT 20.54; B 21.04; MS 21.18; AR 21.30
24	S.	a.s. CT 20.53; B 21.04; MS 21.19; AR 21.30
30	V.	a.s. CT 20.54; B 21.04; MS 21.18; AR 21.30

*Abrevieri: CT = Constanța, B= București, MS=Mureș, AR= Arad.
 Pentru Rep. Moldova se va folosi ora Constanței.